

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

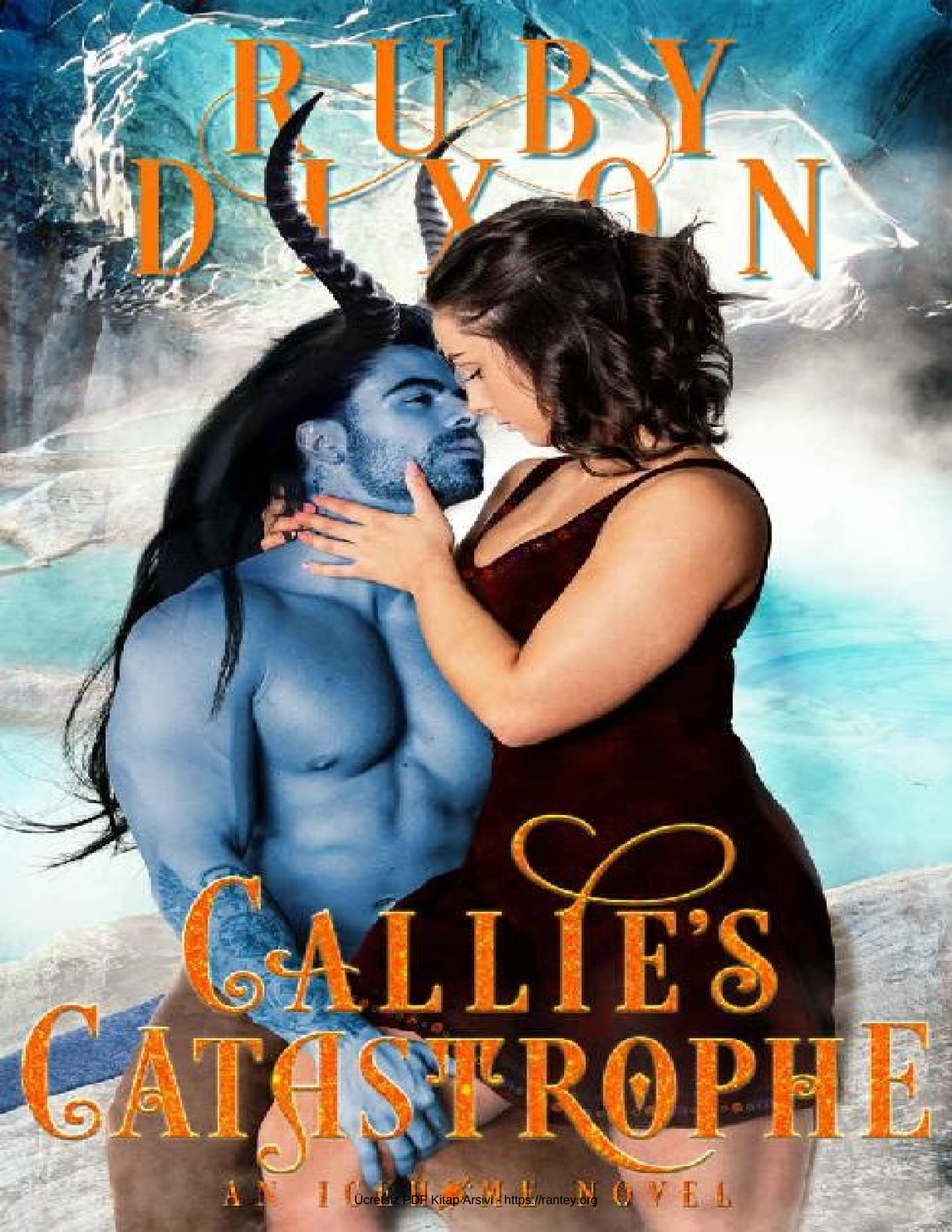
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIVYON

CALLIE'S
CATASTROPHE

AN ICEHOLE NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CALLIE'NİN FELAKETİ

ICEHOME KİTAP 9

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak

Tasarımı: Kati Wilde

Düzenleme: Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

CALLIE'NİN FELAKETİ

Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

YAZARIN NOTU

Icehome Halkı

Daha fazla okumaya mı ihtiyacınız var? Birkaç arka liste önerisi!

CALLIE'NİN FELAKETİ

Bir grup uzaylıyla birlikte bir buz gezegeninde mahsur kalıp bir daha eve dönememekten daha büyük bir felaket ne olabilir? Tüm o uzaylılar arasında en büyük pislikle yankılanmak tabii ki. M'tok'tan nefret ediyorum ve bu karşılıklı gibi görünüyor. Benim çirkin ve sevimsiz olduğumu düşünüyor ve neden kendimi ona fırlatmadığımı anlamıyor. Onun gözünde, rezonans kararını verdi ve hepsi bu.

Sorun şu ki, rezonans bizi bir araya getirmeye devam ediyor. Ve bu beni onun kürklerine atlamama neden olmadığında... beni kamptan uzaklaştırıyor. Gidecek bir yer yoksa ondan kaçamam.

Bu yüzden ondan daha çok nefret etmek istiyorum. Ama M'tok'un sandığım gibi biri olmadığını öğrenmeye devam ediyorum.

Peki ya nefret ettiğim adam? Benden hiç nefret etmiyor.

ÖNSÖZ

Bu kitapta depresyona çok hafifçe değiniyorum. Ruh sağlığı sorunlarına duyduğum saygıdan dolayı, kitaba başlamadan önce bunu söylemek istedim. Bunun sizin için tetikleyici olacağını düşünüyorsanız, bu kitabı atlamak isteyebileceğinize dair bir uyarıdır. <3

CALLIE

"I Gece boyunca bir gelgit dalgası olduğuna ve bizim bunu kaçırdığımıza inanamıyorum." Sam kumsaldaki büyük bir yosun kümesini koparıyor ve ona hayranlıkla bakıyor. "Yani, o kadar da büyük bir gelgit değildi. dalga yoksa hepimizi öldürürdü...ama yine de. Tüm havalı şeyleri özlüyoruz."

"Sence bu havalı mı?" Ona karşı burnumu kırıştırıyorum. "Bir çeşit buz gezegeni uyuşturucusu mu kullanıyorsun?"

Çünkü eğer öyleyse, o boktan bir vuruşa ihtiyacım var."

Steph kıkırdıyor ve ikimizi de atlatarak sahile doğru ilerliyor. "Buz gezegeni uyuşturucuları - hayal edebiliyor musun? En büyük keyif ayak parmaklarını sıcak tutması olurdu."

"En büyük kafayı akan sudan alırdım," diyorum onlara. "Ya da tadı *chile relleño* gibi olsaydı." Annemin yemeklerini düşünmek bile içimi acıtıyor. Bir ay oldu ve ben hala eve dönemeyeceğim gerçeğinin üstesinden gelemedim. Ailem ölüp gittiğini düşünüyor ve muhtemelen beni bir seri katilin pençesinde hayal ediyorlar. Kimse Dünya'dan alınıp uzaylılarla birlikte yaşamak üzere bir buz gezegenine bırakıldığını hayal bile edemez.

Garip bir ay oldu.

Her şey baştan başlıyor. Ailem mi? Büyükanнем ve büyükbabam? Kuzenlerim? Kız ve erkek kardeşlerim? Bir gün büyötmek istediğim aile terzisi ve terzilik işi?

Hepsi gitti. Puf.

Yeni bir hayata yeniden başlayacağım. Sam günışığı gibiyken ve her günü gülümseyerek karşılarken, ben... daha az öyleyim. Ben Kübalıyım. Ailem benim hayatım. En iyi arkadaşlarım kuzenlerimdir. Eve gitmediğim ve sevgi dolu akrabalar, iyi yemekler ve seslerin rahatlatıcı sohbetiyle çevrili olmadığım bir gün bile olmadı. Miami güneşinin sıcaklığı.

Burada durum tamamen farklı. Hava çok soğuk, iki güneş olmasına rağmen güneş ışığı neredeyse hiç yok ve baharat ve güzelliklerle dolu ev yemekleri de yok. Bir sürü et ve bir sürü garip bitki var ve bunları beyaz insanların en yavan yemeğı olan yahniye dönüştürüyorlar.

Güveçten nefret etmeye başladım. Onlara gerçek bir Kübalının büyük bir grubu nasıl doyuracağını göstermek için işi devralmalı ve kalın, doyurucu bir *pozole* yapmalıyım, ama çaba gösterecek gücü kendimde bulamıyorum. Aslında çoğu şeyi yapmakta zorlanıyorum.

Zorlanıyorum. Zorlandığımı biliyorum. Boktan pastanın üzerine daha fazla bok yığılacağını bildiğim halde yataktan kalkıp yeni bir günle yüzleşmek çok zor.

Sopaya benzeyen bir şey aldım. "Bu neredeyse oduna benziyor." Sıkıyorum. "Tahta gibi de hissettiriyor."

"Buralarda hiç odun yok," dedi Liz, Sam beni düzeltti. "Ağaçlar Dünya ağaçları gibi değil. Bu yüzden hayvan pisliği yakmaya devam ediyoruz, çünkü dvisti tüm bitkileri kazıyor ve uygun yakıt oluyor."

Açıklamasına karşı gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Bunu biliyorum, aptal. Ama şuna bak ve bana bunun ahşap olmadığını söyle?"

Doğruldu ve saçlarını geriye atarak elimdeki sopaya baktı. Sonra bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Tamam, haklısın. Tahtaya benziyor."

"Teşekkür ederim," diyorum, Harry Potter'ın asası gibi çevirerek.

"Lumos!" Sam kaşlarını çatıyor. "Ne?"

İçimi çektim. "*Chica*, sakın bana Harry Potter'ı bilmediğini söyleme?"

"Hiç okumadım." Beni geçip sahile bakıyor.

"Steph?" Dönüp diğer kıza bakıyorum. "Harry Potter mı okuyorsun?"

Steph omuz silkiyor, büyük bir deniz kabuğu alıp içindeki kumu silkeliyor. "Evet, okudum. Yedi kitap, değil mi?"

Yedi kitap mı? Yedi tane olduğunu onaylaması mı gerekiyor? Hikayeyi ezberlemedi mi? *Ölüm Yadigarları'nı* yarım düzine kez okumadı mı? Filmleri tekrar tekrar izlemedi mi? Ona başımı sallıyorum. "Burada Harry Potter hayranı olmayan insanlarla sıkışıp kaldığıma inanamıyorum. Burası cehennem, değil mi?"

Sam neşeyle, "Cehennem daha sıcak olurdu," diyor.

Kesinlikle bir Hufflepuff olduğuna karar verdim. Sopayı kemerime sokuyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyup sahili inceliyorum. Gryffindor olduğumu biliyorum. Yeni kabile arkadaşlarımın çoğunu evlerine göre sınıflandırmaya çalışıyorum ama bu sahilde bir sürü lanet olası 'Puff' olduğu sonucuna vardım. Devi'nin Ravenclaw olduğu kesin. Harlow da öyle. Liz, Slytherin eğilimleri olan bir Gryffindor ama arkadaşı tamamen Slytherin. Peki ya diğerleri? Bir sürü 'Puffs.

Belki de bu yüzden hepsi günlük hayata alışmaktan bu kadar mutlular ve ben bununla mücadele ediyorum. Bazen burada olmaya alışamayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Her güne heyecanla uyanmayan. Nadine ve Penny gibi avlanmaya başlamadım. Raven gibi bronzlaşmayı öğrenmeye karar vermedim ya da Steph ve Flor gibi yemek pişirmeye yardım etmedim. Sam gibi balık tutmaya da atlamadım. Hannah malzemeleri devraldı ve onları yönetiyor. Herkes yavaş yavaş kendi alanını buluyor gibi görünüyor.

Sanırım benim alanım "kızgın olan".

"Sence bunları bir şey için kullanabilir miyiz?" Steph kabuğu bana uzatarak soruyor.

"Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum. Bir şey mi?" Omuz silkiyor ve ben almak için hamle yapmayınca çantasına koyuyor. "Dostum, bu sabah her türlü garip şey yıkandı. Devi altına sıçacak."

Buna homurdanıyorum, çünkü oldukça komik. Devi'nin her sabah sahile koşup kıyıya vuranları karıştırmaya başlaması sadece birkaç gün sürdü. Flor onları kesip parçalara ayırdığını söylüyor ama Flor şaka yapmayı da seviyor. Ölü şeyleri kurtulamamak Deviyi mutlu ediyorsa, en azından

O mutlu.

Bu da bizden biri yapar.

"Vay canına, gelgit ne kadar da yükselmiş," diye haykırıyor Sam, olmayan güneş ışığından korumak istercesine elini gözlerine götürerek. "Kumların ne kadar yukarı çıktığına baksana. Büyük mavi adamlardan biri, dün gece ilk geldiğinde çadırının kenarına kadar geldiğini söyledi." Ve çadırların kümелendiği yamacı işaret ediyor.

Geri dönüp baktım. "Saçmalık. Sana yalan söylüyor, *kızım*."

"Neden yalan söylesin ki? Bence haklı. Suyun hala ne kadar yukarıda olduğuna bak. Ve tüm bu yeni şeyler yıkanıyor mu? Bir şeyler olmuş." Dudaklarını büzüyor. "Umarım Lauren ve Marisol her neredelerse iyidirler."

Ona başımı salladım. Lauren ve Marisol, uzaylıların bizi buraya getiren uzay gemisinin kalıntılarını batırmasıyla aynı anda ortadan kayboldular. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum, her ne kadar Mardok hâlâ cihazlarından ikisinin hayatta olduğuna dair sinyaller aldığına yemin etmeyi seviyor olsa da. "Onların öldüğünü sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Sam dönüp bana bakıyor. Ağzı hafifçe titriyor ve sonra uzaklaşıyor. "Ben aşağıda ne olduğuna bakmaya gidiyorum. Devi'den önce sen al."

Lanet olsun. Onu üzdüm. Elimi alnıma bastırıyorum, sinirli bir şekilde. Bu insanlara asla doğru şeyi söyleyemiyorum. Hiç kimseye. *Annem* başımı defalarca öper, ağzıma bir (ya da üç) kurabiye tıktırır ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Onu özlüyorum. Hepsini o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor.

"Konuşabilir miyiz?" Sam sahilde bizden uzaklaşırken Steph koluma dokunarak "Konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Hissettiğim hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Elbette." Kaçınılmaz azar için kendimi hazırlıyorum. Bardağımın yarısının boş olduğunu biliyorum. Baş belası olduğumu ve herkesin gününü mahvettiğimi biliyorum. Ama kendime engel olamıyorum. Mutsuzum ve herkesin de mutsuz olmasını istiyorum sanırım.

"Sen iyi misin?" Steph bana endişeli bir bakış

attı. "Sadece kötü bir ruh halindeyim-"

"Hayır, yani... *iyi misin*?" Son kelimeyi nazikçe vurguluyor. "Çünkü gerçekten mutsuz görünüyorsun." Doğal olmayan mavi gözleri beni delip geçiyor. Sahildeki herkesin bit mavisi gözlerine hâlâ alışamadım. Sanki ceset hırsızlarının korku filmlerinden fırlamış gibi -gerçek olması dışında. Bana o esrarengiz parlayan gözlerle bakıyor ve gülümsüyor. "Hepimizin hayatımızın geri kalanında burada olacağımız gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımızı bulmaya çalıştığımızı biliyorum ve size sadece yas tutmanın sorun olmadığını söylemek istedim."

Parmaklarımı kollarıma gömüyorum, çünkü beni bir arada tutan tek şey buymuş gibi hissediyorum - bırakırsam milyonlarca parçaya ayrılacağım. "Ne, sen bir çeşit terapist misin?"

"Aslında planımız buydu." Steph bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Birkaç ders aldım ve diploma almayı düşünüyordum. Nasıl sonuçlandığını görebilirsin." Etrafımızı işaret ediyor ve sonra eğilip biraz hindistan cevizine benzeyen yuvarlak kahverengi bir nesne alıyor. "Demek istediğim, eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben müsaitim. Ya da konuşmak istemiyorsan, acı çektiğini anladığımı bilmeni isterim ama başkalarına saldırmak seni daha iyi hissettirmez. Sadece ayrılıklara neden olur. Ve şu anda başımızda yeterince dert var."

Boğazımda yükselen düğümü yutmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Sözleri beni çıplak hissettiriyor. Sefil ve çıplak. Sanki sahildeki en büyük kaltak benmişim ve onun beni sevgi ve şefkatle düzeltmesi gerekiyormuş gibi. Ve... haksız da değil. "Haksızlık ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence depresyondasın. Bence her gün dengede kalmak için mücadele etmek senin için kolay ve yaşadığımız onca şey düşünüldüğünde bu normal. Çok şey kaybettik. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla." Gülümsemesi nazik. "Belki kendine karşı daha nazik olmaya başlarsan başkalarına karşı da daha nazik olursun."

Gözlerim yaşıyor. Beni çökertmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. *Depresyundayım.* Kesinlikle öyleyim. Babamı ve beni ne kadar özleyeceğini, işimizi büyütme için annemin özel terzilik dükkanının işletme kısmını devralmam için yaptığımız planları ve bu ihtimalin ikimizi de ne kadar heyecanlandırıldığını düşünmeden edemiyorum. Tüm planlarımıza dudak büken ve en son elbise üzerinde çalışmaya geri dönen annemi düşünüyorum. Yirmi dört yaşında olmama ve yıllardır kendi kıyafetlerimi kendim almama aldırmadan, bana üzerinde güzel işlemeli çiçekler olan bluzlar diken *abuelita'mı* düşünüyorum. *Abuelita'nın* annesi ve onun Santeria takıntısı hakkındaki hikayelerini ve babasının eve her geldiğinde büyük büyükannesinin yine tavuk kurban ettiğini görünce nasıl bağırdığını. Bu benim harika, renkli ailem ve Tanrım, onları o kadar çok özleyorum ki çılgılık atmak istiyorum ama içimde bir boşluk hissediyorum.

"Peki bunu nasıl atlatabilirim?" Fısıldıyorum. Herkesin benden nefret etmesini istemiyorum. Herkesi mutsuz etmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Üzgün olmaktan yoruldum. Mutsuzluğumun her şeyi mahvetmesinden yoruldum, ama devam edemiyorum.

Steph çıplak hindistan cevizini nazikçe ellerime tutuşturuyor. "Zorlandığım günlerde -ki çok oldu, yani yalnız değilsin- arkama yaslanıp o an için şükrettiğim beş şeyi listelemeye çalışıyorum. Bu bana her ne kadar ideal olmasa da, olabilecek en kötü şey olmadığını hatırlatıyor." Gülümsüyor. "Ve bu bana karanlık zamanlarda bile keyif alınacak şeyler olduğunu hatırlatıyor ve belki de sonunda karanlık zamanlar o kadar da karanlık görünmeyecek."

Pratik. "Sanırım beş şey yapabilirim."

Gülümsemesi genişliyor. "Senin sopan bir numara."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim sopam mı?"

"Elbette. Belli ki asan seni seçmiş. Harry Potter kitaplarında da işler böyle yürümüyor muydu?"

Gülüyorum, deri kemerimden çıkan ıslak çubuğa bakıyorum. Asama. Belki de Steph düşündüğümünden daha fazla Harry Potter okuyordu. "Sanırım haklısın."

"Bu bir numara. İkincisi ne? Şu anda ne için minnettarsınız?"

Kumsala, çamurlu, buz gibi dalgalara bakıyorum ve kürk astarlı tuniğimin içine biraz daha gömülüyorum. "Bu çirkin tunik için minnettaram çünkü sıcak tutuyor."

Yüzünü buruşturuyor. "O kadar da çirkin değil. Sadece deri ve sanırım güzel, renkli kıyafetler yapmak daha zor."

Bunu kabul etmek istemediğim için gözlerimi kısıyorum. "Oldukça çirkin. Ama iş görür."

Steph gülerek ofluyor. "Kimse seni daha güzel yapmaktan alıkoyamaz."

Hayır, sanırım değil. Elimdeki hindistan cevizini çeviriyorum. "Sanırım bugün sahile vuran pislikler için minnettaram çünkü en azından yapacak bir şey var. Konuşacak bir şey."

"Her zaman yapacak bir şeyler vardır," diyor Steph, ayaklarının dibindeki bir başka çöp yığınına karıştırırken. "Konuşacak bir şey, belki o kadar değil."

O haklı. Günler çok fazla aynılık içeriyor. Yemek yeriz, uyuruz, deri üzerinde çalışırız. Bazılarımız avlanıyor. Her zaman malzemeye ihtiyaç var ve hava her zaman soğuk, bu yüzden benim için hızlı bir şekilde monotonlaşıyor, ama bunun aynı zamanda benim depresyonum olduğunu biliyorum. Artık karnımdaki çaresizlik ve boşluk hissi için bir kelimem var.

-depresyon- daha iyi hissediyorum. Tanımlamak yardımcı oluyor. Ben kötü bir insan değilim, sadece üzgünüm ve mücadele ediyorum. "Bir tane daha," diye hatırlatıyor Steph. "O zaman beş

oldu."

"Doğru." Etrafıma bakıyorum, kampa geri dönüyorum, birkaç kişi daha uzaktan ateşin yanında toplanmış. İzlerken, birinin kumun üzerinde tökezlediğini görüyorum - bu Veronica olmalı - ve aynı zamanda

hızla, iri, altın tenli bir adam yere düşmeden önce onu kolundan yakalar. Bu Ashtar'dı, yeni "eşi". "Sanırım rezonansa girmediğim için minnettarım."

Bu Steph'i duraklattı. "Gerçekten mi?" Tekrar kampa bakıyor. "Thrand ya da Vordis'i sevmediğin için mi? Bence yakışıklılar."

Kırmızı tenli ikizleri düşünerek omuz silkiyorum. "Yakışıklı oldukları kesin ama çiftleşmek? Hâlâ kendi sorunumu çözmeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey başkasının ki."

"Mmm, haklısın. Yine de..." Steph kampa dönüp bakıyor ve yüzünde hüznü bir ifade var. "Eğer söyledikleri doğruysa, bir sürü bekar kadın ve sadece iki erkek var. Eğer aşık olmak istiyorsan, seçeneklerin biraz dar." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Tabii sa-khui çocuklarından birinin büyümesi için on ya da on beş yıl beklemek senin için sorun değilse."

Ben pek düşünmedim ama belli ki Steph düşünmüş. Diğerleri çiftleşip bebek sahibi olurken ve aile kurarken ben bu yeni dünyada yalnız kalmaya hazır mıyım? Ailemi çok özleyorum ama Thrand ve Vordis beni soğuk bırakıyor. Yeterince iyiler ama onlarla konuştuğumda bir kıvılcım hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Bu, on altı kadınıma karşılık sadece dört erkek olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Erkek köleler kadın köleler kadar popüler değil sanırım, çünkü hayatta kalan grubumuz arasında tek bir insan erkek bile yok. Ve bizimle mahsur kalan dört erkekten? İki çoktan çiftleşti, yani sadece iki bekar erkeğimiz kaldı.

Vordis ve Thrand.

Dediği gibi, ya onlardan biri olacak ya da bir sonraki neslin büyümesini bekleyecek.

"Elimdeki tek seçenek buysa, o zaman ne olacaksa olsun. Umarım pumalardan hoşlanıyorlar." Havaya alaycı bir çizik atıyorum. "O zamana kadar belki bir ilişki için hazır olurum. Şu anda mı? Sadece kendimi düzeltmem gerekiyor." Aşk ve bir aile kurmak için on beş yıl daha beklemek kulağa iç karartıcı geliyor ama şu anda her şeyi günü gününe yaşamam gerektiğini de biliyorum ve Ashtar'ın Veronica'ya ne kadar düşkün olduğunu görüyorum. O buna bayılıyor ama ben bayılır mıydım emin değilim. Kafamda yeterince bok var. "Yani evet. Rezonansa girmediğime sevindim."

Başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Mantıklı. İçimdeki romantik, sonunda yalnız kalacağıma inanmıyor." Steph iç geçiriyor ve sahilden bir hindistan cevizi daha alıyor. "Bunların içinde ne olduğunu görelim mi?"

"Olabilir. Eğer dev bir bademse, bana şükredecek bir şey daha vermiş olur." Ve gülümsedim

On u. Şimdiden biraz daha iyi hissediyorum. Bana hayatın korkunç olmadığını hatırlatacak beş şey. Elbette günde beş şey yapabilirim.

CALLIE

Singing.

Bu minnettar olduğum bir şey. Sa-khui uzaylılarından biri başını kaldırıp şarkı gibi olması gereken ve tüylerimi diken diken eden bir ses çıkarınca irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

yerine boynum kalkıyor. Alışkınsanız eminim çok güzeldir ama benim alışmam biraz zaman alıyor. Yine de duyduğum için minnettarım. Eğer biri şarkı söylüyorsa, bu kutlama yapmaya çalıştığı, geri kalanımıza neşe getirmek için bir neden bulduğu anlamına gelir.

Bana uyar.

Bu yüzden büyük mavi adama gülümsüyorum ve o şarkısına devam ederken kibarca başımı sallıyorum. Sözcükler varsa da bilmiyorum ve çevirmen onları algılamıyor. Yine de bana evimi hatırlatıyor, İspanyolca şarkıları ve arka bahçedeki barbekü sırasında yaşlı amcaların oturup çocuklara şarkı söylemesini hatırlatıyor ve iyi anlamda içimi acıtıyor. Steph ile konuştuğumdan beri onun haklı olduğunu, depresyonda olduğumu fark ettim. Burada terapist ya da reçeteli ilaç olmadığı için beynimi kendim düzeltmek zorundayım. Bütün gün ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun minnettar olduğum şeyleri düşünmeye çalıştım.

Depresyonu düzeltmek o kadar kolay değil ama deniyorum.

Bu benim için sessiz bir oyuna dönüştü ve düşündüğümde çok daha fazla keyif alıyorum. Bu yüzden uzaylının şarkı söylemesini dinliyorum ve diğerlerinin yüzüne gülümseme getiren ve Flor'un elinin arkasından kıkırdamasına neden olan şarkısı için minnettarım. Şarkısını bitirdiğinde herkes kibarca alkışlıyor ve ayaklarını yere vuruyor; yurttaşları da sanki iyi bir şey yapmış gibi sırtını sıvazlıyorlar.

Birisi "Harika iş," diye sesleniyor ve ben de parmaklarımı dudaklarıma götürüp takdirle ıslık çalıyorum.

Düdüğümün sesiyle kafalar dönüyor ve sa-khui'lerden biri şaşkınlıkla ağzımı incelemek için eğiliyor. "Bu sesi nasıl çıkardın?"

"Ben mi? Oh..." Omuz silkiyorum ve parmaklarımı tekrar ağzıma götürüp ıslık çalıyorum. Ses tiz

ve yüksek çıkıyor. "Bu sadece benim yaptığım bir şey mi? *Babam* bana nasıl yapılacağını öğretti."

Avcı Rokan eğilip beni hayranlıkla izliyor, taklit etmeye çalışıyor ama dişleri araya giriyor. Bir diğeri onu kenara itiyor -Hassen- ve öğrenmeye kararlı bir şekilde yüzümü inceliyor. O

elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ama aynı sorunla karşılaşılıyor. Parmakları ve dişleri var ve sonunda dudaklarının arasından beni gülmekten kırıp geçiren bir ahududu sesi çıkarıyor. Sonra Flor daha yüksek sesle kıkırdıyor, Sam ve sonra herkes benim yaptığım gibi ıslık çalmaya çalışırken ve çoğu başarısız olurken tüm kamp kahkahadan geçilmiyor.

Gülmek iyi hissettiriyor. Islık denemeleri beni o kadar güldürüyor ki yanlarım ağrıyor ve sonra biri biz insanlara sa-khui şarkısı söylememiz için meydan okuyor. Sonraki bir süre boyunca Flor ve ben bu unutulmaz, mırıldanarak söylenen şarkıları öğrenmeye çalıştık ama onların çıkardığı notaları çıkaramadığımız aşikar, bu da avcılarını çok eğlendiriyor.

Fark etmez, hepimiz harika vakit geçiriyoruz. İndiğimden beri ilk defa kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım. Bir kez daha Calida Hoyos gibi hissetmeye başlıyorum. Nakledildim elbette ama eskiden olduğum kişiyim.

Hassen bir kez daha yanımdaki koltuğa çöküyor ve ben de içindeki sıcak sıvıya dikkat ederek çay bardağını elimde tutuyorum. "Bana düdüğü bir kez daha göster," diyor. "Öğrenebileceğimi biliyorum. Eve döndüğümde arkadaşşıma göstermek istiyorum."

"Şarkı bitene kadar bekleyelim," diyorum, bağırarak söylediği tuhaf şarkıya kendini kaptırmış olan Cashol'a başımı sallayarak. Kaba olmak istemiyorum. Cashol durur durmaz Zolaya başlıyor.

Liz -büyük mavi uzaylılardan biri olan Raahosh'un eşi- ellerini kulaklarının üzerine koyuyor. "Yemin ederim, siz çocuklar gerçekten çok kötüsünüz. Bir kovada bile melodi tutamazsın, Zolaya."

Kabalığı karşısında nefesim kesiliyor ama Zolaya sinsi bir şekilde sırtınca, bilerek kötü şarkı söylediğini anlıyorum - bizi yumrukluyor. Ben kahkahalara boğuluyorum, diğerleri de öyle. Bizimle dalga geçtikleri için mi tüm şarkıları kötü? Bütün gece kibarca katlandığımız garip şarkılardan gizlice daha iyi şarkı söyleyebilirler mi? Liz bilirdi.

Kahkahalar kampta dalgalanırken Vektal ayağa fırlar, yüzü asıktır. Diğer ikisi de öyle yapıyor. Birinin nefesi kesilir.

"Ne oldu?" Sam korkuyla yanıma yaklaşarak fısıldıyor.

Omuz silkiyorum, emin değilim.

Şef Aehako'ya döner ve ona sert bir bakış atar. "Dişilere göz kulak ol," diyor alçak sesle, sonra da Zolaya ve diğer iki kişiye onu takip etmelerini işaret ediyor.

Herkes sessizliğe gömüldü. Avcılardan birkaçı şefleri karanlıkta kaybolup sahile doğru ilerlerken ona katılmak için çabılıyor, diğerleri de mızraklarını kapıp bizi koruyor. Gergin ve garip bir ortam var ve ben de diğerleriyle birlikte karanlığa bakıp Vektal'ın sahilde ne bulduğunu merak ediyorum.

"Sence kıyıya bir şey mi vurdu?" Sam bana fısıldıyor, sesinde endişe var.

"Bilmiyorum. Eminim yakında bize söyleyeceklerdir."

Sam başını sallıyor ve bana yaklaşıyor. Aehako ikimizin de önünde duruyor, iri vücudu görüş alanımızı kapatıyor ama Sam de ondan uzaklaşıyor gibi görünüyor. Mutlu, gülen ruh hali kayboldu ve bugün ona karşı kısa davrandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Duruşundan bazı şeyleri atlatan tek kişinin ben olmadığım anlaşılıyor, bu yüzden rahatlatıcı bir kolumu omuzlarına koyup onu yakın tutuyorum, sanki onu sadece kararlılıkla koruyabilirmişim gibi.

Grubun içinde dalgalanan alçak bir mırıltı var ve sonra sesler duyuyorum.

"Merhaba tatlım, biz geldik!" Lauren'ın sesi ince ve yumuşak, okyanusun gürültüsünden zar zor duyuluyor.

"Ben Lauren," diye seslenir Nadine. "Vay anasını. Yaşıyor!"

Aehako alçak bir sesle, "Ve onunla birlikte birçok kişi daha var,"

diyor. "Diğerleri mi?" Ben soruyorum. "Kim gibi?"

Kalbim küt küt atıyor. Ailem olmasını istemiyorum, ama aynı zamanda, ailemi görmek için her şeyimi verirdim.

Annem ya da kuzenlerimden biri karanlıktan çıkıyor. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek atıyor ki sanki iç organlarımı sarsıyor. Sam ve Aehako'dan uzaklaşıyorum, Angie sevinçli bir ses çıkarıp paytak paytak ilerlerken bile, vahşi görünümlü Lauren'a sarılmak için kollarımı açıyorum.

Sonra diğerleri Lauren'a sarılmak için öne atılıyor ve ben de yaklaşıyorum. Lauren'ı tekrar gördüğüm için mutluyum - aslında heyecanlıyım - ama bundan daha fazlası, başka insan yüzleri görmeyi arzuluyorum. Ailemi görmek istemiyorum. İhtimaller buna karşı. Ama yine de ilerliyorum, umutsuzca tanıdık yüzler arıyorum. Tanıdık olmayan uzaylı yüzler denizi görüyorum... ve Marisol. Mari ve Lauren'ı gördüğüm için mutlu olsam da, yine de hayal kırıklığına uğradım.

Lauren'la birlikte pek çok kişi olduğunu söylediklerinde uzaylılardan bahsediyorlardı. İnsan olanları değil.

Tabii ki benim ailem olmaz. Tabii ki olmazdı. Aynı anda hem rahatladım hem de büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Lauren'a bakıyorum, hayal kırıklığımı kontrol altına almaya ve bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalışıyorum. Kendime minnettar olacağım beş şey olduğunu söylüyorum. Bir-Lauren. İki-Marisol. Üç... yeni yüzler. Lauren'ın yanında, iri, soluk mavi bir uzaylı elini sıkıca tutuyor ve temkinli bir ifadeyle bizi izliyor. Onu daha önce hiç görmemiştim ve bir elini Lauren'ın omzuna koyduğunda ve diğer üç kişi onun yanında kaldığında nefesim kesiliyor.

Adamın dört kolu var.

Hijo de puta.

"Bu K'thar," diyor Lauren, yanındaki garip uzaylı adamı göstererek. "O benim eşim."

Bu bir başka konuşma telaşını beraberinde getiriyor ve sonra herkes aynı anda konuşmaya başlıyor. Yabancılar kıyıya doğru ilerledikçe kan kulaklarıma hücum ediyor. Sahile sürüklenen odun salları, büyük boynuzlu uzaylılar, sakallı uzaylılar ve hatta dört kollu bir bebek var. Konsantre olmak şaşırtıcı derecede zor. Kendimi stresli hissediyorum. Nabzım hala hızlı atıyor, kulaklarımda davul sesi gibi zonkluyor.

Sahile yeni gelenlere bakarken nabzım daha yüksek atıyor.

Hayır...bekle.

Nabzım değil. Başka bir şey.

Elim boğazıma gidiyor ve sonra... daha aşağıya, göğüs kemiğime. Onun altında, tam kalbimin olduğu yerde, içimde bir şey titriyor, sanki mırıldanıyor. Bu hoş, tatlı bir kedi mırıltısı da değil. Kızgın, ısrarcı ve ilgi isteyen bir mırıltı.

Olamaz. Bu...olamaz.

Yeni gelenlerden biri diğerlerinin önüne geçiyor. Üzerinde birkaç deri var ama o ilerlerken deriler yere düşüyor, soluk mavi teni ve geniş boynuzları ortaya çıkıyor. Yüzü sert, gözleri çakmak çakmak ve bu kadar acımasız görünmese yakışıklı olabilirdi. Sahildeki kalabalığı tarıyor ve içimde hastalıklı bir hisle beni aradığını biliyorum. Biliyorum işte.

Elim göğsümde, dehşet içinde öylece dururken eşime baktığımı fark ediyorum.

Rezonans benim için seçti. Bu tıpkı Veronica ve Ashtar'a olan şey gibi - khuileri olduğu anda birbirlerine rezonansa girdiler. Şimdi bir yabancıyla yüz yüze olduğum için, khuilerimiz birlikte olmamız gerektiğine karar verdi.

Adama bakıyorum. Uzaylı. Her neyse. Onun sert, zayıf yüzünün gülümsediğini hayal etmeye çalışıyorum. Onu gülerken hayal etmeye çalışıyorum. Bunun yerine tek gördüğüm ağır siyah kaşları, sert çenesi ve dudaklarındaki çatıklık.

Ve... Bunu yapamam.

Gözlerimiz bir saniyeliğine buluşuyor -sadece bir saniyeliğine- ve ben onun gözlerinde tanıma görüyorum. Benim olduğumu biliyor.

Geriye doğru birkaç adım atıyorum, iki sa-khui avcısı yanımdan geçip yeni gelenlerle konuşmaya başlayınca minnettar oluyorum. Çevirmenim kulağıma bir şeyler söylüyor ama hiçbirini dinlemiyorum. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum.

Saklanmak istiyorum.

Bu yüzden dönüyorum, insan kalabalığı arasında görünmemek için eğiliyorum ve gölgelere çekiliyorum. Liz'in deyimiyle khui-cootie'm o kadar gürültülü ki, nerede olduğuma dair büyük, gürültülü bir işaret veriyormuş gibi hissediyorum ama umurumda değil. Yine de saklanacağım. Belki birkaç kadın daha görünce durur. Belki de sadece aşırı istekli bir biti vardır. Elbette, bu olabilir, diyorum kendime. Kampın içinden geçiyorum, ateşin ve oradaki koltukların yanından, son bir aydır uyuduğumuz kadın mağarasının girişinden, sa-khui çadır kümesinin yanından geçiyorum ve duruyorum.

Saklanacak bir yere ihtiyacım var ve burası bir sahil. Saklanacak fazla yer yok.

Bakışlarım yeni inşa edilen müştemilatlardan birine kilitleniyor. En ufak bir esintide titreyen, kirli işleri yapmak için bir deliğin üzerinde bir tabure bulunan kemik ve deriden yapılmış bir yapıdan fazlası değil ama yere çöelmekten iyidir. Bir de çatısı var, o da iş görür. Bir an için birinin çadırına girmek istiyorum, ama bu yanlış geliyor, bu yüzden müştemilat kapağını kenara itiyorum, deri etiketi üzerine **BUSY** dikilmiş tarafa çeviriyorum ve nefesimi tutup bekliyorum.

Burası leş gibi kokuyor. Bok ve sidik gibi kokuyor ve nefes nefese kalmaktan kendimi alamıyorum. Ellerimi ağzıma bastırıp bedenimin gevşemesini istiyorum ama olmuyor. Sadece khui'min ısrarlı mırıltısını duymaya devam ediyorum, sert yüzlü uzaylı yabancıyla rezonans halinde şarkı söylüyor. Kim o? Neden burada? Lauren neden bu sahile yeni insanlar getirdi? Vektal'ın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa kendi kabilesinden değiller. Beni buradan gönderecek mi?

Baştan mı başlamam gerekecek? Tabii

ki hayır.

Düşünce neredeyse şiddetle içimden patlıyor. Siktir et o adamı.

Hiçbir yere gitmiyorum. Yumruklarımı sıktım, aniden öfkelen dim. Bunu ben seçmedim. Bunların hiçbirini ben seçmedim. Dünya'dan koparılmayı ve garip, soğuk bir yerde uyanmayı ben seçmedim. Hayatımın geri kalanında donmuş bir sahilde yaşamayı, bildiğim ve sevdiğim her şeyden sürgün edilmeyi ben seçmedim. Bir yabancıyla "çiftleşmeyi" seçmediğime eminim. Bu, onun gözünde evli sayılırız demek oluyor. Sırf göğsümdeki erişte şeklindeki bir böcek o *kabron*dan bir bebek yapmam gerektiğine karar verdi diye mi?

Siktir et. Hepsinin canı cehenneme.

Güçsüz olmaktan ve korkmaktan yoruldum.

Steph'in önerdiği gibi minnettar olmayı siktir et. Kızgı nım. Cidden kızgı nım. Evren geçen ay bana çok şey yaşattı ve şimdi de bu boku mu yaşatacak? Bu hiç adil değil. I

-
Yakındaki çakıllı kumda ayak sesleri çıtırdarken ve kısa bir mesafe ötedeki bir insanın sert nefes alışını duyarken hareketsiz kalıyorum. Ellerimi tekrar ağzıma bastırıyorum, sessiz olmaya kendimi zorluyorum. Nefes nefese kalmayı bırakmaya. Bitimin çenesini kapatması için.

Dünya sessizleşirken derim karıncalanıyor ve khui'sinin hafif mırıltısını duyabiliyorum. Bu o.

Yabancı.

Arkadaşım. Sertçe yutkunuyorum, kendimi destekliyorum. Her an bu müştemilatı basıp geçecek ve...ne? Beni yakalayacak mı? Beni uzaylı gelini mi ilan edecek? O orospu çocuğunu o kadar çok pisliğe bulayacağım ki, Tanrı yardımcım olsun... ve sonra zihnimdeki görüntü karşısında histerik bir kakhaha atıyorum.

Daha fazla ayak sesi.

"Abi? Nereye gidiyorsun?" Tanr ık olmıyan bir ses, derin ve meraklı. Çevirmenim işe

koyuluyor, kelimeleri kalın bir aksanla analiz ediyor.

"Onu gördün, değil mi?" diyor sert, düz bir ses. Omurgama bir ürperti gönderiyor. Kim olduğunu biliyorum.

öyle. Tabii ki benim dostum kulağa hoş gelmeyen biri. Tabii ki. "Rezonansa girdiğim kişi mi?"

"Rezonansa mı girdin?" Diğer adam şok oldu, sesi hayretle doldu. "Ne şanslı bir hediye kardeşim. Hangisi?"

Bir adam homurdanıyor. "Koyu saçlı bir kadın." "L'ren gibi mi?"

"Hayır. O bodur." Ne dedi lan bu?

O orospu çocuğu bana *squat mı* dedi? Dişlerim sıkılıyor ve öfke hissiyle savaşıyorum. *Sakin ol Calida, diye hatırlatıyorum kendime. Kendini daha sonra kaybedebilirsin. Şu anda sadece başka biriyle yankılanana kadar yolundan çekilmen gerekiyor.*

"Çömelmiş bir kadın görmedim-"

"Öyleydi. Kısa. Yuvarlak. Deri gibi bir yüzü vardı."

Nefesimi tuttum. Yani, bu kış havasının cildim için zor olduğunu biliyorum ama deri? Bu da ne? *Sikeyim mi?*

Ayak sesleri tekrar gıcırıyor ve fark edildiğimi bilerek kendimi destekliyorum. Nefes alışımı duymuş olmalı. Elbette, tuvaletin kapısı olarak kullanılan deri örtü geri çekildi ve uzaylı adam yüzünü içeri doğru itti.

Hemen geri aldım ve elinden çekip aldım. "*Oye comemierda*, sakıncası var mı?" Ve tekrar kapattım.

Uzun bir sessizlik anı oldu. Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ederek, müstemilatın içinde hareketsiz kalıyorum.

Acaba şimdi sıçtığımı düşünüp gidecek mi? "Kadın."

Düz sesi geceyi yarıp geçiyor ve ben irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne?" "İyi değil misin?"

Bir an için ona, onu görmenin midemi bulandırdığını söylemek istedim. Belki de onun zavallı kızı yerine kaka taburesiyle rezonansa girmişimdir. "Meşgulüm" demekle yetiniyorum ve öylece bırakıyorum.

Duraklıyor. Sonra, "İhtiyaçlarınla ilgilenmeyi bitir ve konuşalım."

Öyle mi? Sesinin buyurgan tonu karşısında kaşlarımı çatıyorum. Bu adamdan zaten nefret ediyorum. Gerçekten de bodur, deri yüzlü bir kadın. Eğer kendimi onun kollarına atıp aşık olduğumu ilan edeceğimi sanıyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

M'TOK

R

esonans. Bu garip, donmuş kıyıda duran tüm avcılar arasında, K'thar'ın eşi L'ren ve T'chai'nin M'rs'l'ini selamlamak için dışarı çıkan bir grup hyoo-man'ı gördüğümde yankılanıyorum.

Ben çok şanslıyım.

Çiftleşmemiş bir dişi görmeyeli on beş mevsim geçti. En son gördüğüm Güçlü Kol Klanı'ndan l'chai'ydi ama o da kısa sürede kabilesinden başka biriyle yankılandı. Uzun Boynuz Klanı'nın, Büyük Tüten Dağ'ın ölümünden sonra hayatta kalan dişisi yoktu. Kardeşim S'bren ve ben eşimiz olmadan ölecektik. Felaketten sonra kabilemizden geriye bir parça kalmıştı ama ne dişi ne de umut vardı.

Sonra R'jaal bir gün avdan kucagında M'rs'l ile döndü. Onu kıyıya vuran dev bir siyah yumurtadan nasıl çıkardığını ve K'thar'ın diğer dişiye ona rezonansa girdiği için nasıl kaçırdığını anlattı. Bu henüz yankılanmamıştı ve bu yüzden hepimiz onun üzerinde geziniyor, bekliyor, izliyor ve umut ediyorduk. M'rs'l'in sıska yüzünü ve garip renkli derisini gördüğümü ve onun şimdiye kadar gördüğüm en çirkin yaratık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Boynuzları yoktu, uzun ya da başka türlü. Kuyruğu yoktu. Vücudu küçük ve kırılmandı... yine de onu memnuniyetle eşim olarak kabul ederdim.

Herhangi birimiz yapardı.

Ama gözlerini açtığında, doğrudan T'chai'ye baktı ve birbirleriyle rezonansa girdiler ve bu da her şeyi cevapladı.

Ancak K'thar dişisini M'rs'l'i ziyarete getirdikten sonra daha fazla dişi olabileceği aklımıza geldi. Ve Büyük Tüten Dağ'ın kalıntıları, bir zamanlar muhteşem olan adamızdan geriye kalanların üzerine ateş püskürtecekmiş gibi gürlediğinde? K'thar'ın ayrılma fikri, nefret edilen Güçlü Kol klanından olmasına rağmen sağlam bir plan gibi görünüyordu. Ama R'jaal benim şefimdi ve T'chai'nin çirkin M'rs'l'ini kıskanıyordu. Ve T'chai ölüyordu, küçük klanımız daha da küçülüyordu. Bu yüzden ada tüterken ve arkamızdan ateş püskürtürken günlerce sallarla yolculuk ettik ve sonunda bir kez daha öldük.

Şimdi L'ren'in ve M'rs'l'in halkının garip, soğuk kıyılarına indik ve M'rs'l hıçkırarak T'chai'nin

zayıf bedenine sarılırken bile bir deniz dolusu garip yüz bize bakıyor. Birisi bir şey hakkında sesler çıkarıyor.

S'bren, T'chai'yi bir yere götürmeye yardım etmekle ilgili bir şeyler söyledi ama ben kayboldum.

Tek duyduğum kulaklarımda çınlayan gök gürültüsü, khui'm güçlü bir ritimle davul çalıyor ve eşini çağırıyor. Sahildeki dişi kümesinin yüzlerini inceliyorum. Hepsi kısa boylu, Uzun Boynuzlu bir dişinin zarif boyundan yoksun ve çeşitli şekillerde, boyutlarda ve cilt tonlarında. Tuhaf yüz hatlarını tararken, bakışlarım bir dişiye takılıyor. Gözlerimiz kilitleniyor.

O olduğunu biliyorum.

İlk izlenimim kısa boylu ve yuvarlak hatlı olduğu, vücudunun onu sıcak tutmak için kürklerle kaplı olduğu. Yüzü, tabaklanmış derinin sıcak, zengin açık kahverengisi gibi tuhaf bir tonda. Kalabalığın arkasına saklanırken bir adım öne çıkıyorum.

S'bren kolumu tuttu. Bir şeyler söylüyor.

Onu silkeleyip atıyorum ve tekrar dişimi arıyorum. Khui o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki, tüm vücudum onunla birlikte titriyor gibi görünüyor ve on beş turdan beri ilk kez canlı hissediyorum. Kardeşimi görmezden geliyorum, sahildeki dişi kümesine doğru ilerliyorum ve dişimin deri renkli yüzünü arıyorum. Ama o yok ve ben yabancıların kampında ilerlemeye devam ederek ona dair bir ipucu arıyorum. Gölgelelerin arasında kaybolan bir kürk parıltısı ve kumsalda bir hareket görüyorum ve onu takip ediyorum.

Birkaç dakika sonra karanlığın içinde duruyorum ve dişi ortadan kaybolduğu için kaşlarımı çatıyorum. Benden mi saklanıyor? Hyoo-man'lar bizden korkuyor mu çünkü biz onlardan daha büyüğüz? Yoksa o da M'rs'l gibi küçük ve korkmuş mu? T'chai'nin dişisi pek cesur sayılmaz ve saklanma eğilimi ile beni rahatsız ediyor. Bu yeni dişinin sürekli korkuyor olması fikri hiç hoşuma gitmiyor.

Göğsümü ovuyorum, yankılanmanın ezici şarkısında kayboluyorum. Kasıklarım ağrıyor ve sikim peştamalıma karşı sertleşiyor. Dişimi bulmalı ve onu almalıyım, çünkü rezonans... vahşiliğiyle ezici. Güneşin ısıttığı ten ve iri gözlerden başka bir şey düşünemiyorum.

"Abi?" Bir el kolumu tutuyor ve beni döndürüyor. S'bren endişeli bir ifadeyle beni izliyor. "Ne oldu?"

"Duymuyor musun?" Elimi göğsüme vuruyorum. Khui'nin şarkısı kulaklarımda o kadar yüksek ki, cevabın açık olmaması beni şaşırtıyor.

S'bren sadece kulağını ovuşturuyor. "Yakındaki dişilerin konuşmalarından hiçbir şey duyamıyorum." Gözleri genişliyor ve eğiliyor. "Kaç tane olduklarını gördün mü?"

"Sadece bir tanesine ihtiyacım var," diyorum ona dalgınca. "Onu bulmama yardım et." Ve kampa doğru ilerlemeye devam ediyorum, botlarım buradaki garip, çakıllı kumda çıtırdıyor. Adanın kıyısındaki kumların ince, soluk kumlarına pek benzemiyor. Her şey gibi burası da farklı, daha sert. Hava da çok soğuk ve üzerimde ne kadar az şey olduğunu düşünüyorum - birkaç parça kaari derisi ve hepsi bu. Ama umurumda değil. Eşimi -kürklerle kaplı eşimi- bedenimle ısıtacağım ve bir kit yapacağız. Bu düşünceyle kendi kendime sırtıyorum. Bir aile. Bir eş. Bir gelecek.

Sonsuza dek kaybolduğunu sandığım her şey. Gerçekten erkeklerin en şanslısıyım.

Tekrar durup etrafıma bakıyorum. Bu kıyıdaki uçsuz bucaksız kaya dar bir kanyona dönüşüyor gibi görünüyor ve yakınlarda deri kaplı iki yapı görebiliyorum. Belli belirsiz ot ve atık kokularına bakılırsa, burası rahatladıkları bir yer. Sanırım burada bu tür şeylerle ilgilenecek bir orman yok. Dalgın dalgın bakıyorum, sonra uzaktaki mağaraya dönüyorum. Orada mı? M'rs'l'in yapmayı sevdiği gibi saklanıyor mu o zaman?

"Abi? Nereye gidiyorsun?" S'bren beni takip ederek soruyor.

Belli değil mi? "Onu gördün, değil mi? Rezonansa girdiğim kişiyyi?" Tabii ki arıyorum.

Onu.

"Rezonansa mı girdin?" S'bren sanki neyi kastettiğini yeni anlamış gibi şaşkın şaşkın bakıyor.

"Ne şanslı bir hediye,

Kardeşim. Hangisi?"

"Siyah saçlı bir kadın."

"L'ren gibi mi?"

Kadınımı düşünüyorum. Koyu tenini, yuvarlak yüzünü, kalın vücudunu. L'ren'e pek benzemiyor.

"Hayır. O bodur."

S'bren kaşlarını çatıyor. "Ben bodur bir kadın

görmedim-" "Öyleydi. Kısa boyluydu.

Yuvarlak. Deri gibi bir yüzü vardı."

Yakınlarda birinin nefesi kesilir.

O nefesi biliyorum. Bu sesi. Khui'min daha yüksek sesle şarkı söylemesine neden oluyor ve yabancı kampı daralmış gözlerle tarıyorum. Kardeşimin meraklı bakışlarını görmezden gelerek, deri kaplı iki atık çadırına doğru yürüyorum ve kapağını açıyorum.

Şaşkın khui mavisisi gözler bana bakıyor. Eşim - o olduğu için - görüş alanımı dolduruyor ve bundan memnun oluyorum. Onu sonsuza dek görmek istiyorum ve soğuğu ve kokuları görmezden gelip sadece bakıyorum. Hâlâ kısa, bu doğru. Tam boyunda bile omzuma ulaşamaz. Ve her yönden M'rs'l'den daha kalın. Meme uçları büyük ve kürküne baskı yapıyor, hayranlıkla dikkatimi çeken ikiz çıkıntılar. M'rs'l her zaman dalların en kırılganı, güçlü bir esintide kırılacak biri gibi görünmüştür. Ama eşim sağlam ve dolgun ve... bu hoşuma gidiyor. Kalın kalçalarına bakarken ve ellerimi oraya koymayı hayal ederken çok hoşuma gittiğine karar veriyorum. Yüzü hâlâ boynuzsuz, garip bir şekilde hyoo-man, ama yanakları yuvarlak ve ağzı büyüleyici bir şekilde dolgun.

Görünüşünü beğendiğime karar verdim.

Kadınım o güzel, büyüleyici ağzını açıyor... ve bana bir şeyler hırlıyor. "*Oye comemierda*, Sakıncası var mı?"

Bu sözlerin ne anlama geldiğini sormadan postu elimden kapıp yerine koydu ve beni küçük kabinin dışına itti.

Onu işaret ediyorum ve S'bren'e bakıyorum. Kardeşim elini ağzına bastırmış ama saklamaya çalıştığı sırtışı görebiliyorum.

Sesi kızgın geliyordu. Atık çadırını kullanmasını mı engelledim? Sabırla dinliyorum ama içeriden ses gelmiyor. Tekrar deniyorum. "Dişi."

"Ne?" Benimle konuşmak için dışarı çıkmıyor.

Ben... ne yapacağımı bilmiyorum. Bir an düşünüyorum ve sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İyi değil misin?"

"Meşgulüm."

Belki de... insanlar atık çadırında uzun zaman geçiriyordur? M'rs'l'in ihtiyaçlarına hiç dikkat etmemiştim ama birçok yönden farklılar. Sabırsızlığıma karşı koyarak homurdanarak cevap veriyorum. Güzel, sessiz bir yer bulup onunla rezonansa girmekten başka bir şey istemiyorum ama birkaç dakika daha sabredebilirim. "İhtiyaçlarıyla ilgilenmeyi bitir ve konuşalım."

Cömertliğime karşılık veren olmadı. Ayağımı sabırsızca vurma dürtüsüne direniyorum. Bu insanlar için normal olmalı. Öyle olmalı. S'bren boğazını temizliyor, bekliyor ve ben de gidip diğerlerine katılmasını işaret ediyorum. Kardeşim sadıktır ama yankılanmak için yanımda bir kardeşe ihtiyacım yok. Bu garip, kızgın sesli kadından başka kimseyi ve hiçbir şeyi istemiyorum.

S'bren giderken ayak sesleri çıtıyor. Etrafımızdaki her şey sessizleşiyor ve ben de içerideki

dostumdan bir şeyler duymak için kulaklarımı zorluyorum. Bunun yerine, khiu'min ısrarlı şarkısı üzerine duyduğum tek şey, uzaktaki heyecanlı seslerin gevezeliği, bazıları garip diller konuşuyor. Birçoğu

Sesler dışı, ama burada başkaları da var, neredeyse benimki kadar gururlu boynuzları olan koyu mavi avcılar. Yine de hyoo-man'ların erkekleri yok ve bunun farkına vardığımda ikinci bir memnuniyet dalgası hissediyorum.

Bu dışı sadece ve sadece benim.

Çadırın arkasındaki kumda bir ayak sesi hafifçe çıtırdıyor. Kulaklarım diken diken oluyor ve hemen kamufle oluyorum. Yan tarafa doğru sessiz bir adım atıyorum, neyin yaklaştığını, neyin eşimi tehdit etmeye cüret ettiğini görmek için atık çadırın etrafında dolaşıyorum.

Bunun yerine, kadınının atık çadırının arkasından gizlice çıkmaya çalıştığını, deriyi tutan bağların tamamen çözüldüğünü görüyorum.

O... kaçıyor mu?

İlerleyip kolunu tutuyorum ve şaşkınlıkla sarsılıyor, ben olduğumu anlamadan önce gözleri bir an için korkuyla açılıyor. Kamuflajımın onu ürküttüğünü fark ettim ve normal rengime dönerek kanamasına izin verdim. "Nereye gidiyorsun, dışı?"

"Senden uzak dur, *cabron*."

"Benim adım *Cabron* değil," diyorum ona. "Ben M'tok.

Senin erkeğimin." Homurdanıyor ve sesi kızgın çıkıyor.

"Benim değil."

Ne demek istiyor, onun değil mi? "Rezonansa giriyoruz." Boştaki elimle göğsüme dokunuyorum. Bileğini tutarken bile khiu'sinin nazik nabzının bedeninde şarkı söylediğini hissedebiliyorum. "Yankılandığını hissedebiliyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Hyoo-man dışı çenesini kaldırıyor ve meydan okurcasına bana bakıyor.

"Yankılanmıyorum." Şaşırdım. Bunu nasıl fark edemez? "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun?"

Elini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor. "Ben aptal

değilim." "O zaman rezonansa girdiğimizi biliyorsun. Biz

eşiz." "Hayır." Tek kelimeyi dudağını kıvrarak söylüyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Evet, öyleyiz." Dönen bileğindeki tutuşumu gevşeterek kampa işaret ediyorum. Onu incitmek istemiyorum ve o bir kabuk yayanından daha fazla kıvranıyor. "Bana çadırınızın yerini gösterin, tabii burada açıkta yapmayı tercih etmiyorsanız."

Kadın duraklar. Kaşları aşağı iner. "Ne yapmak?"

"Eşim, elbette." Onu, küçük formunu inceliyorum ve T'chai ile M'rsli düşünüyorum. İlk birkaç gün içinde birçok kez çiftleşmişlerdi ve o henüz hamile değildi. Belki de tüm insanlar için böyledir. "Tohumumun tutmasını sağlamak için muhtemelen seni birkaç kez almam gerekecek."

Sadece düşüncesi bile içimi büyük bir açlıkla dolduruyor. Onun her yerine dokunmak, narin bileğindeki kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum. Ona baktığım her an, hayranlık duyacağım başka bir şey görüyorum - küçük burnu, teninin eşit tonu, yelesinin kalın dökümü. Hiç de çirkin değil. O mükemmel.

Mükemmel kadını bana tiksintiyle bakarak dudağını büküyor. "Bu bodur, kösele gibi kaltağın seni sikeceğini sanıyorsan hayal görüyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. Benimle alay mı ediyor? "Rezonansa karşı koyamazsın. Biz çiftleştik." "Hayır, değiliz."

Şaşkınlıkla. "Ama bu bir tartışma değil. Doğru olan bir şeyi söylüyorum. Rezonansa giriyorsun." Göğsünü işaret ediyorum, şu anda bile görkemli memeleri khiu'nin şarkısının gücüyle hafifçe sallanıyor. "Yankılanıyorum." Göğsümü gösteriyorum. "Birbirimize rezonansa giriyoruz. Bunu uydurmuyorum."

"Bu çiftleştığımız anlamına gelmez." Ve bana sert bir bakış attı. "Bana tecavüz etmeye çalışıyorsun diye bağırmaya başlamadan önce bileğimi bırak."

"Tecavüz mü?" Onu bıraktım. "Nedir bu kelime, tecavüz mü?"

Bileğini ovuşturuyor, bana ters ters bakıyor. "Bu beni seninle seks yapmaya zorladığın anlamına geliyor. Ve eğer öyle yaparsan

Bunu denersen, gözlerini oyarım, orospu çocuğu."

Aynı şeylerden mi bahsediyoruz? O çok kızgın ve benim kafam karıştı. "Hyoo-erkekler dişilerini seks yapmaya zorlar mı?"

"Yaşamak isteyenler değil!"

Güzel. Bu cevabı sevdim, çünkü herhangi bir erkeğin bir dişiye istemediği halde çiftleşmeye zorlaması düşüncesinden hoşlanmıyorum. Her ikisi için de zevkli değilse ne anlamı var? "O zaman argümanınızı anlamıyorum. Bu rezonans-"

"Bu bacaklarımın açıldığı anlamına gelmez! Aralarına girebileceğin anlamına da gelmiyor."

Başımı tekrar sallıyorum. Bu öfkeli, meydan okuyan kadınla konuşmak tamamen kafa karıştırıcı. Ben bir şey söylüyorum, o başka bir şey söylüyor. "Kadın, beni dinlemiyorsun. Ben sadece rezonanstan bahsediyorum. Eğer benimle gelersen, sana dokunmadan önce bunu sana açıklayacağım." Ve elimi ona doğru uzattım. "Ve sonra dokunuşumdan zevk alacaksın."

"Vay canına, yani bana seksin nasıl işlediğini anlatacaksın ve ben de ne yapacağım, sayısız orgazmla kendimden mi geçeceğim?" Elleri kalçalarına gitti ve bana şimdiye kadarki en bıkkın bakışını attı. "Hayır'ın hangi kısmını anlamadın? Seni istemiyorum. Senin yakınında olmak istemiyorum. Seninle konuştuktan sonra seni istemediğime eminim."

Sabırım tükeniyor. "Başka seçeneğin yok-" "Yani bu tecavüz-"

"Bu rezonans!" Elim tutmak için hiçbir hareket yapmadığı için açık elimi tekrar uzatarak bağırıyorum. "Evet, tecavüz de olabilir çünkü bu ikisinin arasına girmenin tek yolu bu. bodur, kösele gibi kalçalar." Bu sözleri neredeyse bana tükürürcesine söylüyor ve elimi bıraktığımda saçlarını savurup hışım ile uzaklaşarak yakındaki büyük mağaraya doğru ilerliyor.

Onun peşinden gitmek istiyorum. Ruhumdaki her kıvılcım bana onun peşinden gitmemi, ne demek istediğimi anlayana kadar konuşmaya devam etmemi söylüyor. Ama o beni dinlemiyor. Ve bileğini nasıl tuttuğumu ve onu bıraktığımda nasıl öfkeyle ovuşturduğunu düşünüyorum. Dokunuşumdan hoşlanmamıştı.

Onu zorlayacağımı söylüyor.

Aletim khui'mle uyum içinde zonkluyor ve mağaradan uzaklaşıp bedenim sakinleşene kadar uzaktaki suların buz gibi dalgalarına bakıyorum. Rezonansı uzaklaştırmak imkansız gibi görünüyor, ama "tecavüz" kelimesini düşünmeye devam ediyorum ve bu da uyarılmamı azaltıyor. Ona asla zarar vermem.

O benim eşim. Her sabah kalkıp günle yüzleşme sebebim. Artık bir sebebim var. Potansiyeli olan bir geleceğim var ve sadece kaçınılmaz sonu beklemiyorum. Kabilem devam edecek ve kadını -eşim- benim yanımda olacak.

Adını bile bilmiyorum. Ona benimkini teklif ettim ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara attı.

Hayal kırıklığıyla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Soğuk bana bir dalga gibi çarpıyor ve burada karanlıkta tek başıma kalamayacağımı anlıyorum. Kadını ona "tecavüz etmek" için beklediğimi düşünecek ve bu düşünce içimdeki safrayı çalkalayacak. Mutlu insanlarla ve dağınık sohbetlerde birbirlerinin üzerine konuşanlarla dolu kampın etrafından dolanarak geri çekiliyorum. On beş turdur bu kadar gürültülü ve şamatalı olmamıştı. Klanımın köyünü düşünüyorum, bir zamanlar içinde pek çok insanın yaşadığı, şimdi hepsi sessiz olan kulübeleri. Ve garip bir şekilde huzursuz oluyorum. Kardeşimi R'jaal ile uzaktaki bir çadırın yanında görüyorum ve gürültüden rahatsız olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Onlara doğru yöneldim.

R'jaal selamlamak için bir elini kaldırı ve yakındaki çadırı işaret eder. "Hyoo-man şifacı T'chai

üzerinde çalışıyor. Ölmek üzere olduğunu söylüyor."

Homurdanıyorum. "Ben şıfacı değilim ve size böyle bir şey söyleyebilirdim." Hepimiz T'chai ve onun kırmızı ve kızgın bir şekilde iyileşen yaraları için acı çektik. Onu yaralayan skyclaw saldırısı için hepimiz kendimizi suçladık. "Yaralarını iyileştirebilir mi?"

"Evet diyor ama kim bilir? O bir hyoo-man ve onlar... farklılar." R'jaal omuz silkiyor. Kardeşim S'bren üzgün görünüyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Biz dört kişiyle yeterince küçük bir klanız. Eğer sadece üç kişi kalırsak... bu düşünce dayanılmaz olur.

"O zaman iyileşecek," diyorum kendimden emin bir şekilde. Eğer benim iradem bunu sağlayabilirse, o zaman öyle olacak. "Eşi nerede?"

"Onun yanından ayrılmadı." R'jaal bana bakıyor, sonra da khui şarkısının gürültüyle çınladığı göğsüme bakıyor. Yüzünde bariz bir kıskançlık ifadesi beliriyor. "Seni tebrik edeyim mi? Eşin nerede?"

"Saklanmak." Sesim düz.

"Saklanmak mı?" R'jaal kardeşime bakarak alay ediyor. "Onu korkutuyor musun o zaman?"

"Gerçekten bilmiyorum." Ellerimi iki yana açıyorum, onun davranışları karşısında ben de onlar kadar şaşkınım. Şifacının çadırının dışında beklerken, onlara dişimle tanışmamızı, onun görünüşünü, rezonansa girmenin nasıl bir his olduğunu ve en tuhafı da aramızdaki bağı reddetmesini ve öfkesini anlatıyorum. "Bu hiç mantıklı değil," diye yakınıyorum onlara. "T'chai'nin hyoo-man dişisi rezonansı tatlı bir şekilde kabul etti."

R'jaal'ın ifadesi acımasız. "Bunu ondan daha nazik gözlerle hatırlıyorsun. Korkmuştu." "Bah. O her şeyden korkar." Sesimi duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Ama bu kadın, benim kadını, korkmadı. Sadece beni reddetti. Sanki bunu yapabilirmiş gibi!" "Onun seni istemesini sağlayamazsın," diyor ağabeyim.

"Rezonans rezonanstır. Bu *istemekle* ilgili değildir. Çiftleşmekle ilgilidir. Seçme şansınız yok!"

R'jaal başını sallıyor ve elini omzuma koyuyor. "Bu L'ren ve halkı arasındaki ilk gecemiz. Eşini tanımaya çalış. Sabırlı ol. Zamanla sana gelecektir."

Yavaşça başımı sallıyorum, eşimi düşünüyorum. Gözlerindeki ateş parıltısını ve kıvrımlarını. Umarım kendine gelmesi uzun sürmez. "Sabır," diye yankılıyorum. Sabır ve onun adını öğreneceğim. Eminim bir iki gün içinde aklı başına gelecektir.

M'TOK

A Bir avuç gün geçti. Bedenimin dışıma olan açlığımla yanıp tutuştuğu ama onun benden kaçtığı ıstırap verici, uzun, eziyet dolu günler. Şifacının çadırında beklediğimiz, T'chai ve titreyen eşini kontrol ettiğimiz ve ardından klanımız için bir kamp kurduğumuz günler.

Bu korkunç günlerde birkaç şey öğrendim.

Eşimin adının C'lie olduğunu öğrendim. İnsanlar garip telaffuz ediyor, ama yine de her şeyi garip telaffuz ediyorlar. Onların arasında bile gözüme çarpıyor. Kısa boylu olduğu doğru ama yelesi kalın ve güzel. Teni ince işlenmiş deri renginde ve tavırları beni hem en çok kızdıran hem de en çok cezbeden şey.

Güçlü bir kalbi var, benim eşim. Cesur ve korkusuzdur, güler ve hızlıdır ve başkalarına yanlış yaptıklarında söylemekten çekinmez. Bu hoşuma gidiyor.

Ama sabırlı olma konusunda iyi değilim. Bunu da öğreniyorum. Günler geçtikçe ve C'lie benimle konuşmak için hiçbir hareket yapmadıkça, sinirleniyorum. Ateşin başında ona yaklaşıyorum ve o kalkıp gidiyor. Ona küçük hediyeler götürmeye çalışıyorum -kumsalda bulduğum güzel bir deniz kabuğu ya da kıyıya vuran iri bir ceviz- ve o bunları bana ters ters bakarak reddediyor.

Her gece çadırımda uyumaya gidiyorum, ağırlı ve yalnız. S'bren her zaman olduğu gibi benimle aynı çadırda uyumak istedi ama artık çiftleştim. Eşimin varlığını kabul etmemesi önemli değil. Kendim için, adadaki sahil köyümüzde üzerinde uyuduğum dokuma hasırdan çok farklı bir kürk yuvam var. Yine de yumuşak. Sanırım C'lie kadar yumuşak değil... ve bu da başka bir sorun.

Sürekli C'lie'ye dokunmayı düşünüyorum. Kürklerimin içinde yalnız olmam iyi bir şey, çünkü ona dokunamadığım için, bitmek bilmeyen, ağrıyan ihtiyacımın bir kısmını hafifletmeye çalışarak neredeyse sürekli sikimi ovuyorum. Asla işe yaramıyor ama yine de deniyorum. Rezonansı görmezden gelmenin zorluğuna nasıl dayanabiliyor? Her düşüncemi tüketiyor, ama C'lie'a baktığınızda onun da benim gibi acı çektiğini anlayamazsınız. Arkadaşlarıyla gülümser ve güler. Ateşin yanında dikiş dikiyor ve dokuma yapıyor. Derileri kazıyor, yemek pişirmeye yardım ediyor ve asla ama asla yalnız olmadığından emin oluyor.

Onunla konuşmayı denedim. Ya bana bağıyor ya da beni tamamen görmezden geliyor, ben de dikkatimi dağıtmak için kendimi kamptaki işlere veriyorum. Belki iyi bir kabile arkadaşı ve mükemmel bir bakıcı olduğumu görür ve tekrar düşünür. Bu yüzden çadırımı eşimin ihtiyaç duyacağı eşyalarla dolduruyorum ve ot topluyorum. Deri işliyorum. Balık kurutuyorum. Küçükken annemin ateşte çömlek yaptığı gibi killi topraktan küçük çömlekler yapıyorum. Eşim için her türlü şeyi yapıyorum, ne kadar iyi ve çalışkan bir eşe sahip olduğunu gördüğünde gözlerinin zevkle parlayacağını tahmin ediyorum.

Yine de C'lie beni çalışırken hiç görmüyor. Umurunda değil. R'jaal sabırlı olmamı söylüyor ama sabrım tükeniyor. Bir plana ihtiyacım var.

PLAN BİRKAÇ GÜN SONRA, İKİ DIŞININ KIKIRDADIĞINI DUYDUĞUMDA AKLIMA GELDİ.

Kıyıda temiz giysiler. Çilekleri fırçalayıp giysileri gelgit havuzlarından birine sürdükten sonra tatlı suda duruluyor ve derileri kuruması için uzatıyorlar. Bunu yaparken de erkekler ve vücutları hakkında konuşuyorlar. Balık tutarken sırtımı onlara dönüyorum ama bir yandan da onları dinliyor ve ağlarımla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. "Peki sence en iyi vücut kimde?" diye soruyor genç dişi diğerine. "Sanırım ben U'dron'a oy verin."

"Mmm, benim için def Ashtar," diyor diğeri. İsimlerini bilmiyorum - C'lie'ninki dışında hiçbir ismi öğrenmek umurumda değil. Diğer tüm dişiler benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Kadın kıkırdıyor. "Ashtar mı? Ama o çiftleşti!"

"Kızım, bu bakamayacağım anlamına gelmez!" diyor diğer kadın ve ikisi de gülüyor. "Ayrıca, sürekli çıplak dolaşıyor ve sahip olduklarını gösteriyor. Veronica'nın bu kadar hızlı davranıp onu kilitlemesi akıllıcaydı."

"Amin," der diğeri.

Bir göz attığımda beni izlediklerini görüyorum ve sesleri fısıltıya dönüşüyor. Kaşlarımı çatarak ağımı çekiyorum, dikkatlice topluyorum ve sonra kordonları birbirine dolanmayacak şekilde düzenliyorum. Her şeyin yerli yerinde olmasını seviyorum. Düzeni severim. Kurallara uyan şeyleri severim.

İşte bu yüzden C'lie çok sinir bozucu. Bütün kuralları hiçe sayıyor.

Ağımı toplarken dişilerin söylediklerini düşündüm. Söylediklerinin hepsini yakalayamadım ama öğrendiklerim... ilginçti. A'tar'ın çıplak haline nasıl hayran kaldıklarını ve şifacı V'ronca'nın A'tar'ın çıplaklığından nasıl etkilendiğini çünkü A'tar'ın fiziksel çekiciliğini ona gösterdiğini.

Acaba böyle bir şey C'lie üzerinde işe yarar mı?

Düzgünce düzenlenmiş ağımı alıp kamptaki uygun kancalı direğe asıyorum. Zaman geçtikçe, R'jaal ve S'bren'le birlikte Uzun Boynuz kampını olabildiğince düzenli hale getirmek için çalışıyorum çünkü hepimiz dişileri etkilemek istiyoruz. Çadırıma girip giysilerimi dikkatlice çıkarıyorum, düzgün bir bohça haline getirip kaldırıyorum. Sonra tekrar dışarı çıkıyorum ve kampın uzak tarafına, C'lie'nin mağaranın yanında oturduğu ve bir postu kazıdığı yere doğru ilerliyorum.

İlk başta, yanından geçerken beni görmezden geliyor. Bu yüzden beni ve çıplak gücümü gördüğünden emin olmak için birkaç kez daha yapıyorum. Hiçbir şey söylemeyince, kumsaldan

yuvarlak bir taş alıyorum ve ağlarımdan biri için düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Uzun bir süre sonra ağır bir iç çekiş duyuyorum. "*Pendejo*, ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve doğrulup ona bakıyorum. "Benim adım M'tok, p'ndejo değil." Bunca günden sonra

hala öğrenemedi mi? "Ve ağım için ağırlık arıyorum."

"Çıplak mı?" Omuzlarından bir pelerin çıkarıp bana doğru fırlatıyor. "Giy şunu. Kimse bu boku görmek istemez."

Sözleri kızgın ama benimle konuşuyor. Kürkü ona geri fırlatmayı, çıplak bir yürüyüşün tadını çıkardığımı söylemeyi düşünüyorum... ama kokusu kürkün üzerinde ve ona karşı koyamıyorum. Kürkü kalçalarımın etrafına sarıyorum, tam o sırada aletim sertleşiyor ve khiu'm göğsümde öfkeli şarkısına başlıyor. C'lie'ye sahip çıkmadan ne kadar uzun süre geçirirsem, rezonans o kadar ısrarcı oluyor. Kırılmadan daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bana dokunmaz ve benim olduğunu ilan etmezse delireceğim.

Kalçalarımın sararken onu inceliyorum. Görünüşe göre tek mücadele eden ben değilim. Onun khiu'sinin de sert ve öfkeli olduğunu görebiliyorum, sanki khiu'nin şarkısının gücünden ürpermiş gibi teni titriyor. Gözlerinin altında iyi uyumadığını gösteren halkalar var ve sinirli bir elini pürüzsüz kaşlarının üzerinde gezdiriyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, bana bıkkın bir bakış atarak. Gerilmiş deriyi işaret ediyor. "Burada meşgulüm."

"Seninle rezonansa girmek istiyorum."

C'lie gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. "Yine mi bu saçmalık. Çok uzun süre bekleyeceksin dostum."

"B'ddy benim adım da değil," diye sinirleniyorum. "Son kez söylüyorum, adım M'tok! Ve neden beni eşin olarak kabul etmiyorsun? Senin khiu'n de benimki kadar gürültülü ve ısrarcı, ama sen onu ve beni görmezden geliyorsun! Neden?" Beni görmezden gelmeye devam ettiğinde, belimdeki deriyi tutarak peşinden gidiyorum. "Sorun olan benim formum mu? İnce, uzun boynuzlara karşı bir şeyin mi var?"

"Boynuzların umurumda bile değil."

"Sikimi gördün mü? İyi bir boyutta ve vücudun küçük, bu yüzden seni memnun edeceğini biliyorum. Bazıları kadar uzun değil ama çok kalın ve hoşuna gideceğinden eminim. Sana tekrar göstereyim mi?"

C'lie yürürken bana bakmayı reddediyor. "Eğer bana sikini gösterirsen, bu cinsel saldırı olur." Saldırı mı? Beni hep yanlış anlıyor. "Sana onunla vurmam, sadece gösteririm."

Yine neşesiz bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Sadece git, tamam mı?"

Sinirle uzanıp kolunu tutuyorum ve onu yanıma çekiyorum. Bundan bıkmıştım. Bakışlarımdan kaçmasından, güzel formumu görmezden gelmesinden, rezonans sanki yapmayacağı bir seçilmiş gibi davranmasından yoruldum.

Rezonans öyle. Bundan kaçış yoktur. Yokmuş gibi davranmak da yok. O sadece kendini perişan ediyor.

Onu yanıma çekerken "Bırak beni," diye tıslıyor. Ona son dokunduğumda bileğini nasıl ovuşturduğunu hatırlayarak tutuşumu gevşek tutuyorum. Bunun yerine, kuyruğum bir bacağının etrafında kilitli ve kolum onunkine bağlı olarak onu kafesliyorum.

"Eğer benim sözlerimi görmezden gelersen, ben de seninkileri görmezden gelirim."

Garip hyoo-man dilinde kulağa öfkeli gelen birkaç kelime tükürüyor ve bana karşı şiddetle sarsılıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Çadırıma. Sen ve ben orada oturacağız ve sen beni eşin olarak kabul edene kadar orada kalacağız," diyorum bu oyunlardan bıkmış bir şekilde. Ona sabırlı ve anlayışlı olabileceğimi kanıtlamak için elimden geleni yapmadım mı? Yine de C'lie için bu imkânsız. O makul biri değil. Rezonansın nasıl çalıştığına dikkat etmiyor. Rezonansın her zaman nasıl çalıştığına. Ve ben... bittim.

Onu adıırma götürüp oturacağım ve bunu konuşacağız. "Yeterince sabrettim."
"Bekle," diyor C'lie, ayaklarını sürüyerek.
Duruyorum, çünkü sesi farklı. Tonu yumuşak. Utangaç. Ona bakıyorum ve ısırıyor.

dudağımı okşuyor, sonra bana öyle güzel bir ifadeyle bakıyor ki, sikim karşılık olarak seğıriyor. Khui'm göğsümde her zamankinden daha yüksek sesle şarkı söylüyor. Yine de temkinliyim. Bu da kaçmak için yaptığı numaralardan biri mi? "Ne oldu?"

"Belki de haklısın." İç çekiyor. "Belki de sana iyi bakmamışımdır. Doğru kararı verebilmem için bana sikini tekrar gösterebilir misin?" Ve kirpiklerinin altından bana bakıyor.

O kadar güzel ki dizlerimin üzerine çökmek ve yüzümü onun sağlam kalçalarının arasına gömmek istiyorum. Günlerdir özlemini çektiğim gibi onun her şeyini tatmak istiyorum. Eğer sikimi tekrar görmek istiyorsa, bu iyiye işarettir. Kaya gibi sert ve çiftleşmeye hazırım, bu yüzden ona etkileyici görünecek. Ellerim ona dokunma isteğıyle titriyor ama kendimi başımı sallamaya zorluyorum ve pelerinini yavaşça kalçalarımından sıyrarak ağrıyan sikimi ortaya çıkarıyorum.

"O.... kesinlikle bir sik," diye mırıldanıyor.

"Dokunabilirsin." Sesim kalın ve bu düşünceyle sikimin başında pre-cum boncukları beliriyor. Ona doğru geriliyorum, dokunması için çaresizce. Ve küçük eli bana doğru uzandığında büyüleniyorum...

...ve sonra sikimi tokatladı. "Seni de sikimi de sikeyim."

İçimde beyaz bir acı parlıyor. O fırtına gibi uzaklaşırken ben yere düşüp yaralı sikimi tutuyorum.

Çok kızgın... ama bana dokundu. Bu bir başlangıç.

BİR AY SONRA

CALLIE

"*W*" "Ateşli Latin" olayına gerçekten eğiliyorsun, değil mi?" Marisol, benim özel olarak "Ravenclaw mağarası" dediğim yere girerken bana bakıyor. Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Gülüyorum. Elimde değil. "Kapa çeneni."

Sadece sırtıyor ve yanındaki tabureye vuruyor. "Fırsatın olduğunda gel otur."

"Hemen geliyorum." Mardok'un çalışma masasına doğru ilerlerken gülümsüyorum. Birkaç parlak, iğrenç ışıkla aydınlatılmış ve bileşenler etrafındaki her yere dağılmış durumda. Küçük bir tablete benzeyen bir cihazın ekranında geziniyor ve Farli omzunun üzerinden eğilip onu okuyormuş gibi yaparken kendi kendine kaşlarını çatıyor. Masanın diğer tarafına doğru eğiliyorum ve beni fark etmediğinde kibarca öksürüyorum.

Mardok gözlerini kırıştırarak yukarı bakar. "Oh. Callie. Merhaba."

"Dışarıda boktan bir gün," diyorum mağara girişini işaret ederek. "Bugün kürklerimle uğraşmak yerine her zamanki gibi yardıma ihtiyacın var mı diye bakayım dedim."

Gözlerini ovuşturarak tekrar kırıştırıyor. "Bu harika olur, teşekkürler." Küçük parçalarla dolu küçük bir sepet çıkarıyor ve sonra bana yumuşak kılları olan minicik bir fırça uzatıyor. "Unutma, hiçbir şeyi atma."

Ne zaman yardıma gelsem bana bunu söylüyor. Sanki unutacakmışım gibi. Ama ona başımı sallıyorum ve Farli bana sırtıyor. Ben izlerken eğilip Mardok'un kulağını yalıyor ve boynuzlarının dibindeki o koyu lacivertin kızarmasını izlemek büyüleyici. Zavallı Mardok işine biraz odaklanıyor ve sanırım dikkatini dağıtmaktan hoşlandığı tek şey Farli. Ben sepeti alıp uzaklaşırken koltuğunda dönüp eşine sırtıyor, çünkü onları yeni evliler gibi öpüşürken izlemek istemiyorum. Yani, onlar yeni evliler, sadece birlikte mutlu olmalarını izlemek istemiyorum.

Mari ile oturmayı tercih ediyorum çünkü ikimizin de sorunları var gibi görünüyor.

Sepeti alıp yanına gidiyorum, o da tabureyi dışarı itiyor. Birkaç tane

Gemiden gelen elektronik ışığın dikkatli bir şekilde paylaştırılması gerektiğinden mumlar yanıyor ve bir sepet dolusu bileşenin üzerinden geçerken onun da biraz kürkü olduğunu fark ediyorum. Son zamanlarda eski geminin parçaları kıyıya vuruyor ve Mardok burada teknolojimizi geliştirmek için elimizden geleni yapmaya kararlı ama kum, tuz ve çakılları temizlemek için küçük ellere ihtiyacı var, biz de burada devreye giriyoruz. Mari, Mardok ve Harlow'la çok çalışıyor sanırım. Ben her şeyden biraz yapmaya çalışıyorum. Her gün bu mağarada oturabileceğimi sanmıyorum ama Mari bunu seviyor.

Ya da o öyle diyor.

"Kızgın *Cubana*'m bugün nasıl?" Ben otururken Mari İspanyolca soruyor. "Hâlâ öfkeli misin?"

"Her zaman," diye şaka yapıyorum, İspanyolca'ya da geçiyorum. Meksikalı olduğu için bu tür konularda bana laf söyleyebilecek tek kişi Mari. "M'tok sürekli karşında olsaydı sen de kızardın."

"Yine mi? Şimdi neyin peşinde?"

"Oh, her zamanki gibi." İlk parçayı çıkarıp nazikçe temizlemeye başlarken yüzümü buruşturuyorum. Yoğun bir iş ama Mari'yle konuşmak zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor. Sesimi kalınlaştırıyorum ve adalıların aksanını taklit ediyorum. "Seni anlamıyorum, C'lie. Biz rezonansa girdik. Neden bu kadar ateşli olduğum için memnun değilsin? Kaslarıma baksana. Mükemmel değiller mi?" Ve ben alaycı bir şekilde esniyorum.

Mari yine kıkırdıyor. "Çok kötüsün. Gerçekten böyle şeyler söylüyor mu?"

"O da olabilir," diye homurdanıyorum. "Onunla konuşmayı denedin mi hiç? Çok tek düşüncelidir. Eğer konu sikiyle ilgili değilse, ilgilenmez."

"Eminim öyle değildir," diyor Mari, yüzünde tatlı bir ifadeyle. "Ona bir şans vermelisin. Deniyor."

"*Denediği* tek şey benim sabrım. Benimle rezonans dışında herhangi bir konuda sohbet etmeye çalışsa kendimi kötü hissedebilirdim ama o gerçekten de ortaya çıktığı anda üzerine atlamam gerektiğini düşünüyor ve neden bunu istemediğimi anlamıyor."

Mari yine kıkırdıyor ve sempatik bir tavırla dizimi okşuyor. "Sen nasılsın?"

Önümdeki küçük, kum kaplı parçaya bakıyorum. En kötüsünü nazik hareketlerle fırçalamaya dikkat etmeliyim, aksi takdirde bir şeyler çizilebilir, bu da konsantrasyon gerektirir. Ve bugün, benimki eksik gibi görünüyor. Dün gece pek uyuyamadım ve ağrım var. Ve her şey berbat. Dalgınca gözlerimi ovuşturuyorum. "Gerçekten çok yorgunum. Bir ayı aşkın süredir iyi uyuyamadım."

"Bu senin için rezonans," diye mırıldanıyor. "Keşke sana daha iyi olacağını söyleyebilseydim ama bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım."

"Başka ne seçeneğim var ki?"

Gözlerimiz buluşuyor ve bana anlayışlı bir bakış atıyor. Mari de rezonansın ne kadar boktan olabileceğini biliyor. Buradaki herkes sanki Noel'deymişiz gibi davranıyor ama Mari T'chai'ye rezonans yaptı ve T'chai tamamlanamadan yaralandı. Bana adadan dönüş yolculuğunun tam bir cehennem olduğunu söyledi çünkü sadece T'chai'nin öleceğinden endişelenmekle kalmamış, aynı zamanda şifacı buna bir son verene kadar günlerce rezonans sistemi boyunca öfkelenmişti.

Bu, son zamanlarda üzerinde daha çok düşündüğüm bir seçenek. Bilinmeyen bir bileşenin yüzeyindeki birkaç kum tanesini nazikçe fırçalıyorum ve bugün için minnettar olacağım beş şeyi düşünüyorum. Steph ile konuştuğumdan beri, "beş şey" beni zihinsel olarak gerçekten kurtardı. Depresif bunalımdan çıktım ve muhtemelen olmam gerekenden biraz daha sinirli olsam da bunun suçunu M'tok'a atıyorum.

Her gün biriyle yatmaya çalışan bu ahmakla uğraşmak zorunda kalan biri olsaydı, onlar da sinirlenirdi.

Onu düşünmek bile beni öfkeliendiriyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kendime bugün için minnettar olduğum beş şeyi hatırlatıyorum. Devî ve N'dek kahvenin yerine karides çayını buldukları için minnettarım. Uzun Boynuz klanı buz gibi suya girip bir süre balık avlarken bu mağarada saklanıp birkaç saat sessiz kalabildiğim için minnettarım - çünkü eğer dışarıda olurlarsa beni rahatsız etmeyeceklerdir.

Mari'de İspanyolca konuşan ve bana kuzenlerimi hatırlatan bir arkadaşım olduğu için minnettarım. Karnım tok olduğu ve bir dostumla oturup sohbet edebileceğim bir işim olduğu için minnettarım. Bu beş. Daha sonra yine sinirlenirsem, ki M'tok bir kez daha geldiğinde sinirleneceğimden eminim, bir beşlik daha bulurum. Ama derin bir iç çekiyorum ve tekrar Mari'ye bakıp gülümsüyorum.

Aslında minnettar olabileceğim başka bir şey daha olduğunu fark ettim. Bir seçenek.

Çünkü Mari'yi görmek bana fikir veriyor. "Düşünüyordum da," diyorum sessizce ve dinlemediklerinden emin olmak için mağaranın karşısındaki Farli ve Mardok'a bakıyorum. Dinlemiyorlar; Farli'nin onun dikkatini dağıttığı çok açık. "Şifacıya seninkini kapattığı gibi benimkini de kapattırabilirim. Rezonans olayından tamamen kurtulurum."

Mari sertleşiyor.

"Bu sadece bir düşünce," diyorum savunmaya geçerek. "Ama bu beni M'tok'tan ve onun sürekli seks taleplerinden kurtarır."

Marisol sessiz kalıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Yapma Calida," diye fısıldıyor ve bir an için o kadar üzgün ve yenilmiş görünüyor ki kendi dramımı unutuyorum. "Bu bir hata."

"Ne demek istiyorsun?"

Mari mağaranın etrafına, Mardok ve Farli'ye bir göz attıktan sonra taburesini benimkine yaklaştırıyor.

Konuşurken omuzlarımız birbirine değiyor ve sesi o kadar kısık ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Mari bana üzgün bir bakış attı. "Şifacı khui'mi kapattığında... her şeyi kapattı." Başını sallıyor. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şey hissedemiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Uyuşukluk gibi mi?" Anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, demek istediğim... T'chai bana dokunmaya çalıştığında, sadece..." Ellerini açıyor. "Hiçbir şey. Önceden dünyadaki en heyecan verici şeydi. Beni nefessiz bırakıyordu. Şimdi sadece sürekli yorgun hissediyorum. Sanki içimdeki her şey ölmüş gibi." İç çekiyor. "Sadece yapma, tamam mı? Keşke hiç yapmasaydım. Veronica'nın yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi."

O kadar yenilmiş görünüyor ki, içim acıyor. Mari benim için bir kız kardeş gibidir, her ne kadar kişilik olarak zıt kutuplarda olsak da. O sakın, utangaç ve nazık, ben ise gürültücü ve agresifim. Daha önce hiçbir şeyden şikayet etmemişti, o yüzden bunu duymak beni şok etti. Ona sarılmak istiyorum ama sanki en son isteyeceği şey buymuş gibi görünüyor. Çökmüş omuzları bana bunun bir süredir uğraştığı bir şey olduğunu söylüyor. "Veronica biliyor mu? Bu konuyu onunla konuşabilir misin?"

Mari başını sallıyor. "Birkaç farklı şey denedik ama rezonansı kapattığında sanki içimdeki her şey kapandı ve tekrar nasıl açacağımızı bilmiyoruz. Denemeye devam ediyoruz ama şu ana kadar hiçbir şey işe yaramadı." Köşede öpüşmekte olan Farli ve Mardok'a bakıyor ve yüzü bariz bir kıskançlık ve özlemle doluyor. Bana dönüyor ve eğilip dizime dokunuyor. "Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Sorunlarımızı kimsenin bilmesini istemiyorum. Söylediğim ilk kişi sensin."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Mari'nin bunu taşıdığından haberim yoktu. Belki de bu yüzden zaman zaman bu kadar mesafeli ve kopuk görünüyor. Onun da benim gibi üzgün olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre kafasında çok daha fazla şey var. "Ve bilmiyorum, eğer M'tok ile hiçbir şey arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hiçbir şeyi tercih edebilirim. Ona katlanamıyorum."

"Öyle söyleme." Mari'nin bakışları sertleşir. "Anlamıyorsun. Rezonansın nasıl bir şey olduğunu

bilmenin ve sende iyileşmeyi engelleyen bir sorun olduğunu bilmenin ne kadar korkunç olduğunu bilmiyorsun. Siz ikiniz en azından bir anlaşmaya varabilir, bebeği doğurabilir ve yollarınızı ayırabilirsiniz. Benim böyle bir seçeneğim bile yok. Artık bana dokunulmasından bile hoşlanmıyorum-" Sözleri boğuluyor ve başını sallıyor. "Sadece. Yapma. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve ardından İspanyolca olarak "Aptalca davrandıysam özür dilerim," diye ekliyorum.

"Sen değilsin. Bu sadece garip bir durum. Ama arkadaştan arkadaş, bunu isteme. Kendini bir gelecekten mahrum bırakmış olursun."

Kendimi bir gelecekten mahrum bırakıyorum. Bu gülünç, çünkü zaten olan bu değil mi? Bitim M'tok'un benim geleceğim olduğuna karar verdi ve ben de lanet olası bir uçurumdan atlayabilirim. "Her zaman büyük bir ailem olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Sanırım evren bana gülüyor."

"Ben de öyle. Ve bu daha da kötü çünkü diğer herkes aşktan gözleri fal taşı gibi açılmış durumda." Mağaranın arka tarafında öpüşen ikiliye hızlıca bir kez daha bakıyor.

"Chica, bunun doğru olduğunu biliyorum. Burada sahildeki en büyük aptalla sıkışıp kaldım." Fırçamla bileşenin tozunu alıyorum ve çok agresif olmamaya çalışıyorum. M'tok'u düşündüğümde bunu yapmamak çok zor. Sadece bir şeyleri parçalamak istiyorum.

"Evde olsaydım, annem içime doldurmak için tabak tabak tamale yapar ve azizler için birkaç mum yakardı." Mari zayıfça sırtıyor. "Hızlı bir dua ve yemekle dolu bir karnın çözemeyeceği hiçbir şey yoktur."

Homurdanıyorum. "Bisabuela'm adalıydı. Muhtemelen onun gitmesini sağlamak için bir tavuk kurban ederdi."

Bu görüntü karşısında ikimiz de kıkırdıyoruz. Sonra Mari yeni bir bileşen alıyor. "Başka bir şeyden bahsedelim, tamam mı? Ev beni üzüyor."

"Tamam." Bir an düşündüm. "Ne hakkında konuşmalıyız?"

Kürkünü bir parçanın üzerinde dikkatlice fırçalıyor. "T'chai geçen gün Gölge Kedi'nin oyunlarda hile yaptığını söylüyordu. Klanlarının diğerlerinden daha iyi bir dengeye sahip olduğunu. Sence bu doğru mu?"

Gözlerimi kısarak hafif kürklü ön kolları ve bacakları olan uzaylıları zihnimde canlandırıyorum. Birkaç gün önce oynadığımız plaj oyunlarındaki diğer uzaylılardan daha iyi ya da daha kötü görünmüyorlardı. "Sanırım birisi tahta bacaklı bir adama yenildiği için kızgın," diye belirtiyorum, N'dek'i ve oyunlarda nasıl herkesi şaşırttığını düşünüyorum.

Mari kıkırdıyor. "Haklı olabilirsin."

BİRKAÇ SAAT SONRA, GÖZLERİMİ KISARAK BAKMAKTAN GÖZLERİM AĞRIMAYA BAŞLADI VE MARI'YE VEDA ETTİM.

ve diğerlerini de alıp yola çıkıyorum. Çiseleyen sulu kar durdu, bu da derilerimi tekrar kurabileceğim ve onları kazımaya geri dönebileceğim anlamına geliyor. Evde olsaydım, böyle korkunç bir günde evde kalırdım. Miami'de böyle bir hava hiç olmadı.

Şimdi yine evimi düşünüyorum ve hüzünleniyorum.

Beş şeyi kendime hatırlatıyorum. Mari ile sohbet edebileceğim bir öğleden sonra geçirdiğim için minnettarım. Kar yağışı durduğu ve bütün gün mağaralarda saklanmak zorunda kalmadığım için minnettarım. Minnettarım-

Kampın içinden kadınların mağarasına doğru ilerlerken, bir figür yoluma çıktı.

Lanet olası M'tok.

O önümde dururken bile, heyecandan taşaklarımın alev almasından nefret ediyorum. Göğsüm heyecanlı bir sesle zonkluyor ve mırıldanıyor ve vücudumdaki her sinir ucu onun yakınlığıyla alev alıyor gibi görünüyor. Anında her yerim ağrıyor -özellikle de kalçalarımın arası- ve göğüs uçlarım

tuniğimin kalın derisine baskı yapıyor. Bu tepkiden en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

M'tok'un soğuk, sert yüzü her zamanki gibi inatçı. Bana bakıyor, bekliyor. "Eee?"

"Peki ne?" Kısa kesiyorum ve sert, bıkkın bir iç çekiyorum. "Ne istiyorsun?"

Çenesini kaldırıyor, düşündüğünden daha kibirli görünüyor, elleri kalçalarında. "Ne istediğimi biliyorsun, C'lie."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bu aptalca oyunların daha ne kadar devam etmesine izin vereceksiniz? Rezonansın seçimini yaptığını biliyorsunuz. Neden kaçınılmaz olana karşı savaşıyorsunuz?"

"Seninle birlikte olmaktansa solup ölmeyi tercih ettiğim için mi?" Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. "O yüzden bana bir iyilik yap ve yolumdan çekil."

"İnsanlar neden bu kadar aptal?"

"Oh, şimdi de aptal mı oldum? Dostum, iltifatların ardı arkası kesilmiyor."

"Sen bir aptalsın," diye pekiştiriyor. "Rezonansla savaşabileceğini düşündüğün için." M'tok sahili işaret eder. "Sana bir kulübe yaptım, tıpkı J'shel'in H'nah'a bir kulübe yaptığı ve onun da ona geldiği gibi. Bu aptalca bağımsızlığın zamanı geçti. Sen benim kürklerime ve kulübeme aitsin."

"Sana mı aitim? Öyle mi?" Ses tonumu tatlı

tutuyorum. "Tabii ki."

Vay canına, çukuru daha da derin kazmaya devam ediyor. "Mutfakta yalınayak ve hamile olmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kulübede çıplak ayakla gezmek istersen, gezebilirsin. Güzel ahşaptan iyi bir zemin yaptım." Beni dikkatle izliyor. "Sahildeki en iyi kulübe bu. Minnettar olmalısın."

Minnettarım. Kelime boğazımda düğümleniyor ve onun kendini beğenmiş suratına yumruk atma isteğime karşı koyuyorum. "Minnettar olacağım tek şey beni yalnız bırakman."

"Seni yalnız bırakmayacağım." Bana bir adım daha yaklaştı. "Bu ısrarınla ikimizi de mahvediyorsun. Rezonansa cevap vermeden daha ne kadar gidebileceğini sanıyorsun?" Parmağıyla beni işaret ediyor, çünkü khui'm o yaklaştıkça daha yüksek sesle şarkı söylüyor, tıngırtı daha ısrarlı. "Senin khui'n bile savaşmanın faydasız olduğunu biliyor."

Mücadeleniz faydasız. Bu sözler bana darbe gibi çarpıyor ve bir an için umutsuzluğa kapılıyorum. Veronica'nın Mari'ye yaptığı gibi benim khui'mi de kapatmasını sağlayabilirim diye düşünüyordum ama Mari'nin itirafı her şeyi değiştirdi. Başka seçeneğim yok... bunların hiçbirinde. Kapana kısıldım.

Ve kafesteki bir hayvan gibi sürekli saldırıyorum.

Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum. "Senden nefret ediyorum," diyorum ona. "Ağzından çıkan her şeyden nefret ediyorum. Benimle asla bir yere varamayacaksın, o yüzden denemeyi bırak." M'tok elini uzatıp kolumu tutmaya çalışıyor, ben de geri çekiliyorum. "Beni bir daha çadırına gelmeye zorlarsan," diye uyarıyorum, çünkü bu hareketi birkaç kez denedi, "R'jaal ve Raahosh'a söylerim ve kışın kızarır."

"Anlayışla karşılayacaklardır," diyor açıkça. "Rezonansın çağrısına bir an önce cevap vermemiz gerektiğini, yoksa ikimizi de yok edeceğini biliyorlar."

"Bundan şüpheliyim. Kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Yalan söylüyorsun." Elleri yanında, tekrar yaklaşıyor ve bedenimin açlık hissiyle titremesinden nefret ediyorum. "Uykusuz geceler geçirmiyor musun? Tatmin edilemeyen bir ihtiyaçla ağrımıyor musun? Düşüncelerin sürekli açlıkla tüketilmiyor mu?"

Aman Tanrım. Haksız değil, tüm bu şeyler yüzünden deliriyorum. Kendimi en kötü hissettiğim günlerde şifacıyı da ziyaret ediyorum. Ama bunu bilmesini istemiyorum. O yüzden tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hayır."

"Yalanlar." Gözleri kısılır. "Kürklerin içinde iyi olacağımı biliyorsun."

"İşte yine başlıyoruz," diye çıkışıyor. "Belki de ben bu sahildeki en kötü insan olmadığına

ikna etmeye çalışmak için biraz daha az, bir tedavi bulmaya çalışmak için biraz daha fazla zaman harcarsın, ha?" Ellerimi kalçalarımaya koydum, öfkeliydim. "Bu arada, aletini duymaktan bıktım. Ne kadar mutsuz olduğunu duymaktan bıktım. Madem bu kadar mutsuzsun, bu konuda bir şeyler yap ve çeneni kapat, tamam mı?"

Ona aptalca bir şekilde çıkıştığımı biliyorum. Rezonans yüzünden. Kulaklarımda çınlıyor, o kadar yüksek ki zorlukla düşünebiliyorum. M'tok'un yakınlığı yardımcı olmuyor ve onun boktan tavrı da öyle. Sadece beni sinirlendiriyor.

"Pekâlâ." Bana son bir kez kaşlarını çatıyor ve sonra fırtına gibi uzaklaşıyor.

O giderken bile, içimi acıtan bir kayıp duygusu hissediyorum ve bu berbat bir şey. Onu özlemek istemiyorum. Ona ihtiyaç duymak istemiyorum.

Bunların hiçbirini istemiyorum.

M'TOK

D *Bu konuda bir şeyler yap.*
C'lie'nin öfkeli sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor. Birçok kez "bu konuda bir şeyler yapmaya" çalışmadım mı? Ona vücudumu gösterdim. İyi bir bakıcı ve avcı. oldum.

Ve sabırlı davrandım. Rezonans düşüncesi karşısında öfke nöbetleri geçirmesine izin verdim çünkü benden hoşlanmadığını biliyorum... henüz. Zamanla sevecek. Rezonans her zaman böyle işler.

Ama o buna bir şans bile vermeyecek.

Tüm klan arkadaşlarım onun saçmaladığı konusunda benimle hemfikir. Tüm bu uzun haftalar boyunca eş olduğumuzu kabul etmesini bekleyerek sabırlı davrandım. Bunun yerine, insanım her türlü mantığın ötesinde inatçı. C'lie sanki bunu ben seçmişim gibi bana kızgın.

Ve tüm bunlardan yoruldu. Bu yavaş, işkenceli bir ölüm, ona dokunamamak, rezonansı yerine getirememek.

Dünyanın nasıl işlediğine dair kurallar vardır. Güneşler her gün doğar ve batar. Büyük suların dalgaları kıyıya vurur. Ve rezonans her zaman son sözü söyler. Olması gereken budur.

Kuralları severim. Düzeni severim. Bir günden diğerine ne olacağını bilmek hoşuma gider. Rutini ve düzeni severim.

C'lie bunların hiçbiri değil. O bir kaos. Kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymuyor ve bu beni çıldırtıyor.

Bu konuda bir şeyler yap.

Sesi kulaklarımda alay ediyor. Ne yapmam gerekiyor? Benimle konuşmayacak. Yaklaştığımda benimle konuşmuyor. Onun için avladığım yiyecekleri reddediyor ve verdiğim derileri almıyor. Daha önce özel bir konuşma yapmak için onu çadırıma götürmeye çalıştım ve sanki onu çiftleşmeye zorlayacakmışım gibi davrandı. Vücudum ne kadar ağrırsa ağrısın ya da rezonans beni ne kadar çılgına çevirirse çevirsin, bu düşünce dehşet verici.

Onu asla ama asla incitmem.

Şu anda bile onu düşünmek bile tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla tenimi kaşındırıyor. Bir zamanlar bana çok yabancı gelen yuvarlak yüzünü hayal ediyorum. Dolgun, kısa çerçevesini ve cömert memelerini hayal ediyorum. Tüm bunları düşünüyorum ve bir iniltiyle, hoşuna gider ve benimle birlikte orada yaşar umuduyla sahilde inşa ettiğim yeni kulübeme doğru tökezleyerek ilerliyorum.

Eşimden eser kalmayınca içine çöküp sikimi kavırıyorum ve tatmin edici olmayan bir salınım içimi titretene kadar sarsıyorum. Tohumumun ateşin kömürlerine tükürmesini izliyorum ve dudağım ne kadar zavallı olduğuma dair kıvrılıyor. Tohumum eşimi dolduruyor olmalıydı, işe yaramaz bir şekilde kömürlerin üzerine sıçramamalıydı.

Bir şeyler yapmalıyım. Her geçen gün ona olan ihtiyacım daha da artıyor. Artık öyle bir noktaya geldim ki onunla sakın bir kafayla, net bir şekilde konuşamıyorum. Bunun yerine ona bağıriyorum ve onu daha da kızdığını bildiğim halde talepte bulunuyorum. Ama ona dokunmak isterken nasıl sakın olabilirim? Yüzümü yelesinin yumuşak düşüşüne gömmek ve altımda hareket ederken kokusunu içime çekmek?

Onu tatmayı havayı tatmaktan daha çok istediğimde mi?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kendimi temizleyip derilerimi düzelttikten sonra sahile doğru yola çıkıyorum. Kardeşim S'bren üzerinde sadece bir peştamal ve omuzlarında kısa bir pelerinle çalkantılı ve soğuk sulara ağ atıyor. Buradaki kumsal adadakinden çok farklı, ama Uzun Boynuz her zaman iyi balıkçılar olmuştur. Güçlü Kol ve Gölge Kedi soğuk dağlarda avlanmaya başladılar ve ben de birçok geziye çıkmış olsam da büyük suları tercih ediyorum. Buzla kaplı olmalarına ve buradaki yaratıkların adanın sıcak resiflerinde yüzenlerle aynı olmamasına rağmen bana evimi hatırlatıyorlar.

Bu da içimde tatmin edilmemiş bir başka acı, evim. Ve asla yeri doldurulamayacak bir acı, çünkü evim gitti, ikinci kez ölürken Büyük Tüten Dağ tarafından yok edildi. Bize kalan tek yer burası ve burada dişiler olduğu için başta hevesli olsam da... hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı.

S'bren ağını dalgaların içine doğru fırlatıyor ve sonra peşinden yürümeye başlıyor. Bir diğeri kıyıdaki büyük bir kayanın üzerinde oturuyor-V'za. Buradaki sa-khui kabilesinin yaşlılarından biri ve çok zeki olmasa da dost canlısı bir tip. Ama her zaman güzel hikâyeleri vardır ve onu görünce selamlamak için elimi kaldırıyorum. "Bugün balık tutuyor musun, V'za?"

"Yakında," diyor V'za başıyla beni işaret ederek. "Z'hren birazdan uykusundan uyanacak ve ben de onu akşam yemeğine kadar götüreceğim, böylece eşim biraz sessiz vakit geçirebilecek." Gururla gülümseyerek doğruldu. "Oğlum benimle balık tutmaya bayılır. Sanırsınız kendisi de yarı balık! O uyanana kadar S'bren ile hikâyeler paylaşacağım."

Kayaya doğru ilerliyorum ve kardeşimin buz gibi dalgaların arasından geçişini izliyorum. "Ne tür hikâyeler?" Gerçekten ilgilenmediğim için soruyorum. Hâlâ C'lie'yi ve khui'si yankılanırken ve beni arzularken bile yüzündeki küçümsemeyi düşünüyorum. Onun da benim gibi acı çektiğini biliyorum. Öyle olmak zorunda.

Yapmak zorunda.

"Oh, ona Raahosh'un geldiğinde eşini nasıl çaldığını anlatıyorum." V'za kıkırdıyor. "Leezh, Raahosh onu kazanana kadar oldukça öfkeliydi. Ya iyi bir çift olarak geri döneceklerini ya da onun kafasını bir mızrağın ucunda geri getireceğini düşünmüştüm."

S'bren duraklıyor ve bana bakıyor.

Şimdi dikkatimi çeken V'za'ya bakıyorum. "Ne demek istiyorsun, eşini mi çaldı?"

Hikayesine duyduğumuz ilgi karşısında V'za'nın gözleri parlıyor. "Bilmiyor muydunuz? Dünyamıza ilk geldiklerinde insan dişiler arasında epey bir şey vardı. Birçoğu bir erkekten hoşlanıp

hoşlanmadığından emin değildi ve Leezh Raahosh'tan hoşlanmadığından çok emindi. Yine de hayır cevabını kabul etmedi ve khui'sini göğsüne güvenli bir şekilde yerleştirdiği anda onu uzak bir avcı mağarasına kaçırdı ve

kürklerini paylaşıp kadar orada kaldı. Geri döndüklerinde mi?" Parmaklarını birleştiriyor. "İkisini birbirinden ayıramazdın. Ondan sonra kabilemizdeki her avcı onun dikkatini çekmek için bir süreliğine insanını çalmış gibi görünüyordu. Her zaman da işe yaradı." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Ve sonra, tabii ki, Hassen bir dişi çaldı ve aylar sonra kız kardeşiyle rezonansa girdi, ama bu başka bir hikaye."

Dişini çalmak.

Onu kabileden uzaklaştırarak etrafınızda olmaya zorluyorsunuz. Tabii ki.

Tüm basitliğine rağmen zekice bir plan olduğunu fark ediyorum. Dağların arasına sıkışmış avcı mağaralarını düşünüyorum; Cashol, Hassen ve diğerleri bize bu toprakları ve nasıl avlanacağımızı tanıtırken birkaç kez ziyaret ettiğim mağaralar. Mağaralar kötü hava koşullarında vahşi doğada mahsur kalan avcılar için sığınak olarak tasarlanmıştı; her mağara kürkler, şifalı bitkiler, yiyecek ve yakacak malzemeleriyle doluydu. C'lie'ı benimle ava çıkması için ikna edebilir, onu oraya götürebilir ve sonra benim olmayı kabul edene kadar onu geri almayabilirim. Diğer dişilerden bazıları kadar avlanmaya hevesli değil ve bana bağımlı olacaktır.

Bu fikri sevdim. Çok beğendim.

Tek sorun C'lie'ı benimle gelmeye nasıl ikna edeceğim. Bu yüzden V'za'nın oturduğu kayaya yaslandım. "Bana R'hosh'tan ve eşine kur yapmasından biraz daha bahset."

GÜNEŞ BATARKEN VE KABİLE TOPLANIRKEN BİLE HALA ÖĞRENDİĞİM HER ŞEYİ DÜŞÜNÜYORUM
ateşin etrafında. Bu gece onlara katılmıyorum. Normalde gidip C'lie ile konuşmaya çalışırdım ama bu gece buna ihtiyacım yok.

Yeni bir planım varken olmaz.

Bu yüzden S'bren'e kabile ile oturmak yerine kulübemde bana katılmasını işaret ediyorum. İtiraz etmesini bekliyorum.

-dişi P'nee ateşin yanında ve son zamanlarda ona takmış durumda- ama beni şaşırtarak hemen geliyor ve gizlilik kapağını arkasından kaydırarak kapatıyor.

"V'za'nın ne dediğini duydun mu?" diye soruyor, düşünceleri benimkiler kadar odaklanmış. "R'hosh onun eşini çaldı."

"Ateşin etrafında anlatılan onca hikâyede bu hikâyenin hiç geçmemesi ne tuhaf," diyorum ekşiyerek. Bir askıdan deri bir çanta alıyorum ve gerekli malzemelerle doldurmaya başlıyorum. "Bunu bizden saklıyorlarmış."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kardeşim şaşırmış görünüyor ama S'bren her zaman çok güvenirdi. Şüpheli olan benim. "Neden?"

"Böylece kadınları da çalmak için fikirler edinmemiş oluruz," diyorum. Bu çok mantıklı. Sahilde çok sayıda çiftleşmemiş erkek var ve hepsi de açlıkla çiftleşmemiş dişileri izliyor. Hepimiz yankı bulmayı umuyoruz.

Bazılarımız yankı buluyor ama dişimiz bizi hala görmezden geliyor.

"İnsanlar doğaları gereği inatçı yaratıklar olmalı," diyorum kardeşime.

S'bren homurdanıyor. "P'nee son zamanlarda çok inatçı oldu. Benimle tartışıyor ve söylediklerimi dinlemiyor. Başlarda çok nazikti ama şimdi... Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Sence başka biriyle rezonansa giriyor mu?"

S'bren'in geniş yüzü bir an için öfkeleni. "Gölge Kedi'den birine mi? Ona dokunurlarsa

gırtlaklarını koparırım." Bana acımasız bir bakış attı. "Onu istiyorum."

Kemik bir bıçak alıp deriye sardım ve çantama yerleştirdim. "O zaman beklemeyiz

Kadınların mantıklı olması için," diyorum ona. "İnsan dişilerinin pek çok şey olduğu açık, ancak pratiklik ve sağduyu sahip oldukları özellikler değil. Bu yüzden mantıklı olan biz olmalıyız."

S'bren kulübemin zemininde oturduğum yerin yanına çömeliyor. Gözleri ilgiyle parlıyor. "Aklında ne var, kardeşim?"

"Bu sadece ikimizin arasında kalmalı," diye onu uyarıyorum. S'bren çok güveniyor ve planımızı başkalarına çok çabuk anlatabilir. "Eğer P'nee'yi istiyorsan, bence onu çalmalısın... çünkü ben C'lie'yi çalacağım."

Kardeşimin yüz ifadesi gerginleşiyor. "Dinliyorum..."

S'BREN VE BEN ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN İÇİN PLANIMIZ ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUZ. HER BİRİMİZ BİR ÇANTA DOLUSU

Erzaklar -kuru etler, bıçaklar, ip, ağlar, ekstra tunikler- ve geceleri kampın geri kalanı uykudayken onları çevredeki tepelerde saklayın. Eğer biri bizi bir kadın ve dev bir çantayla ayrılırken görürse kesinlikle şüphelenecektir. Malzemelerimizi tepelere zulalarsak, kamptan uzaklaşmak için daha iyi zaman kazanırız ve diğerleri P'nee ve C'lie'nin gittiğini fark ettiklerinde, peşimizden gelmeleri için çok geç olur.

Çantalarımızı ve malzemelerimizi hazırladıktan sonra hangi mağaralara gideceğimizi planlıyoruz. Aynı mağaralara gidemeyiz -ayrılmak daha akıllıca olur ve ikimize de arkadaşlarımızı kazanmak için zaman tanır.

Her iki dişi de muhtemelen kızgın olacak, çünkü bu tür konularda mantıklı değiller. Ama umarım o zamana kadar onları diğerlerinden o kadar uzaklaştırmış oluruz ki yanımızda kalmaktan başka çareleri kalmaz.

C'lie benimle yalnız kalırsa ve uzaklaşamazsa, teslim olacaktır, bunu biliyorum. Her şeye rağmen çiftleşmek için o kadar da kötü bir erkek olmadığımı görecektir ve sonra tatlı okşamalar ve hoş karşılayan gülümsemelerle kollarıma düşecek.

Bu düşünce beni ona o kadar acıktırıyor ki sikimi ona doğru sarsıyorum. Tekrar tekrar.

Planımızda bir kusur var elbette. Ne C'lie ne de P'nee kampı bizimle birlikte isteyerek terk etmeyecekler. Hem S'bren hem de ben zihnimizde birçok senaryo canlandırdık ama dişiler inanılmaz derecede inatçı. Bir çeşit hile kullanmamız gerekecek.

Kıyıya bir demet visshek kökü vurduğunda, yaprakları uzun süre tuzlu sularda kaldığı için kıvrılmış ve solmuş olduğunda, aklıma mükemmel bir fikir geliyor.

Onları uyuşturacağız.

Visshek kökü halkım tarafından uyku gelmediğinde kullanılır. Bir fincan çayın içine birkaç tutam kök atılır ve göz kapakları yorulur, uzuvlar ağırlaşır.

Çok daha şüpheli olan S'bren'e mükemmel olduğunu söyledim.

"P'nee'nin haberi olmadan çayına bir şey koyarsam bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Neyi sevdiğinin bir önemi var mı?" Kökünü omzuna vuruyorum. "P'nee'ye iyi davranmak mı istiyorsun yoksa onunla çiftleşmek mi?"

S'bren bir an düşünür ve sonra iç çeker. "Çiftleşti."

"Onlara zarar vermez," diye ısrar ediyorum. "Sadece uykularını getirir. Böylece onları kamptan çıkarıp tepelere götürdüğümüzde itiraz etmezler. Bu mükemmel bir cevap."

"Dişiler fark etmeden çaylarına nasıl katacağız?" diye soruyor kardeşim.

Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız olduğuna karar verdim. Henüz ne olduğundan emin

değilim ama bir şeylerin ortaya çıkacağından eminim. Bu yüzden sabırlı olup bekleyeceğiz ve kampı izleyeceğiz.

Ve birkaç gün sonra Yaşlı Büyükbaba uçan altın şekil değıştirici A'tar tarafından öldürüldüğünde mükemmel an gelir. Sonra, N'deen ve T'rand birbirlerine bağlanırlar. Günü kulübelerinde birbirlerini kutlayarak geçirirler ve kabile kutlama için bir ziyafet düzenlemeye karar verir. Bana doğru bakmayı bile reddeden C'lie'ye olan içimi kemiren, sızlayan ihtiyacımı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bu gece o gece, diye karar verdim ve ateşin başındaki kutlamaya yanımda birkaç bukle kök getirdim.

CALLIE

A başka bir rezonans.
Yaşasın.

Kampın etrafına bakıyorum ama içimde heyecanlanacak bir şey bulamıyorum. Nadine ve Thrand

Kulübelerinden gelen sesler de bunu gösteriyorsa mutlular. Herkesin konuşabildiği tek şey bu. Bir de Ashtar'ın insan yiyen devasa kuşu tek başına nasıl alt ettiği var ama bana kalırsa ateş püskürten devasa bir ejderha olduğu düşünüldüğünde bu daha az etkileyici. Bu bir gerçek. Yani, buna sevindim ama...

Oh, lanet olsun. Tüm bu rezonans olayı beni sarstığı için çok sinirli olduğumu kabul ediyorum. Herkes Nadine ve Thrand hakkında konuşmadan duramıyor. Thrand ve Nadine. Rezonans. Çiftleşme. Bebekler.

Tüm bunlar bana şu anda benim de karşılıksız bir rezonansın ortasında olduğumu hatırlatıyor. Herkes bana bakıyor ve neden sadece "oh be" deyip M'tok için bacaklarımı açmadığımı merak ediyor. Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Onun ne kadar büyük bir pislik olduğunu ya da benim hakkımda söylediği korkunç şeyleri bilmiyorlar. Ya da benim iğrenç ve kendi deyimiyle "bodur" olduğumu düşündüğünü ve bana göre bunu bilmenin çok korkunç bir yanı var. Bir adam seni itici buluyor ve yine de seninle takılmak istiyor. Bu, kampüsteki en çirkin kızı bulup onunla birlikte olmaya çalışan kardeşlik partilerini andırıyor. İşte bu kadar. Düşüncesi bile beni derinden yaralıyor.

Uygun bir rahmin etrafındaki uygunsuz çirkin bir et torbası olmak istemiyorum. Kim olduğum ve ne olduğum için sevilmek istiyorum.

Ve ben M'tok'tan nefret ediyorum, o da benden nefret ediyor, bu yüzden cesaretimi toplayıp ya işi bitirene kadar (ki bu midemi bulandırıyor) ya da Veronica'ya gidip her şeyi kapattırana kadar (ki bu beni korkutuyor) bir çıkmazdayız.

Bu parti kesinlikle meseleye yardımcı olmuyor.

Ateşin yanında oturuyorum ve etrafımdaki konuşmaları dinleyerek gönülsüzce gülümsüyorum.

İyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyorum ama her geçen an bu daha da zorlaşıyor. Bunu taklit edemem

Çok heyecanlıyım, herkes bana bakıyor gibi hissediyorum.

Callie var, M'tok'la yatmayan sürtük. İşte bizim asistanımız.

Çok mantıksız davranıyor.

Eminim söz konusu olan vajinanız olana kadar her şey çok mantıksız geliyordur. O zaman frene basmak o kadar da garip gelmiyordur eminim. Flor, Bridget ve diğerleri isterlerse hakkımda fısıldayabilirler ama sırf o öyle düşünüyor diye otoriter bir uzaylıyla yatmayacağım.

M'tok'u düşünmek bile öfkemi artırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Minnettar olduğum beş şeyi kendime hatırlatıyorum. Beş şey.

Gail, tadı biraz yanmış karamel gibi olan hraku tohumlarını çıkardığı ve her birimize bir avuç verdiği için minnettarım. Bu da bir tane. Büyük katil kuş öldüğü ve kimse yaralanmadığı için minnettarım. Bu da iki. Şunun için minnettarım-

Bitim göğsümde titremeye başladı.

İrkilerek gözlerimi açıyorum ve ateşin karşısına baktığımda ilk gördüğüm şey M'tok'un sert yüzü oluyor. Bana doğru bakıyor.

Sikeyim.

Kendimden utanarak tuniğimin yakasını tutuyorum ve göğsümdeki ısrarlı uğultuyu başka kimsenin duymamasını umarak omuzlarımı hafifçe kamburlaştırıyorum. Gerçi orada olduğunu biliyor. Onunki de uğulduyor olmalı. Ona bakıyorum ve hala o yoğun bakışıyla bana bakıyor, uzun, hafifçe eğik gözleri yüzünü daha da sert ve yasaklayıcı gösteriyor. Yüzünde en ufak bir yumuşaklık belirtisi olmayan bu adam tamamen sert açılara sahip. Ondan başka biri olsaydı, tüm bu keskinliği çekici bulabilirdim, ama büyük bir pislige bağlı olduğu için bundan nefret ediyorum.

Beni izliyor ve sonra bir fincan çayı ağzına götürüp içiyor.

Ayağa kalkıp bunu Callie ve M'tok Dövüş Gecesi'ne çevirmesini bekleyerek kendimi destekliyorum, çünkü şömine başındaki pek çok gece bu şekilde sona eriyor, ama o sadece beni izliyor ve çayını içiyor. Tamam o zaman. Biraz rahatlıyorum ve Gölge Kedi klanından birinin anlattığı hikayeye dikkatimi vermeye çalışıyorum. Halkının Yaşlı Büyükbaba'yla ilk karşılaşması hakkında bir şeyler. Uzaktaki bir ateşin başında Sam akşam yahnisini karıştırıyor ve bu ateşin başında Raven ve S'bren alevlerin üzerindeki sıcak keseden çay alıp fincanları dağıtıyor.

S'bren bir tanesini elime tutuşturdu. "Senin için."

"Oh." Tereddüt ediyorum. Aslında o kadar da susamadım ama ellerimle yapacak bir şeyim olur. Ona dalgınca gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Homurdanıyor.

Her fincanda yüzen tüm otlara ve yapraklara hala alışamadığım için çayı döndürüyorum. Temkinli bir yudum alıyorum ve hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. "Çok tatlı. Güzel."

Yanımda, Lauren kaşlarını çatarak fincanına bakıyor. "Öyle mi? Benimkinin tadı malçlanmış çimen gibi." "Benimki tatlı," diyor diğer yanındaki Penny.

"Huh." Lauren omuz silkiyor. "Hamilelik hormonları her şeyi etkiliyor olmalı." Yüzünü buruşturuyor ama yine de içiyor.

Normalden kesinlikle daha tatlı olan çayımı yudumluyorum ve bu kalabalık gruptan kaçmanın bir yolunu arıyorum. M'tok'un bakışlarıyla khui'm daha da yükseliyor ve ben sadece buradan gitmek istiyorum. Yine de biri fark etmeden ya da yorum yapmadan gidemiyorum ve son birkaç haftadır bunlardan bolca yaşadım. En iyisinin dikkat dağıtıcı bir şey olduğunda ve kimse zor sorular sormadığında sıvışmak olduğunu öğrendim. Bu yüzden gruba şöyle bir bakıyorum, Raven yaptığı kaba tefi eline alıp ayağa fırladığında rahatlıyorum.

"Biraz müzik yapsam olur mu?" diye soruyor utangaç bir Şekilde, tefi göğsüne bastırarak. Flor ellerini ağzına götürür. "Devam et," diye bağırıyor ve birkaç kişi daha alkışlıyor.

Raven gülümsüyor, sonra tefini sallıyor. Kemikten oyulmuş bir ereve üzerine gerilmiş deriden yapıldığı için sesi evdekilere pek benzemiyor ama deniz kabuğu parçaları olması gerektiği gibi müzikal bir tıkırtı çıkartıyor ve yavaş, sabit bir ritme başlıyor. Başladığı tuhaf, hafif şarkıyı tanımam bir anımı alıyor - 50 Cent'in "In Da Club "ının tuhaf, kahvehane versiyonu. abucak esnemeye dönüşen bir kakhahayı bastırıyorum.

Ateşin karşısında, M'tok beni izlemeye devam ediyor. Ahh. Bir esnemeye daha karşı koyarken bakışlarımın ondan uzaklaşmasına izin veriyorum ve Marisol'u görüyorum. T'chai'nin yanında oturuyor ama kollarının göğsünün üzerinde sımsıkı olduğunu fark ediyorum ve T'chai'nin bacağı T'chai'nin bacağına değdiğinde Marisol dikkatlice uzaklaşıyor. Bana ne söylediğini hatırlıyorum - şu anda kendisine dokunulmasından bile hoşlanmadığını.

Zavallı Mari. Elimi titreşen göğsümün üzerine bastırıyorum, keşke ona lanet olası khui'mi verebilseydim. Bir esneme daha tehdit ediyor ve ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Grubun etrafına bakıyorum ama herkes Raven'ın ateşin etrafında dansöz gibi salınarak tefinin ritmiyle aptal rap şarkıları söylemesini izliyor. Güzel. Ayağa kalkıyorum, tuvaleti kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ve kaçıyorum.

Ya da denemeye. Uzaklaşırken tkezliyorum ve başım zonkluyor. Uzuvarım ağır ve güçsüz hissediyor ve tekrar göğsümü ovuyorum. Kahrolası bit. EĞer şimdi bu kadar kötü hissediyorsam, gelecekte ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar yorgunum ki kuma uzanıp kestirebilirim ama artık gecelerimin çoğunun uykusuz geçtiğini biliyorum.

Rezonanstan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum.

Kadınlar mağarasına sendeleyerek girmeyi başardığımda kendimi tuhaf hissediyorum. Kopuk ve havada asılı. Battaniyelerimin zerine yığılıp, bende bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Belki de sadece uykusuzluktur. Kürklerin altına girmeye zahmet etmiyorum, sadece sırtüstü uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Bir el saçlarıma dokunuyor, yüzümden geriye doğru okşuyor. Bu da iyi hissettiriyor. Güçlü parmaklara doğru sokuluyorum, alnımı ve saçlarımı okşayan elin içine giriyorum.

"Yorgun musun, C'lie?" M'tok'un sesi beynimdeki kalın sis örtüsünü delip geçiyor.

Gözlerimi açıyorum ve yüzü iki katına çıkıyor ve sonra yavaşça odaklanıyor. Her şey bulanık ve gevşek hissediyorum ve gözleri yüzünde çok ama çok mavi. Konuşmaya çalışıyorum ama ağzım ağırlaşıyor.

Gerçekten ağır.

Bir sorun var. Korkmuş bir Şekilde inliyorum.

Saçlarımı tekrar okşuyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki paniğimden uzaklaşıyorum. "Panik yapma, dostum. Ben seninle ilgileneceğim."

Bu ifadede de bir şeyler yanlış geliyor. Karanlık etrafımı sararken bile gücümü toplayarak konuşmayı başarıyorum. "Sen... ilaç... bana?"

"Ben yaptım."

İnkr yok. Hiç şaşırmadım. M'tok pişmanlık duymayan bir pislik. Ona berbat ve en kötüsü olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama bu bir horultu olarak çıkıyor ve ryasız, ağır bir uykuya dalıyorum.

M'TOK

I Parmaklarımı C'lie'nin yüzünde gezdirip uyurken onu izliyorum. Zeki bir dişi. Planımı anlaması uzun sürmedi. Uyandığında çok kızacak, biliyorum ama şimdilik onun huzurlu, uyuyan yüzüne bakıyorum.

Böyle bir yaratığı nasıl garip ve çirkin bulabilirim ki? O hayatımda gördüğüm en güzel şey. Yelesini tekrar okşuyorum, keşke onu benim yapmak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmasaydım. Onunla birlikte kürklerin altına girip ona sımsıkı sarılmaktan, khuilerimizin birbirine dolanırken çıkardığı şarkıları dinlemekten başka bir şey istemiyorum. Ona dokunmak ve onun da bana dokunduğunu hissetmek. Bunun yerine, uyuması için ona çay vermeli ve kimse bakmazken onu kamptan dışarı taşımalıyım.

Sabırlı olmaya karar verdiğim için çok şanslı.

Uyurken kürkünü etrafına sarıyorum, sonra da baygın halini kollarıma alıyorum. Kampa geri taşıdığım bazı dvisti'lere kıyasla hafif, bu yüzden taşınması yeterince kolay. Asıl numara, kimse yokluğumuzu fark etmeden oradan ayrılmak olacak. Kamufle oluyorum, tenimin gölgelerle aynı koyu tona dönüşmesine izin veriyorum ve bohçamı göğsüme bastırarak mağaradan çıkıyorum. Kumsalın karşısında bir dişi insan şarkı söylüyor ve gürültülü bir enstrümanı sallıyor, U'dron ise davulunu çalıyor ve sanki kendi tınısını umuyormuş gibi ona bakıyor. Etraflarındaki insanlar şarkıya dikkat kesilmiş, seslerini yükselterek eşlik ediyor ve bu yüzden uçurum duvarlarının etrafında dikkatlice yolumu seçerken ayak seslerim duyulmuyor. Gölgelemlerden ayrılmıyorum. Bu gece ay ışığı yok, bu da işleri kolaylaştırıyor.

Aslında, neredeyse çok kolay.

Kamptan ayrılıp dik uçurum duvarlarından kıvrılıp karlı tepelere çıkan patıkaya doğru ilerlediğimde, eşimi diğerlerinden çalmanın bu kadar kolay olmasından biraz tiksindim. Elbette bir yanımların bu kadar güvenilir olmalarına seviniyor. Ama C'lie'yi çalmanın bu kadar basit olması hoşuma gitmiyor. Bunu herkes yapabilirdi. Herhangi biri onu elimden alabilirdi.

Rezonans eşimle birlikte döndüğümde, dişileri daha yakından korumadıkları için onları azarlayacağım. Ama... sadece ben döndükten sonra.

Kayalıklardan yukarı çıkmayı başarıyorum ve tepeye ulaştığımda S'bren'i görüyorum, boynuzları ve etrafına sarılmış kürkleri görünen tek şey. Diğer her şey kamufle olmuş ve gecenin içinde kaybolmuştu. Yanına doğru ilerliyorum ve o da bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor.

"Onu yakaladın mı?" Ben sordum. "Senin dişini mi?"

"Ben yaptım." Kollarındaki bohçayı kaydırıyor ve P'nee'ye öyle imrenen bir ifadeyle bakıyor ki, saplantısını daha önce görmemiş olmam bir mucize. Kendi rezonansımdan bu kadar uzaklaştığımı fark ettim. Kardeşimin insan dışısına bu kadar özlem duyduğunu fark etmemiştim. "Horlamaya başlamadan önce mağaraya bile varamamıştı. Uyuması için kürküne dönmesine yardım ediyormuş gibi yaptım ve onu buraya getirdim."

Homurdanıyorum. "İzlerimizi karıştırmaları için ayrılmalıyız. İki grup iz onları bir taneden daha uzun süre oyalayacaktır... umarım."

Sanki atalarımızın ruhları bizi kayırmaya karar vermiş gibi, koluma şişman bir kar tanesi düşüyor. Sonra bir tane daha. Bulutlu gökyüzüne bakıyorum ve yeterince eminim, kar yağıyor.

"Eğer izimizi takip edebilirlerse," diyor S'bren memnuniyetle.

O haklı. İzlerimizi örtecek taze kar, bizi bulmalarını çok daha zorlaştıracak ve eşimi bulup onbenden alabilecekleri bir yerde kalmayı planlamıyorum. Sadece bir geceliğine bir avcı mağarası ve sonra yeni bir yere gideceğiz. Farklı bir yere. Nereye bakacaklarını bilemeyecekleri bir yere.

S'bren tereddüt ediyor, beni izliyor. "Bunun doğru yol olduğundan emin miyiz kardeşim?"

Ne istediğini biliyorum. Kabilenin geri kalanı dişileri çaldığımız için bize çok kızacak. Kimse C'lie'nin benim olduğunu iddia edemez, belki C'lie hariç. Rezonans olsun ya da olmasın, onu çalmamdan hoşlanmayacaklardır. İnsanların istediklerini yapmalarına izin veriyorlar, ki bu tamamen aptallık. Ama S'bren P'nee ile hiç rezonansa girmede. Eğer rezonans tamamlanmadan önce bulunursak, sürgüne gönderilebiliriz. "Geri dönmek ister misin?" Ona soruyorum. "Ne yaparsan yap seni destekleyeceğim."

"Hayır," diyor S'bren hemen. "P'nee benim. Khui'm yakında bunun farkına varacak."

Ona başımı sallayarak dostumu kollarımın arasına alıyorum. Hâlâ uyuyor, salyası soğuk ve ıslak bir şekilde tünüğimin ön tarafında. "O zaman rezonans seni sahiplendiğinde seni tekrar göreceğim," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Kardeşim kolumu tutuyor, bana başını sallıyor. "O zamana kadar, kardeşim."

Kolunu sıkıca kavriyorum, bunu yaparken garip bir sıla hasreti dalgası üzerime çöküyor. Büyük Tüten Dağ ilk kez öldüğünden ve klanımız darmadağın olduğundan beri S'bren ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Bir öğleden sonradan fazla ayrılmadık. O benim sürekli yoldaşım oldu, ben de onun. Tüm bunlar boyunca delirmememin tek nedeni kardeşimin varlığıdır. Ona sahip olduğum için gerçekten şanslıyım.

Ve şimdi onu ayın dolunayına kadar bir daha göremeyebilirim. Belki daha da uzun. Kolunu tekrar sıkıyorum ve boğazımdaki düğümle savaşıyor ona başımı sallıyorum. "Yakında, kardeşim."

"Yakında," diyor ve sonra kolumu bırakıyor ve yollarımızı ayırıyoruz, çalıntı kadınlarımızla birlikte soğuk, acı gecenin içinde kayboluyoruz.

KARLI BİR GECEDE REZONANS ARKADAŞIMA TUTUNARAK KOŞMAK GARİP BİR ŞEY.

göğsümde. Khui'm mırıldanıyor ve onu yere atıp onunla çiftleşmediğim için yüksek sesle, sinirli bir şarkı söylüyor ama bir bedene sahip olmak istemiyorum. Ben onun içindeyken C'lie'nin bana bakmasını istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Eğer tek istediğim serbest kalmaksa, elimde.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir eş istiyorum... onu çalmak zorunda kalsam bile.

Bu yüzden hzımı artırıyorum, çünkü khui'm o kadar yüksek ki yaklaşan herkesin -eğer yaklaşırlarsa- rezonans şarkımı duyacağından eminim. Çantamı gömdüğüm yerde duruyorum, omzuma atıyorum ve devam ediyorum. Frtına hızlanıyor, yere kalın bir kar örtüsü gönderiyor ve ben buna seviniyorum. Yolculuğumu zorlaştırıyor ama aynı zamanda ayak izlerimin gizleneceği anlamına da geliyor.

Bu bana zaman kazandırır. Eşimi kazanmak ve onu güvenli bir yere getirmek için zamana ihtiyaım var, dışarıdan dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan birbirimizi tanıyabileceğimiz sessiz bir yere. Onunla, sanki ben yokmuşum gibi benden uzaklaşmasını ve beni görmezden gelmesini içermeyen bir konuşma yapmam gerekiyor.

Ona bir soru sorduğumda en sevdiği yanıtın bu olmasından bıktım. Artık benimle konuşmak zorunda kalacak. Konuşacak başka kimse olmayacak.

Hava nefes kesecek kadar soğuk ve vahşi doğadaki ilk günümüz için seçtiğim avcı mağarasını bulduğumda ayaklarım üşümüş, botlarım erimiş donla ıslanmıştı.

Mağaranın ii soğuk, dışarıda rüzgâr ve kar şiddetini artırıyor. C'lie'ı dikkatlice kürk yatağına yatırıyorum ve sonra sıcak kalmasını sağlamak için kürkleri etrafına doluyorum. İnsanlar kırılğandır, biliyorum. Bu garip yeni topraklardaki soğuk benim için alışılmadık ama ısırıcı değil. C'lie'nin daha narin insanları içinse ölümcül olabilir. Sıcak ve rahat olduğundan emin olduktan sonra yanağına tekrar dokunuyorum ve mağarayı konforlu hale getirmeye koyuluyorum. abucak ateş yakmak için gerekli malzemeleri bulup bir tane yakıyorum, ardından kapı kanadı görevi gören perdeyi glendiriyorum, zaten soğuk olan mağaraya daha fazla soğuk hava dolmaması için tabanın etrafına ek deriler sıkıştırıyorum. Bundan memnun kaldığımda, çayımı koyuyorum ve biraz kök kesip kömürlerde kızartıyorum, sonra da bir an için etrafıma gerçekten bakıyorum.

MAğARA DARMADAğIN. BURAYA EN SON KİM GELDİYSE DAğINIKTİ VE T'SHEN'İN GLDğN HAYAL EDİYORUM.

ya da Sa-khui kabilesinden H'ssen. Bu tür bir felaketin tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünecek tiplere benziyorlar. Bana göre bu kalitesiz bir iş ve ben burayı bulduğum gibi bırakmayacağım. Bırakamam. Etrafımdaki karmaşayı görmezden gelirsem derimin altı rezonans kadar kötü kaşınacak.

Ben de işe koyuluyorum, sepetleri düzeltiyorum ve belirli bir sistem olmaksızın gelişigüzel bir şekilde farklı köklerle doldurulduklarını fark ettiğimde dışlerimi sıkıyorum, içindekileri boşaltıyorum ve baştan başlıyorum. Düzenli bir ev, kişinin yaptığı içten gurur duyduğunu gösterir. Yedi farklı türde kök toplayıp hepsini bir araya atmanın bir anlamı yok. Kurutulmuş kökleri düzgün bir şekilde düzenliyorum ve ardından kapların geri kalanı için bir depolama sistemi kuruyorum; en az kullanılanları arkaya, daha çabuk tüketilecek olanları ise n tarafa, kolay erişilebilen kaplara koyuyorum. ay kaynıyor ve ayağı ateşten alıp soğumaya bırakıyorum, dönüp eşime bakıyorum. Koyu renkli yelesi kürklerin üzerine dökülüyor ve yüzü kızarmış gibi görünüyor. Yanına gidip parmak uçlarımı alnında gezdiriyorum. Terliyor ama onun dışında iyi görünüyor.

Dokunduğumda boğazından kısık bir inilti yükseliyor. Kürklerin içinde kıpırdıyor, sonra gözlerini açıp bana bakıyor.

Gz bebekleri kocaman, bu da gözlerini daha karanlık gösteriyor. Sanırım visshek'in bir yan etkisi. Yanağına tekrar dokunuyorum ve elimi tokatla uzaklaştırmadığında, gerçekten de aydan

dolayı hâlâ uykulu olduğuna karar veriyorum.

"M'tok?" C'lie mırıldanıyor. "Tuhaf hissediyorum." Eli alnına bastırıyor ve yine alçak sesle inliyor. "Biliyorum." Kendime engel olamayarak yanağına tekrar dokunuyorum. Onu okşamayı, onu tanımayı o kadar çok istiyorum ki.

ama kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Khui'm protesto için öfkeli bir şarkı söylüyor, ama onu görmezden geliyorum, tıpkı

ayın dolunay halini beklemek zorunda. "Çay yaptım. Biraz iç, kendini daha iyi hissedeceksin." "Tamam."

Oturmasına yardım ediyorum ve sıcak olduğundan emin olmak için etrafındaki kürkleri dikkatlice yeniden ayarlıyorum. Alnını ovuştururken ona bir fincan sıcak çay dolduruyorum, sonra yanına gidip içebilmesi için tutuyorum. Beni itmeden birkaç yudum alıyor ve sonra ağır bir şekilde omzuma yaslanıyor.

"Her şey dönüyor," diye fısıldıyor C'lie. "Berbat hissediyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Visshek'in insanlarda bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Dinlen. Çayını iç. Ben seninle ilgileneceğim." Birkaç yudum daha alırken onu yakından izliyorum, sonra ona nahtp'tato dedikleri kökün kavrulmuş bir parçasını sunuyorum. Rezonansa girdiğimizden beri onu dikkatle izliyorum ve bunun onun özellikle sevdiği bir şey olduğunu biliyorum. "Ye."

C'lie omzuma yaslanıyor, gözleri kapalı ama yemek yiyor. O yedikçe alnını okşuyorum, kendini kötü hissetmesinden nefret ediyorum. Benimle sessizce gelmesini istedim ama bu kadar hasta hissetmesi hoşuma gitmiyor. Onu iyileştirmek için çaresizim ve bu beni dağınık bir mağaradan daha çok kemiriyor. Bu benim eşim ve ona bakmam için bana emanet edildi... ve nasıl yaptığımı bir bakın. Bundan nefret ediyorum.

"Sana ne getireyim?" Yemeğini bitirdiğinde soruyorum.

"Sıcak," diye mırıldanıyor, tuniğini çeğiştiriyor. "Soyunmama yardım et. Tekrar uzanmak istiyorum."

İstedliğini yapıyorum, tuniğinin bağcıklarını çözerken bakışlarımı kaçırıyorum ve başının üzerinden geçirmesine yardım ediyorum.

"Bana bakmayacak mısın?"

"Çünkü kendini iyi hissetmiyorsun," diye açıklıyorum. "Ve bana insanların memelerine bakılmasından hoşlanmadıkları söylendi."

"Doğru, doğru," diye mırıldanıyor, zaten yarı uykulu. "Göğüslere bakmak yok."

"Hiç," diye kabul ediyorum. Derilerini çıkarmasına yardım ediyorum, sonra kürkleri bir kez daha dikkatlice etrafına sarıyorum. Onun muhteşem altın tenine bakmamak için tüm içgüdülerimi zorluyorum, özellikle de khui'm onun yakınlığından bu kadar yüksek sesle mırıldanırken, ama hiçbir şey görmeden ona yardım etmeyi başarıyorum. "Daha iyi misin?"

C'lie yüzünü kürklerin içine çeviriyor, sokuluyor ve sonra esniyor. "Saçlar çok sıcak." "Ne?"

Bir elini savurarak yelesini işaret ediyor.

Ah. Hassas cildini rahatsız ediyor olmalı. "Bunu senin için düzelteceğim," diyorum ona. "Uyu. Ben her şeyle ilgileneceğim."

"Tamam."

Başının yanına diz çöküyorum ve kalın yelesini dikkatlice uzun bir kuyruk şeklinde örüyorum, her bir dalını teninden uzaklaştırmaya ve uyanmaması için nazik olmaya dikkat ediyorum. İşim bittiğinde uyuyan eşime bakıyorum ve göğsümü ovuyorum, garip bir koruma ve pişmanlık karışımı hissediyorum. Burada olduğu için çok mutluyum... ama kendini bu kadar kötü hissetmesi hoşuma gitmiyor.

Umarım S'bren, P'nee ile daha iyidir.

GEÇENİN BİR YARISI KISIK BİR INILTIYLA UYANIYORUM.

Mağara duvarına yaslandığım yerden doğrulup ön girişe bakıyorum. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, fırtına yere daha da fazla kar bırakıyor. Ateşe yanan tezekten bir parça daha ekleyip ellerimi yıkadıktan sonra C'lie'nin yanına gidiyorum. Uyuyor gibi görünüyor ve parmağımı yumuşak, yuvarlak yanağında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Khui'min şarkısı hemen acilleşti. Çılgınca. İnliyorum, beni boğmakla tehdit eden ihtiyaçla savaşıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Günlerdir bu ağırlı, korkunç açlığı görmezden geldim. Bu gece de görmezden gelebilirim. Görmezden gelebilirim.

C'lie tekrar inliyor ve elimi tutup meme uçlarına götürüyor. "M'tok."

Boğazımdan kırık bir nefes kaçıyor.

"Her şey ağrıyor," diyor bana. "Her şey acıyor."

Endişeyle alnına dokunuyorum ama başını sallıyor ve elimi bir kez daha aşağı çekerek kalçalarının arasına götürüyor.

"Buram ağrıyor." Gözleri benimkilerle buluştuğunda göz bebekleri hâlâ kocaman. "Beni daha iyi hissettirmek mi?"

İçimde yükselen ihtiyaç iniltisiyle savaşıyorum. Bu ondan istediğim her şeydi... ama yine de yanılttı. Hâlâ Visshek'in etkisi altında. Bunu soran C'lie değil, uykudan yeni uyanmış ve vücudunun ağrıdığını fark etmiş kafası karışık bir kadın. Böyle bir şeyden faydalanamam.

Dikkatle, acı çekerek ellerini ellerime alıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana bu şekilde dokunamam."

"Rahatlamaya ihtiyacım var," diyor yine, sesinde biraz somurtkanlık var. Başımı salladığımda, C'lie ellerimi tekrar kalçalarının arasına çekmeye çalışıyor.

"Bu şekilde değil." Ellerimi onun elinden çekiyorum.

"Saçmalık," diyor ve sonra baştan çıkarıcı bir şekilde öne doğru kayarak battaniyelerin vücudundan aşağı düşmesine izin veriyor. Bu onun muhteşem tenini ve tüm vücudunu ortaya çıkarıyor ve ben hemen arkamı dönüyorum. Arkamı dönmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama C'lie'ı tanıyorum. Kendinde olsaydı böyle olmayacağını biliyorum.

Bu yüzden ona dokunamıyorum.

"Beni çok uzun zamandır istiyorsun," diye fısıldıyor kulağıma, sonra ben onu nazikçe itmeye çalışsam da memelerini koluma bastırıyor. "O yüzden devam et ve beni al. Acımı dindir."

"Bu şekilde değil," diyorum yine sertçe. "Kendinde değilken olmaz. Uyumaya devam et. Uyandığında ve visshek vücudundan çıktığında beni hâlâ istiyorsan, o zaman konuşuruz."

C'lie boğazından sinirli bir ses çıkarıyor ama ben gözlerimi açmayıp yüzümü çevirince geri çekiliyor. Kürklerin hışırdama sesini duyuyorum ve sonra her şey sessizleşiyor. Temkinli bir şekilde tek gözümü açıp etrafa bakıyorum.

O battaniyenin altında, bir kez daha derin uykuda... ve benim canım yanıyor. Khui'm yüksek sesle şarkı söylüyor. Öfkeyle. Elimiyüzümde gezdiriyorum, iç çekiyorum ve ateşe doğru dönüyorum.

CALLIE

I hiçbir şey içmediğiniz halde akşamdan kalmış olmanız mümkün mü? Yatağında uzanırken ağrıyan kaşlarımı ovuyorum, gözlerimi açıp güne başlamaya isteksizim. Taushen ve Vaza'nın dağıttığı fermente sah-sah'tan içmediğimi biliyorum. Başım ağrıyor sanki

Yine de çok fazla tekila içtim ve avucumu alnıma bastırarak ne içtiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Doğru ya. Çay.

S'bren'in bana verdiği çay. Lauren onunkinin tatlı olmadığını söylese de tadı tatlıydı. Penny'i düşünüyorum.

Dün gecedan bir sürü şey hatırladığım için vücudum hemen geriliyor. Çayın beni nasıl sersemlettiğini ve yavaşlattığını hatırlıyorum. Kadınların mağarasına nasıl tökezleyerek geri döndüğümü ve battaniyelerimin içine nasıl düştüğümü. M'tok'un saçlarımı nasıl okşadığını, yüzündeki şefkatli ifadeyi garip bir netlikle hatırlıyorum.

Sonra da bana ilaç verdiğini itiraf etti.

Uyanırken gördüğüm rüyalar aklımdan geçiyor. M'tok bir kar fırtınasının içinden geçerken göğsüne kıvrılmış bir şekilde uyandığımı. Bana sarılırken kalbini ve bitini dinlediğimi. Başka bir insan tarafından kucaklanmak ve dokunulmak çok iyi hissettirmişti. Beni dışarıda bir yere götürmesine rağmen kendimi korunmuş ve güvende hissetmişim. Soyunmama yardım ettiği, gözlerini kaçırdığı ve sonra cildimi rahatsız ettiği için saçlarımı ördüğü belli belirsiz anılarım var.

Uyandığımı ve beni tatmin etmesini istediğimi de hatırlıyorum.

Kendimi ona doğru fırlatmama ve ellerini defalarca kalçalarımın arasına sokmaya çalışmama rağmen kesinlikle reddettiği için adama saygı duymak zorundayım. Sanki bu bir şekilde bana ihanet ediyormuş gibi yüzüme bile bakmadı.

Tamam, bunun için yaşayabilir.

Ama beni uyuşturup götürdüğü için mi? Yine de onu hadım edeceğim.

Dikkatle dinliyorum ama kimseyi duymuyorum. Dikkatlice gözlerimi açıyorum ve etrafıma

bakıyorum. Bir odadayım.

Tuhaf bir mağara, tavanı sarkıtlarla dolu ve altındaki zemin hafif engebeli. Mağaranın karşısında, içi yuvarlanmış derilerle dolu büyük bir sepete yaslanmış M'tok, başı göğsünün üzerine düşmüş. Dik otururken uyuyakalmış. Benden yaklaşık on, belki de on beş adım uzakta, ateş çukuru ikimizden de kısa bir mesafe uzakta ve onun ötesinde, mağaranın az miktarda kar ve biraz sulu gri güneş ışığı alan perdeli bir girişi var. Dün gece başlayan kar fırtınası her neyse, hâlâ devam ediyor.

Kafam rahat, bu da artık harekete geçme zamanının geldiği anlamına geliyor.

Gariptir ki, M'tok'un beni kaçırmasına kızmadım bile. Uyuşturucuya kızgınlım -hassiktir, buna SÜPER kızgınlım- ama kaçırılması beni en ufak bir şekilde şaşırtmadı. Bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordum. Son birkaç gündür Slytherin gözlerinde kaypak bir bakış vardı ve ona her zamanki ret cevaplarımı verdiğimde o kadar da kızgın görünmüyordu. Tabii ki kızgın değildi, nasıl olsa beni kaçırmayı planlıyordu. Rakamlar.

Sorun değil. Bu tür şeyleri sineye çekecek bir kız olmadığımı öğrenmesinin zamanı geldi.

Sessizce hareket ediyorum, hareketlerimi sessiz tutmaya dikkat ediyorum. Battaniyeleri sıyrıyorum ve çıplak olduğumu fark ediyorum. Bunu da hayal meyal hatırlıyorum. M'tok'un beni bir çocuk gibi yatağa soyduğunu ve bu sırada çıplak bedenime bakmadığını. Ben uyuşturulmuşken yaptıklarının ona karşı isteksiz bir saygı duymama neden olmasından nefret ediyorum. Durumdan çok kötü bir şekilde faydalanabilirdi ama bunun yerine bana bir prenses gibi davrandı, benimle ilgilendi ve battaniyeleri vücuduma doladı. Örgümü öne doğru çekiyorum ve onun da güzel bir örgü olduğunu fark ediyorum. Lanet olsun ona.

Tuniğim yatağımın yanına katlanmıştı ve onu alıp dikkatlice başımın üzerine çekiyorum, kalın malzemeyi olabildiğince sessiz bir şekilde yerleştiriyorum. Çantası giysilerimin yanında duruyor ve içinde ne olduğunu görmek için açıyorum.

İlk bulduğum şey deri kaplı bir bıçak. Bir bıçak. Sanki kader M'tok'un taşaklarının kesilmesini *istiyor*.

Bıçağı alıyorum ve dikkatlice M'tok'un yanına gidiyorum. Uyumaya devam ediyor ama khui'si şarkı söylemeye başlıyor ve bunu kazanmayı planlıyorsam hızlı hareket etmem gerektiğini fark ediyorum. Yaptıklarımın sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan uyuyan bedenini iterek mağaranın zeminine düşürüyorum ve bıçakla üzerine atlıyorum. Bıçağı çenesinin altına koymam için tam zamanında sarsılarak uyandı.

"Sürpriz, orospu çocuğu," diyorum ve ona sırtıyorum.

Gözlerini ovuşturuyor, belli ki hayatını tehdit ettiğim için endişelenmiyor. "Bu sabah kendini daha iyi hissettiğini görüyorum, C'lie."

"Beni eve götür." Bıçağın kenarını hissettiğinden emin olmak için bıçağı derisine bastırıyorum.

"Kar fırtınasında mı?" Mağaranın girişini işaret ediyor, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyor. "Burada kalmak en güvenlisi."

"Burada seninle olmak istemiyorum. Seninle *hiçbir yerde* olmak istemiyorum."

"Bunu biliyorum. Bana her zaman böyle şeyler söylüyorsun." Kesik gözlerle bana bakıyor ve ifadesi boş olsa da tahrik olduğunu biliyorum. Cinsel organında bir fırtına kopuyor, titreşimler kalçalarımı titretirken kendini belli ediyor.

Sadece çözülmüş bir tunik giymiş bir halde ona bindiğimi fark ediyorum. Bu şekilde savunmasızım, yalınayak, yarı çıplak ve altındaki uzaylı kadar güçlü değilim. Ayrıca tahrik oluyorum, ki bundan nefret ederim. Kendi bitim ateşleniyor, şarkısı en az diğerleri kadar yüksek ve M'tok'un yüzündeki muzaffer ifadeyi görmekten kendimi alamıyorum.

Sinirle bıçağı biraz daha itip ucunu derisine batırıyorum. Bu, dudaklarına bir gülümseme getiriyor, sanki şiddetli hareketlerim ona bir şekilde sevimli geliyormuş gibi. "Neden beni benden

çaldın?" Hırlıyorum.

Omuz silkiyor, büyük omuzları altımda hareket ediyor. "Çünkü rezonansa giriyoruz. Sakhu'i'lerin çoğu eşlerini çaldı. Bu onların geleneği."

Öyle mi? Bunu duyduğuma şaşırarak doğruluyorum, ama doğrulmak aynı zamanda iyice açılmış amımı onun göğsüne bastırıyor ve ani temas karşısında zevkten soluğumu tutmak zorunda kalıyorum. Zihnim göğsünde aşağı yukarı kayma, boşalana kadar ona sürtünme ve sürtünme görüntüleri ile dolup taşıyor... ve bana izin vereceğinden oldukça eminim.

Lanet olsun, bunu bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

"Neden bana ilaç verdin?" Odaklanmaya çalışarak homurdandım. "Bu da mı boktan bir geleneğin parçası?" "Hayır," diye itiraf ediyor M'tok. "Sessizce gelmeyeceğini biliyordum, bu yüzden çayına visshek koydum."

"Bunun beni sana sevdirmesi mi gerekiyor? Senden şimdi her zamankinden daha çok nefret ediyorum." Kesinlikle göğsünü yumruklamayacağım. Hayır. Bunu yapmayacağım. Eğer başlarsam, asla duramayacağımı hissediyorum.

Bu kadar muhtaç olmaktan nefret ediyorum. Muhtaç ve bir tanesini çıkarmak için tamamen çaresiz. Mastürbasyon yapmanın, kalçalarımın derinliklerindeki bu boş ağrıya faydası olmuyor. Hiçbir şeyin faydası yok. Hiçbir şey yapmayacak.

Bir şey olacak ama hepsini siktir et. M'tok'a beni uyuşturduğu ve başından beri istediği şeyi benden çaldığı için teşekkür etmeyeceğim. Siktir et onu. Sadece mutsuz olmak zorundayım.

"O bıçakla bir şey yapacak mısın?" diye meydan okuyor, kısık gözlerle beni izliyor.

Bunu düşünür gibi başımı eğiyorum. Düşünmeliyim. Lanet olası taşaklarını koparmalıyım ya da daha kötüsünü yapmalıyım. Kızgın olabilirim ama şiddet yanlısı değilim. Sadece sinirliyim. Onu öldüremem, tıpkı tatlı yavru hayvanları avlayıp akşam yemeğimiz haline getiremeyeceğim gibi. Ben o kız değilim. İçimde çok fazla Gryffindor var. Tehdidimi yerine getiremediğim için kendimden tiksinierek bıçağı bir kenara fırlatıp ayağa kalkıyorum. "Berbatsın."

"Uyandığında memnun olmayacağını biliyordum," diye itiraf ediyor M'tok, dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak. "Yaptığım hiçbir şeyden memnun olmuyorsun."

"Çünkü yaptığın her şey bir sık hareketi!" Başım zonkluyor ve elimi tekrar alnıma bastırıyorum. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Sen benim eşimsin," diyor basitçe. Ayağa kalkıyor ve yangına daha fazla körükle gitmeye başlıyor. "Otur. Rahatla. Başına iyi gelmesi için biraz çay yapacağım."

"Bana teklif ettiğin bir şeyi neden içeyim ki?"

"Sana tekrar ilaç vermeme gerek yok, C'lie."

"Hayır mı? İstedğim zaman gidebilir miyim?"

Başını kaldırıp mağaranın kenarlarından kar sızan girişini işaret ediyor. "Nereye gideceğini biliyor musun?"

Donup kaldım, çünkü o haklıydı. Sahil köyünün nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Korkudan gözlerim fal taşı gibi açılmış, dönüp ona bakıyorum. "Beni ne kadar uzağa götürdün?"

M'tok omuz silkiyor.

Şerefsiz herif. "Birinin peşimizden gelmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Peşimizden gelecekler," diye kabul ediyor ve umursamaz bir tavırla kömürleri karıştırıyor. "Senden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," diyor M'tok, umursamaz bir tavırla. "Ama benden her zaman nefret etmeyeceksin. Eninde sonunda seni kazanacağım."

"Çok iyi bir başlangıç yaptın, *cabron*," diyorum ve sinirli bir şekilde kürklerin içine giriyorum.

KÜÇÜK BİR MAĞARADA M'TOK'TAN BAŞKA KONUŞACAK KIMSENİN OLMADIĞI BİR GÜN YAVAŞ BİR İŞKENCE GIBIDIR. ONUN KHUI

mırıldanıyor. Benimki şarkı söylüyor. Birbirimize bakıyoruz.

Tamamen sessiz.

Dışarıda kar esmeye ve gürlemeye devam ederken bu saatlerce sürüyor. Hava durumunu kontrol etmek için birkaç kez kalkıyorum ve her zamanki gibi kötü görünüyor, gökyüzü kirli bir gri. Durma belirtisi göstermiyor, bu da hayal kırıklığıyla çığlık atmak istememe neden oluyor. Etrafta M'tok'tan başka kimse olmadan günler geçirmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Önce ben delireceğim.

Benimle konuşmuyor. Bir bakıma bu iyi, çünkü söylediği hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Ama benimle konuşsa ve normalde yaptığı pislik şeylerden bazılarını söylese, belki bu beni daha az çelişkili hale getirirdi. Çünkü hiçbir şey söylemiyor ama taze çay yapıyor, yemek ısıtıp bana ikram ediyor ve kürklerin içindeki yerimden geçerken uzanıp omuzlarıma bir kürk daha sıkıştırıyor, sanki rahat ve sıcak olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi.

M'tok'tan başka biri olsaydı, kendimi bebek gibi hissederdim. Ama M'tok olduğu için ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Mağarada karşımda oturuyor, ateşi dikkatle izliyor ve zaman geçtikçe ağlar, balık kancaları, yemler ve benzerleri üzerinde çalışıyor. Bir parça kemikten kötü görünümlü bir kanca yontuyor, konsantre oluyor, yere düşen toz ve parçaları yakalamak için kucağına bir deri yayıyor.

Onu izlemekten o kadar sıkılıyorum ki, deri parçalarına benzeyen bir sepet alıp mağaranın zeminine döküyorum ve onları ayıklıyorum. Belki onlardan bir şeyler yapabilirim. Annem özel bir elbise tasarımcısıydı, bu yüzden nasıl dikileceğini biliyorum. Sadece bunu yapmak için özel bir dürtü hissetmedim. Annemin dramatik yeteneğiyle hazırlayacağı vahşi kürk süslemeli kostümleri hayal ederek, burada tam ona göre olacağına karar veriyorum. Elim büyüklüğünde küçük bir parça alıyorum. Belki de sürekli kullandığımız büyük eldivenler yerine parmaklı eldivenler yapabilirim. Bir şeyi sıkıca kavrayabilmek güzel olurdu.

Bunu aklımda tutarak işe koyuluyorum, biraz sinüs ve bir kemik tıg kullanarak bazı deri parçalarını birleştiriyorum. Bazıları çok büyük, bu yüzden M'tok'un bıçaklarından birini alıp kesiyorum. Ben çalışırken beni izlediğini biliyorum - bıçağa uzandığımda vücudu hafifçe kaskatı kesiliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Eldivenleri bir araya getirmeye çalışıyorum, çalıştıkça sinew parçalarını atıyorum ve diğer parçaları bir kenara koyuyorum. İkimiz de çalışırken mağarada sessizlik hakim ve ben bir ara kalkıp mağaranın arka tarafındaki özel bölmede bulunan tuvaleti kullanıyorum. Döndüğümde alanımın düzenlendiğini, iplik parçalarının ateşte yandığını ve artıkların onları çıkardığım keseye geri konulduğunu fark ediyorum. Tuhaf. Dikiş üzerinde çalışırken kürklerin karşısına, ateşe daha yakın bir yere oturuyorum ve göz ucuyla M'tok'u izliyorum.

Yeterince emin, birkaç dakika bekliyor ve sonra kalkıp kürklere doğru ilerliyor. Kürklerin içine girmiyor, onları düzeltiyor ve fazlalıkları yuvarlayarak mağarayı düzenliyor. Botlarım bir kenara atılmıştı ve onları alıp duvara dizdi.

Vay, vay, vay. Birileri temizlik manyağı.

Bir ipliği kasten ısııyorum ve yere atıyorum, M'tok'un onu almasının ne kadar süreceğini görmek için bekliyorum. Kendi kendime mırıldanarak eldivenimi inceliyormuş gibi yapıyorum. Buradaki iplik sineğinden yapılmış ve sıkıcı renkte, ama diğer tuniklerde daha renkli dikişler gördüm - hem Liz'in hem de Harlow'un tuniklerinin kenarlarında parlak kırmızı dikişler var. Kısa bir iplik parçasını daha inceliyorum ve çok kısa olduğuna karar vererek yere atıyorum. Acaba biraz ipliği boyayıp birkaç şeye kabarık nakışlar ekleyebilir miyim? Annemin yaptığı bazı elbiselerin üzerine

işlediği gibi çiçekler ve renkli, dans eden desenler hayal ediyorum ve-

M'tok karşımdaki koltuğundan kalkıyor, kenara attığım iplik parçalarını topluyor ve hurda torbasına geri atıyor.

Yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Oh, bu eğlenceli olacak.

CALLIE

Fya da sonraki birkaç saat eldivenler üzerinde çalışıyorum. Deriyi kendi elime göre ölçüyorum ve orada burada birkaç dikkatli dikişle ve kumaşı sıkıştırarak parmaklar boyunca oldukça sıkı bir uyum sağlayabiliyorum. Kalıntıları kesmek için M'tok'un bıçaklarından birini kullanıyorum.

Eldivenlerin iç kısmındaki fazla parçaları kesip yere atıyorum. Her seferinde M'tok'un kuyruğu gözle görülür bir fiskeyle taşa çarpıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bir eldivenin bileği boyunca minik bir çiçek deseni işliyorum ve çalışırken M'tok'u izliyorum. Çok titiz. Oyma bıçağının her hareketi metodik ve tek bir kemik parçasının bile yere düşmemesine dikkat ediyor. Mağaranın düzenine bakıyorum ve buraya geldiğimizde bu kadar temiz olmadığından şüpheleniyorum. Köşedeki postlar bile en alttaki koyu renkten en üstteki açık renge doğru dizilmiş.

Onu taciz etmem için bana *çok fazla cephane* verdi.

Öğleden sonranın çoğunda ortalığı dağıtıyorum, eşyalarımı açıkta bırakıp kıvrılıyorum ve kısa bir şekerleme yapıyorum. Uyandığımda, beni eğlendirmek için, dışarıda bıraktığım her şeyi toplamış ve ateş çukurunun üstündeki uçayakta taze bir çorba fokurduyordu. İtiraf etmeliyim ki, oldukça güzel kokuyor.

M'tok ayağa kalkarken beni dikkatle izliyor ve sonra bir kâse çıkarıyor. "Akşam yemeğini ben hazırladım." "Ödül mü istiyorsun?"

Şirret yorumum karşısında kafası karışmış görünüyor.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum, kaseyi uzattığında ondan alıyorum. Çorba her zamankinden daha kalın ve geçici bir ısırik aldığında ne kadar baharatlı olduğuna şaşıyorum. Grup için yapılan yemeklerin çoğu oldukça yavan ama bu seferki o kadar acı ki burnumun direği sızladı. Bir ısırik daha alıyorum ve onun beni izlediğini fark ediyorum. "Ne?"

M'tok boynuzlarının dibini ovuşturuyor. "İyi yaptım mı? Başkalarına daha baharatlı yemeklerden hoşlandığını söylediğini duydum. Sana seveceğin bir şey yapmaya çalıştım."

Yine ona vegarip bir şekilde utangaç duruşuna şaşıyorum. Tüm bunları beni memnun etmek için yapıyor, oysa şimdiye kadar yaptığı tek şey taleplerini yüzüme vurmak ve kabul etmediğim için

bana bağırmaktı.

Rezonans mı? Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu bir tuzak olabilir.

Ya da belki de durumu daha da kötüleştirmek için etrafta başkaları olmadığından, artık iyi biridir? "Oldukça iyi," diyorum isteksizce. "Bir dahaki sefere muhtemelen eti pişirmeden önce baharatlarla ovalayın. Belki çorbada kullanmadan önce birkaç gün marine ederiz."

Başını sallıyor, gözleri düşünceli. "Hatırlayacağım."

Harika sıcak çorbadan bir ısırık daha alıyorum ve bu anı onunla konuşmak için kullanmaya karar veriyorum. "Peki bunu nasıl düzelteceğiz, M'tok?"

"Neyi düzelteyim?"

Aramızda bir işaret yapıyorum. "Rezonans. Çözüm nedir?"

Yüz ifadesi hemen kararıyor. "Çözüm, kürklerimin içinde bana katılman."

"Olmaz."

"Senin khui'n benimkini seçti-"

Bu konuyu açacağını biliyordum ve otomatik olarak aklıma gelen ilk şeyle karşılık verdim. "Onu seçmeyebilirim. Marisol ve T'chai yaptı."

M'tok'un dudağı tartışmam karşısında kıvrılıyor. "Evet, ve şimdi çok mutlu görünüyorlar, değil mi?"

Kollarımı açtım, neredeyse çorba kâsem dökülüyordu ve kuyruğu sinirlenerek diken diken oldu. "Biz de mutlu değiliz, orospu çocuğu!"

Çenesi sıkıştı. "Eğer izin verirsen seninle mutlu olurum."

Yani hepsi benim hatam. İç çekiyorum, çünkü bir kez daha başa dönmüşüz gibi görünüyor. Sorun benim. Tutucu olan benim. Tüm bunlar katlanamadığım bir adamla seks yapmak ve ondan bir bebek yapmak istemediğim için - en az benim kadar inatçı ve kaba bir adamla. "Beni eve götür, tamam mı? Bu küçük planın işe yaramayacak." Mağarayı işaret ediyorum. "Beni diğerlerinden uzaklaştırdın diye sihirli bir şekilde bacaklarımı açacak değilim. Kaç çorba yaptığının bir önemi yok, anladın mı?" Ve kaseyi yere bırakıp uzaklaşıyorum.

Uzaklaşmaya çalışıyorum. Küçük bir mağara ve dar. Gidecek fazla yer yok. Serinlemek için arka depo alanına gidiyorum ve bir süre orada takılıyorum. Yeterince sakinleştiğimi hissettiğimde mağaranın ana bölümüne geri dönüyorum ve kürklerin üzerine oturuyorum.

"Tartışmayı bitirdim," diyorum ona. "Kar durduğu an beni eve götürmeni istiyorum. Anladın mı?"

Tartışmasını bekliyorum. Mantıksız davrandığım için bana bağırmasını. Boktan bir yorum yapmasını.

Bunun yerine, gözlerini kısıyor ve bana sertçe başını sallıyor. "Pekâlâ."

Belki de M'tok her şeye rağmen mantıklı olabilir.

GECEİN BİR YARISI SEBEPSİZ YERE UYANIYORUM. ESNEMEK İÇİN KENDİMİ ZOR TUTUYORUM.

Kulaklarım, beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Dışarıdaki karın uğultusu olabilir mi? Ama bitimin sürekli uğultusu dışında her şey sessiz.

Sonra duydum.

Alçak, boğuk bir nefes. Bir elin etin üzerinde kayması. Boğuk bir homurtu.

Tüm sesler birkaç metre öteden, M'tok'un yatak kürklerinin benimkilerin karşısına serildiği yerden geliyor. Vay anasını. Mastürbasyon yapıyor.

Mastürbasyon yapıyor ve ben sadece birkaç metre uzaktayım. Ne oluyor be?

Yatakta kıpırdamadan duruyorum, hem gıdıklanmış hem de şok olmuş bir halde. Devam

ederken, onun sesini duyuyorum

Elini sikinin üzerinde gezdiriyor -bu olmalı- ve beni uyandırmaya çalışmadığını fark ediyorum. Bunu sinsice yapmaya çalışıyor ve başarısız oluyor. Artık kar fırtınası sustuğundan, tek duyabildiğim vücudunun hareketleri, kürklerinin hafif hışırtısı ve kalın sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket eden elinin sesi.

Sertçe yutkunuyorum. Vücudum bu görsel imge karşısında yanıyor. Bitim sağ olsun, M'tok'la ilgili her şey vücudumu ateşe veriyor. Onun hareketlerini tamamen anlıyorum; bir aydır tatmin edilmemiş bir rezonansla yaşadıktan sonra, bazen sadece birkaç dakikalığına bile olsa rahatlamanız gerekiyor.

Nefesi kesildiğinde kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve bacaklarımın arasının ıslak olduğunu fark ediyorum. Hayır, tamamen ıslanmıştım ve amım ihtiyaçtan zonkluyordu.

Onu istemiyorum. İstemiyorum. O adamdan nefret ediyorum. Beni çaldı. Bana ilaç verdi. Tanıştığımız günden beri bana pislik gibi davrandı. Bana deri surat ve çömelme dedi. Yarın bir uçurumdan düşse üzülmem. Ama... Onun için acı çekiyorum ve bundan nefret ediyorum. Elim karnımdan aşağıya, kürkümün altına ve taytımın içine kayıyor. Kendime dokunuyorum ve inlememek için yanağımın iç kısmını ısıırıyorum. İçimde kükreyen ihtiyaç çok büyük ve zihnim aramızdaki küçük mesafeyi geçip ona saldırma düşünceleriyle doluyor.

Sadece bu sonsuz açlığı doyurmak için.

Ama bunun için kendimden nefret ederdim. Ve onunla sıkışıp kalırdım. Bu yüzden parmağımı klitorisime sürterek zevkin vücudumda dalgalanmasına izin veriyorum. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Onu sikini okşarken hayal ediyorum, M'tok sessiz kalma çabasıyla dudağını ısıırıyor, büyük yumruğu aşağı yukarı hareket ederken bile-

"C'lie?" M'tok'un nefes alış veriş düzeni. Sert. "Sen... uyanık mısın?"

Donup kaldım. İçten içe irkildim. Çok sert nefes alıyor olmalıyım. Elimde değildi. Parmak uçlarımda klitorisimin üzerinde her kayışı tüm bedenimi titretiyordu. Yine de şimdi tamamen hareketsizim. Kendimi eşit nefes almaya ve gözlerimi kapalı tutmaya zorluyorum, ipucunu anlamasını umuyorum.

Sadece uyuyorum.

Sadece uyuyor, burada görülecek bir şey yok. Bacaklarının arasında el yok, hiç yok.

Mağaraya yine aynı garip sessizlik çöküyor ve sonra M'tok sikiyle çalışmaya geri dönüyor. Sessizce.

Peki ya işi bittiğinde ve vücudumda hala sıcaklık vızıldadığında? Kendime bakıyorum. Sessizce.

CALLIE

T

Ertesi gün hava hala kötü olmasına rağmen eve dönmek için mağaradan ayrılıyoruz. Bulutlar tepemizde kalın ve karanlık ama kar yağmıyor. Onun yerine yerde kalın bir kar var, en az bir metre daha derin. Güneşi göremiyorum.

yoğun bulut örtüsü, bu yüzden hangi yönün hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Neyse ki M'tok biliyor gibi görünüyor. Omzuma koymaya çalıştığım çantayı kapıyor ve kolunun üzerine atıyor. "Yürümeye konsantre ol," diyor huysuzca. "Ayak uyduramazsan bana haber ver."

"Oh, devam edeceğim." Ona küstahlık etmek istiyorum ama buna karşı çıkmaya karar veriyorum. Muhtemelen bacaklarımın kısa olduğu gerçeğinden bahsediyor ama... bacaklarım kısa ve kar derin.

O yüzden yürüyeceğiz.

Dağları aşıp taşlık bölgelerin derinliklerine doğru ilerliyor olmamız bana biraz tuhaf geliyor ama bu bir kestirme yol olmalı. Belki de buraya bu yoldan gelmiştir. Tek bildiğim, ne kadar yükseğe çıkarsak kar yığınlarının o kadar az olduğu, ancak ayağımı bulmanın o kadar zorlaştığı. Birkaç saat yürüdükten sonra -tamam, daha çok tökezleyerek- M'tok yavaşlıyor ve bana yardım teklif ediyor. Kabul etmek istemiyorum ama aptal değilim. Eve gitmeyi her şeyden çok istiyorum, bu yüzden eldivenli elimi onunkine koyuyorum ve kendimi kalın sürüklenmelerden ve dik uçurumlardan geçirmek için onun gücünü kullanıyorum.

Düşündüğümünden çok daha yorucu. Dağlara doğru ilerlerken bazı uçurumlar o kadar dik ki insanın ava çıkmak istemesi mucize. "Bu patikalara sık sık gider misin?" Nefesim kesilerek ona soruyorum.

"Yeterince sık," diye belirsiz bir cevap geliyor.

Bir sonraki sarp uçurumu geçip yukarı doğru çıkan daha da sarp bir patika bulduğumuzda durup nefesimi tutuyorum. M'tok beni izleyerek bekliyor ve nefes nefese kalan tek kişinin ben olduğumu görünce üzülüyorum. Dik tepeyi işaret ediyorum. "Neden yokuş yukarı çıkıyormuşuz gibi görünüyor?"

Omuz silkiyor. "Belki de yön bulma konusunda
kötüsünüzdür?" "Ve bunun doğru yol olduğundan
emin misin?"

Tekrar başını sallıyor, sonra çömelip botlarımı kontrol ediyor. "Bunlar ıslak," diyor sitemle. "Sen

bir şeyler söylemeliydim."

"Onlar deri ve ben karda yürüyorum. Tabii ki ıslaklar."

M'tok bana huysuz bir bakış atıyor ve durup bir paketi yere bırakıyor. Yeni bir çift çizme çıkarıyor -daha çok çorap gibi, bacaklarınızı sıkıca sarması için deri bağcıkları var- ve ayağımı ona vermemi işaret ediyor. "Gel."

"Fazladan botun var mı?" Bir ayağımı dizine koyuyorum ve vıcık vıcık botumun bağcıklarını ustalıkla çözmesini izliyorum. Ayaklarım üşüyor ama bunu görmezden geliyorum çünkü yapacak bir şey yok. Soğuğa odaklanmak onları daha sıcak yapmayacak, bu yüzden hiç düşünmemeye çalışıyorum. Ama botumu çıkarıp ayağımı havaya açtığı anda, esintinin ne kadar buz gibi olduğunu hissedip ürperiyorum.

"Bende fazladan her şey var," diyor M'tok. İri ellerini ayağımın etrafına koyuyor ve güçlü parmaklarıyla ayağımı ısıtıyor. "Ne olur ne olmaz."

"Sen izci değil misin?" Bana tuhaf bir bakış attı.

"Erkek avlayan bir izci değilim," diyorum o sormadan. "Bu sadece memlekette olan bir şey. Her zaman süper hazırlıklı olan çocuklar falan."

"Hazırlıklı olmak iyidir." Ve nefret dolu, harika elleri buz gibi ayağımı tekrar hafifçe ovuyor. "Bu daha mı iyi?"

Burası cennet, ama bunu söylemek istemiyorum. Sesimi nötr tutuyorum, çünkü bu benimle tanıştığından beri bana isimler takan ve beni çalan bir pislik. Oh, ve beni uyuşturdu. "Evet. Teşekkürler."

Yeni botu bacağıma bağlıyor ve ardından diğer ayağım için işlemi tekrarlıyor, yeni ayakkabıyı giydirmeden önce onu ısıtıyor. Diğer ayağımı yere koyduğunda aslında biraz üzıldüm. Sıcak bir ayak masajı yaptırmak güzeldi.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Bunun zor bir yol olduğunu biliyorum." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "İyi idare ediyor gibi görünüyorsun."

"Ben sert bir erkeğim." Bana ince bir gülümseme veriyor.

"Touché." Ona bir parmak silah veriyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Dayanıyorum. Kampa dönene kadar böyle mi olacak?"

"Olabilir. Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır." Geri çekiliyorum. Bunun nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum. M'tok, prenses gibi taşıdığı dişisiyle kampa geri dönüyor. Evet, hayır teşekkürler. Kimseden bunun sonunu duymayacağım.

Yürürken zihnim M'tok'la olan etkileşimlerimi gözden geçiriyor.

Pisliğin teki... ama aynı zamanda bana çok iyi baktı. Üzerime titriyor, ayaklarım üşümesin diye fazladan ayakkabı getiriyor, çantamı taşıyor ve rahat etmem için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Bana da ilaç verdi. Bunu unutamam. Ama o ve kaçırma olayı olmasaydı, iyi davrandığını söyleyebilirdim. Yine de göz ardı edilemeyecek kadar çok şey var ve damalı geçmişimiz göz önüne alındığında, bana "bodur" demesini ya da kösele gibi bir suratım olduğunu söylemesini göz ardı edemeyeceğim gibi bunu da göz ardı edemem.

Şu anda bana iyi davranıyor olması affedildiği anlamına gelmez.

Yine de... Dün geceyi ve bana dokunmasını istemediğimi bildiği için kendine nasıl dokunduğunu düşünüyorum. Ve önceki geceyi düşünüyorum, ağırlı ve muhtaç olduğum ve ilaçların etkisiyle aklımı kaçırdığım geceyi. Vücuduma bakmaktan kaçınmış, battaniyeleri üzerime örtmüş ve

durumdan tamamen faydalanabilecekken bana altınmışım gibi davranmıştı.

Ciddi anlamda karışık mesajlar gönderiyor.

Yürüdükçe bu düşünceler beni meşgul ediyor ve patikalar dikleşip sarplaşıyor, kayalar buzla kaplanıyor. "Gerçekten yokuş yukarı çıkıyormuşunuz gibi geliyor," diye işaret ediyorum ona.

Tek söylediği "Yakında orada olacağız". "Doğru yol bu."

"Emin misin?"

"Bir sonraki uçuşumun hemen ötesinde," diye söz veriyor.

Bir sonraki kayalığın, sahildeki sarp ama daha kısa kayalıklardan çok Everest'e benzemesi komik. Bu bir çeşit kestirme yol olmalı. Beni kaçırmaya çalışırken kestirmeden gitmesi mantıklı. Diğerleriyle aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isteyecektir. Yine de bu yolculukla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Tekrar gökyüzüne bakıyorum ve havanın daha da karardığını fark ediyorum. "Yine kar mı yağacak?" Biraz endişeliyim - en son isteyeceğim şey kar fırtınası tekrar başladığında buzlu bir dağın yamacında mahsur kalmak.

"Hayır." Eldivenli elimi sıktı. "Seni güvende tutacağım."

Buna inanmak zorundayım çünkü benimle rezonansa girmek istediğini biliyorum. Sanırım donmuş bir ceset olmamın ona bir faydası yok. Kafamda bu acımasız düşünceyle, o tırmanırken ben de tırmanmaya devam ediyorum.

Hava daha da kararmaya başladığında bir şeyin farkına varıyorum. Fırtına çıkmayacak.

Güneş batıyor. Hava soğuyor ve her zamankinden daha yüksekte görünüyoruz. Aslında, tahmin etmem gerekirse, bugün yokuş yukarı gitmekten başka bir şey yapmadık. Bir an duraksıyorum ve endişeyle elimi onunkinden çekiyorum.

M'tok hemen yanıma geliyor ve omuzlarındaki kat kat kürklerden birini çıkarıp çenemin altına sıkıştırarak sıcak kalmamı sağlıyor.

Düşünceliliğini takdir ediyorum, ama altımızdaki dik patıkaya bakıyorum. Kesinlikle dağdan aşağı inmek yerine dağın yamacına tırmanıyoruz. "Bunun kestirme bir yol olduğuna emin misin?" Tereddüt ediyor ve ben inliyorum. "Kaybolduk, değil mi?"

"Seninle ilgileneceğim," diye söz veriyor M'tok, ifadesi tamamen taş suratlı. Hay sikeyim. Biliyordum.

YOLUN KENARINDA UMUT VERİCİ BİR ÇIKINTI BULDUĞUMUZDA HAVA NEREDEYSE ZIFIRI KARANLIKTI. rüzgarın en kötüsünden korunaklı bir dağ. Soğuktan titriyorum ve M'tok tüm kürklerini alıp üzerime sarıyor, sonra çadır kurarken beni çantasının üzerine oturtuyor. Acı soğuğu dışarıda tutmaya yetecek gibi görünmüyor ama ağrım var, yorgunum ve bu korkunç günün sona ermesine hazırım.

Çadır kurulur kurulmaz M'tok beni içine çekiyor ve uyku kürklerini açıyor. Hepsinin altına girmem için ısrar ediyor -hem kendisi için olanların hem de benim için olanların- ve ben titreyerek onun ateş yakmasını izliyorum.

Yanlışı yöne gidecek kadar bilgisiz olduğu için ona bağırarak istiyorum. En başta beni bu aptalca şekilde kaçırdığı için ağzının ortasına bir tane patlatmak istiyorum. Ama o gerçekten çok çaballıyor ve ben de tüm bu saçmalıklardan o kadar yorulduğum ki sinirlerime hakim olamıyorum. Bunun yerine Steph'in tavsiyesini ve minnettar olduğum beş şeyi düşünmeye başlıyorum.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Kuru botlarım için minnettarım. M'tok ateşle uğraşırken bu kürklerin altında oturabildiğim için minnettarım. Benimle ilgilendiği için minnettarım çünkü bana kalsa kürklerin içine çöküp hemen uyuyacağıma ve diğer her şeyi siktir edip gideceğime eminim. Seks için zorlamadığı için minnettarım. Neredeyse iyi davrandığı için minnettarım.

Neredeyse. Yine de bana ilaç verdi.

Ama üzerime eğilirken saçlarımı alnımdan geriye doğru nasıl düzelttiğini düşünüp duruyorum

O ilk gece. Dokunulmak ne kadar iyi hissettirmişti. Bir tür psikopat gibi daha fazlasını ne kadar çok istediğimi. Adamdan nefret etmeme rağmen, bana yaptığı tüm hızlı dokunuşları düşünüp duruyorum ve daha fazlasını istememden nefret ediyorum. Cinsel dokunuşlar bile değil. Sadece... parmakları benimkini okşuyor ya da eli ayağımda. Saçımı okşaması. Yaşadığım onca şeyden sonra bile sevildiğimi ve önemsendiğimi hissettiren küçük, insani dokunuşlar.

Beni sevmediğini biliyorum. Sanırım tüm bu bit saçmalığını en acı durum haline getiren şey de bu -sevgi olmadan dokunabilmem -benden talep edilmesi- oysa ben sadece sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmek istiyorum.

Şimdi aptal gibi konuştum.

Ateş küçük ve zayıf bir şekilde çıtırdıyor ve M'tok hemen üzerine bir sehpa kuruyor. "Sana çay yapacağım," diye söz veriyor, her zaman meşgul. "İçini ısıtacaktır."

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Teşekkürler," diyorum.

Beni inceliyor, sert yüzünde kaşlarını çatmış gibi bir ifade var. "Bu kadar soğuk olman hoşuma gitmiyor, C'lie. Bana ellerini ve ayaklarını ver, onları bedenimle ısıtayım." Yanıma oturmak için hareket etti.

Bana dokunduğu düşüncesiyle bitim hemen ateşleniyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, M'tok, ben iyiyim."

Bana bakışında bir sabırsızlık parıltısı var. Elleri, botlarımdan birini bulana kadar üzerimi örten kürk dağının altını kazıyor ve sıcak elini içine sokup baldırıma sürüyor. "İnatçı olma."

"Ne, senin gibi mi?"

Elleri bacaklarımı yoğurup bir dokunuşla ısıtırken bile kaşlarını çatıyor. "Ben inatçı değilim."

Haklısın, sen sadece bir pisliksin, demek istiyorum ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Deniyor. Beni rahat ettirmek için gerçekten çok çabalıyor... beni kaçırmış olsa bile. "Seni anlamıyorum," diyorum onun yerine.

"Anlayacak ne var ki?" Parmaklarını bacaklarıma bastırıyor ve sonra başını sallıyor. "Ellerini ısıtmak için tuniğimin içine koy. Ayaklarını kalçalarımın arasına sokacağım. Kucağıma oturman gerekecek."

İtiraz ediyorum ama bu bir ahtapotla tartışmaya benziyor. Ellerini ne kadar itersem iteyim, yoruluyorum ve o benden çok daha güçlü. Ne olduğunu anlamadan beni kucağına oturtuyor ve eldivenlerimi ellerimden çıkarıp tuniğinin altına sokuyor.

Ve şimdi sıcak, kaya gibi sert göğüslerine dokunuyorum. Hafifçe terliyorlar ve kaslarla kaplı olmasına rağmen teni yumuşak geliyor. Süte dokunmak gibi ve yüz ifadesini görmek istemediğim için kasıtlı olarak gözlerine bakmıyorum.

Yine de ayaklarımı kalçalarının altına sokmuyor. Büyük elini her ikisinin üzerine koyuyor ve onları avucunun içinde ısıtarak sıkıyor.

"Peki ya sen?" Rüzgâr dağa karşı ıslık çalarak çadırın kanatlarını sallarken mırıldanıyorum.

"Sıcağım," diyor, sonra gülüyor. "Şey, hayır. Adadaki evim sıcaktı. Burası hiç de sıcak değil. Ama bu beni seni rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyor, o yüzden iyiyim." Eğiliyor ve çizmesiyle ateşe bir parça daha yakıt atıyor.

Yani ikimiz de sıcak yerlerden geliyoruz ve yeni buzlu manzarayla başa çıkmak zorundayız. Bunu olması gerekenden daha fazla hissediyorum ve neredeyse gülümsüyorum. Neredeyse. Bunun yerine dudağımı çiğniyorum ve muhtaç khuilerimizin uğultusunu ve kalçama bastıran sert aletin hissinin dinliyorum. Beni alt edebileceği -ya da tekrar uyuşturabileceği- ve kollarında çaresiz kalacağım halde onları görmezden geliyor. Ama asla yapmıyor. "Seni anlamıyorum, M'tok. Neden bana iyi davranıyorsun? Birbirimizden nefret ediyoruz."

"Senden nefret etmiyorum." Sözlerime o kadar içten şaşırmış görünüyor ki başımı kaldırıp bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sanki delice bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatmış bana bakıyor. "Neden senden nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

"Birbirimizden hoşlanmıyoruz," diye belirtiyorum. "Bana sürekli bağılıyor ve bir şeyler talep ediyorsun." "Bunun nedeni rezonansla savaşıyor olman." Eski inatçılığının geri döndüğüne dair bir ipucu var.

Ses tonu. "Bunun bir anlamı yok."

"Yani kendi bedenim üzerinde söz sahibi olmamam gerektiğini mi düşünüyorsun? Güzel, güzel. Nasıl olduğunu anlıyorum." "Öyle değil." Kaşları daha da çatıldı. "Ben sadece senin eşin olmak istiyorum."

"Birbirimizden hoşlanmadığımızı tekrar belirtebilir miyim? Birbirimizi zar zor tanıyoruz bile." Temizlik hastası ya da gizli bir sarılmacı olduğunu bilmiyordum... ya da bir kızı dağlara sürüklemek için ona uyuşturucu verecek kadar Slytherin olduğunu.

"Rezonanstan sonra birbirimizi sevmeyi öğreneceğiz," diyor inatla.

Başımı salladım. "Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum ama yanlış. Raahosh ile hiç konuştun mu?" "Neden?"

"Annesi ve babası, birbirleriyle kaynaştıkları andan ölene kadar birbirlerinden nefret etmişler. Birbirlerini hiç sevmediler."

Kaşları çatıldı. "Bu doğru değil."

"Raahosh neden yalan söylesin ki?"

M'tok hiçbir şey söylemiyor ama yüzünden bu durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Rezonansın sonsuza dek mutlu olmak anlamına gelmediği gerçekten hiç aklına gelmedi mi? Birbirine katlanamayan iki insan arasında zorla kurulan bir bağ anlamına gelebileceği? Bu adamı hiç romantik bulmamıştım ama belki de öyledir. Kim bilir.

Dişlerim yine sertçe gıcırıyor ve yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor. "Tuniğini çıkarmalısın, seni tenimle ısıtmama izin ver."

Ellerim hâlâ tuniğin içine sıkışmış olsa da göğsüne doğru itiyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Böyle bir şey olmayacak."

"Üşümeyi mi tercih edersin?"

"Seninle çıplak olmaktan mı? Evet, yapardım." Yine de ellerimi onun giysilerinden çekmiyorum. O kadar da mazoşist değilim.

Sıcak eli ayaklarımı sıkıyor. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorsun o zaman? Zevkten hoşlanmıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. Yani şimdi buna mı gidiyoruz? Onun tarafından becerilmek istemiyorum, o zaman açıkça kimse tarafından becerilmek istemiyorum? Tipik bir erkek. "Bana dokunulmasından çok hoşlanıyorum, teşekkür ederim. Sadece senden değil."

M'tok başını sallar. "Benden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum. Gazabınızı hak edecek ne yaptım?"

"Ah lütfen." Bana bakmaya devam edince kaşlarımı çatıyorum. "Cidden hiçbir şey yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve khui'si benimkine şarkı söylerken bile soğuk ellerimin altında kaslarının dalgalandığını hissediyorum. "Tartıştığımızı biliyorum ama seni gördüğümünden beri benden nefret ettiğini hissediyorum ve bunun arkasında hiçbir neden yok. Yaptığım hiçbir şey seni mutlu etmiyor. Seni bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bilmek isterdim."

"Sanki bilmiyorsun? *Cabron*, beni gördüğün anda bana isimler taktın!" Bana

uzun ve sert bir bakış attı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Saçmalık. Kesinlikle söyledin. Başlangıç olarak bana 'bodur' dedin." Kısa değil, şişman değil, ama bodur. Kısa ve şişmanın en aşağılayıcı kombinasyonu ve onun kendini beğenmiş yüzünü her gördüğümde kafamda yankılanıyor.

Çömel. Sikeyim bu adamı. Ellerimi gömleğinden çıkarıp kendi ellerimin altına sokuyorum. Birdenbire

artık ona dokunmak istemiyorum.

Kucağından kalkmaya çalıştığımda ise kolumdan tutup beni tekrar kendisine doğru çekiyor. "Ama sen çömelmişsin."

"Çömelmek kısa ve şişman olduğumu ima eder-"

"Bana kıyasla çok kısasın," diyor sırtarak ve onu itmeye çalıştığımda bana tutunmaya devam ediyor. Kuyruğu sanki beni de hafifçe tutuyormuş gibi belime dolanıyor. "Senin halkının hepsi öyle."

"Bunu mantıklı göstermeye çalışma-"

"Yine de 'yağ' ile ne demek istediğinizi anlamıyorum. Yağ, etin en lezzetli kısmıdır. Sanki yemek istediğim bir şeymiş gibi geliyor." Gözleri kısılıyor ve bana attığı bakış kesinlikle şehvet dolu. "Öyleyse bana bunun neden yanlış olduğunu söyle."

"Birine şişman demek hiç hoş değil," diyorum yanaklarımın kızarmasını görmezden gelerek. "Görünüşümde bir sorun olduğunu ima ediyor."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oluyor ve bir an için gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Görünüşünün nesi yanlış olabilir ki?"

Bu adam için heceleme zorunda mıyım? "Diğer kadınlardan daha iri olduğum için mi?" Homurdanıyor, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Değilsin."

Kalın kafalı mı yoksa iltifat mı ediyor emin değilim. "Kıvrımlarımın birçok kızıdan daha büyük olduğunu fark etmedin mi?" Onun önünde 'popo' ya da 'göğüsler' demek istemiyorum çünkü bu onu beni aşağı yukarı incelemeye davet ediyormuş gibi hissettiriyor. Benimle her konuştuğunda bana aletini göstermeye çalışan bir adamın yanında utangaç davranmam ve kelimelerimi seçmem çok komik.

Dudakları kıvrılıyor. "Oh, fark ettim. Eğer insan erkekleriniz bunun bir sorun olduğunu düşünüyorlarsa aptallar demektir."

Tartışmalarımı saptırmakta çok iyi. Onun tarafından pohpohlanmayı reddediyorum. "Bana deri suratlı da dedin."

Bu sefer ben onu durduramadan uzanıp yanağıma dokunuyor. "Öyle değil mi? Tenin ince işlenmiş bir derinin mükemmel tonunda."

Saklanmak.

Lanet bir *post*.

Kafam tamamen karıştı.

Yıpranmış ya da çirkin olduğumu düşünmüyor. Bir hayvan derisiyle aynı renkte olduğumu düşünüyor. Ve bana bakış şekli? Bu kesinlikle bir iltifat. Bacağıma baskı yapan uyarılmışlığını hissedebiliyorum ve parmak eklemlerini yanağıma hafifçe sürmesi? Düşündüğüm gibi bir hakaret değil.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçekten aptal. Elbette o her şeyi bizim düşündüğümüz gibi düşünmüyor. Ona tam olarak inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama mantıklı cevapları mantıklı geliyor. Evde olsam beni "karamel" ya da başka bir gıda maddesine benzetirdi. Burada, karamelin olmadığı yerde, ben hayvan postunun mükemmel bir tonuyum.

Deriden.

Sessizliğimi içine çekiyor ve sonra bir parmağını çenemde gezdiriyor. Ona ters ters bakıyorum ama onu itmiyorum. Kendime ellerimi tekrar tünüğimden çıkarmak zorunda kalacağım için böyle yaptığımı söylüyorum, dokunuşundan hoşlandığım için değil. Onun her şeyinden nefret ediyorum. Ben nefret ediyorum.

"Seni aşağılamak istememiştim," diye mırıldanıyor M'tok, sesi alçak ve baştan çıkarıcı. "Deri yüzünü ve küçük, yuvarlak vücudunu seviyorum."

Bu sözleri duymak içimin derinliklerine bir zevk ürpertisi gönderiyor. "Yalan söylüyorsun."

"Hayal ettiğimden daha farklı görünüyorsun," diye itiraf ediyor. "İlk rezonansa girdiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama hiçbir şeyden hoşnutsuz değilim."

Uh huh. "Öfkemi bile mi?"

Bana sinsi bir bakış attı. "Şimdi neden kızgın olduğunu biliyorum. Şimdi daha iyi anlıyorum."

Başımı tekrar sallıyorum. Onun yakınlığı, sesindeki baştan çıkarıcı nota ve bana nazikçe

dokunuşu dikkatimi dağıtıyor. "Sadece bu değil. Sen inatçısın-"

"Sen de öylesin," diyor kolayca.

"-Ve sen bana ilaç verdin!"

M'tok omuz silkiyor. "Bundan gurur duymuyorum ve seni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum.

Seçme şansım olsaydı bunu bir daha yapmazdım. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana ilaç verebilirsin."

Bu beni duraksattı. "Yapabilir miyim?"

Başını sallıyor. "Önce güvenli bir yere gidelim, sonra ödeşmek için çayıma visshek koyabilirsin."

Bu konuda bu kadar makul olmasından nefret ediyorum. Kızmak istiyorum ama sanki bana izin

vermiyor. Yine de ona kaşlarımı çatıyorum. Beni kazanmak o kadar kolay değil.

Ben değilim.

M'TOK

IC'lie uyurken onu izliyorum, üzerindeki battaniye yığınının rağmen omuzları titriyor. Ateş olmasına ve tepeden tırnağa örtülü olmasına rağmen soğuktan titriyor. Bu beni rahatsız ediyor. Ben onun eşiyim; ona bakmaktan sorumlu olan benim ve bu Geceyi böyle açıkta geçirmesi benim hatam.

Bundan nefret edeceğini biliyorum ama onu kendime doğru çekiyorum ve battanileri ikimizin üzerine örtüyorum. Aletim onun yuvarlak poposuyla temas ettiğinde hemen sertleşiyor ama C'lie uykusundan uyanmıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve bana doğru bastırarak sıcaklığıma daha da yaklaşıyor. Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılıyorum ve titremesi durduğunda memnun oluyorum. Sikimdeki ağrı geçmedi ama en azından bunu görmezden gelmek daha kolay.

Bu gece...ilginçti.

Benimle konuşurken C'lie ve düşünceleri hakkında çok şey öğrendim. Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu biliyorum. Artık benimle konuşurken neden dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını ve sözlerinin öfke dolu olduğunu biliyorum. Ona bakmayı iğrenç bulduğumu ve arkasından zalimce şeyler söylediğimi düşünüyor. Tüm bunlara rağmen onunla çiftleşmek istediğimi düşünüyor ve bu onu kızdırıyor.

C'lie'in öfkesinin altında bir yerlerde çok fazla acı var.

Bu incinmişlik bana kaşlarını çatığında ses tonundan, dikkatimi vermediğimi düşündüğünde ise gözlerinden belli oluyor. Artık her zaman onun yanında olabildiğim için bunu görmek çok kolay. Annem, çok fazla hissedenenlerin en çok acı çektiğini söylerdi ve sanırım bu benim C'lie'im. Yumuşak kalbi zedelenmiş ve hırpalanmış, bu yüzden de yaralı bir kaari gibi saldırıyor, saldırmaya kararlı.

Uykusunda mırıldanıyor ve ben yelesini okşuyorum, khui'm her zamanki cesur şarkısını mırıldanıyor. Aletim bitmek bilmeyen bir ihtiyaçla ağrıyor ama bir şekilde bu gece ona sarılmak her şeyi yoluna koyuyor. Gözlerimde rezonans "asla "dan "olasılık "a geçiyor ve rahatlama yakında olacak. Saçlarını okşarken, sözlerini, ifadelerini ve vücudunun hareketlerini düşünüyorum. Titreyişini ve bana ayak uydurmak için ne kadar çok çalıştığını düşünüyorum. Beklediğimden daha

tehlikeli olmasına rağmen yokuş yukarı uzun yolculuktan şikayet etmedi.

Kalbi yumuşak olabilir ama C'lie'nin geri kalanı güçlüdür.

Öyle bile olsa, ona uyuyacak daha sıcak bir yer bulacağım. Daha iyi bir barınak. En azından birkaç gece için iki çift kürke yetecek kadar yeri olan bir yer.

C'lie kaybolmadığımı, onu kasıtlı olarak dağların derinliklerine götürdüğümü anladığında çok öfkelenecek. Başından beri planım buydu. Bu yüzden onun uyuması için sıcak ve güvenli bir yer bulmalıyım ki öfkeden titremesin.

Yumuşak dostum için en azından bunu yapabilirim.

ERTESİ SABAH ERKENDEN UYANDIM VE O GELMEDEN ÖNCE ATEŞİN ÜZERİNDE SICAK ÇAY VE SICAK YEMEK YAPTIM.

gözlerini açıyor. C'lie esniyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor, ben de kürkleri toplayıp bu günkü dağ yürüyüşü için hazırlanıyorum.

"Yanımda mı uyudun?" diye soruyor kendine bir fincan çay yaparken. Homurdanıyorum.

Bunun bir cevap olmadığını biliyorum. Bu daha çok sözlerini duyduğumu kabul etmek anlamına geliyor ama C'lie konuyu daha fazla uzatmıyor. Onun için hazırladığım yemeği yerken ve ardından kat kat derilerini giyerken sessiz, düşünceli. Gitmeye hazır olduğumuzda ve diğer her şey toplandığında çadırı yıkıyorum ve C'lie deriyi toplarken ben de destekleri taşıması kolay bir bohça haline getiriyorum.

Rüzgâr yeniden şiddetleniyor ve pelerinimi omuzlarımdan çıkarıp ona sarıyorum.

"Peki ya sen?" diye itiraz ediyor. Sesinde sanki kavga etmek istiyormuş gibi ekşi bir nota var.

"Çantayı taşımalıyım," diye gösteriyorum ve omuzlarıma silkiyorum. "Pelerin için de yer yok." Aslında pelerin için yer var ama onun omuzlarında olmasını tercih ederim.

"Hı hı," diyor, sanki bana tam olarak inanmıyormuş gibi, ama onu alıyor ve ben onu sıkıca sararken ellerimi sadece gönülsüzce savuşturuyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum. "Botlar kuru mu?"

C'lie bana düşünceli bir bakış attı. "Belki de bu patikada ilerlemek yerine dağdan aşağı inmeliyiz?"

Bunu düşünür gibi yapıyorum, sonra önümüzü işaret ediyorum. "Hayır. Yolun bu tarafta olduğuna eminim."

Ellerini kalçalarına koyuyor, yüz ifadesi kızgınlığa dönüşüyor. "Yine inatçılık mı yapacaksın?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Öyle misin?"

Beni şaşırtarak güldü. Yüksek sesle. Bu onun güzel yüzünü aydınlatıyor ve gözlerinde bir ışıltı parlıyor.

Onun güzelliği karşısında dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tutuyorum. Onu çekici bulmayacağımı nasıl düşünebildi? Şu anda bile sikim ihtiyaçtan kuduruyor ve khui'min şarkısı beni delirtmekle tehdit ediyor. Eşim için açlık çekiyorum.

Çok uzun süre bakıyor olmalıyım. Kahkahası kesiliyor ve onun yerine bana temkinli bir bakış atıyor. Bu, hissettiğim şehveti anında yok ediyor. İstedğim son şey C'lie'in benden korkması. Öfkesini korkusuna tercih ederim. Her şeyi onun korkusuna tercih ederim.

"Gel," diyorum ona, ses tonum ani. "Daha uzağa gidiyoruz."

"Dağın tepesine mi?" Ağır ağır iç geçiriyor, pelerinimi omuzlarına daha sıkı sarıyor.

"Dağın yukarısı," diye kabul ediyorum. "Hyoo-man'ların dediği gibi, kısa bir fincan."

"Kestirme yol." Gözlerini deviriyor. "Kestirme yolların yokuş yukarı gitmediğinden eminim ama neyse. Sen

sorumlu biri."

C'LIE'NİN İLK BAŞTAKI TEREDDÜTLERİNE RAĞMEN, KAR YAĞMAYA BAŞLADIĞINDA BİLE ŞİKAYET ETMEZ ve gökyüzü kötü havayla birlikte kararıyor. Hava nefes almak için soğuyor ve kısa bir süreliğine geri dönüp aşağıdaki vadilere dağılmış avcı mağaralarından birine mi gitsek diye düşünüyorum. Daha güvenli görünürdü... ama yine de bizi bulurlar ve C'lie'i bir çırpıda benden alırlardı.

Ve bu sabah bana gülümsedi. Sözlerime güldü.

Geri dönmek istemiyorum. Eğer tehlikedeysen, bir kalp atışında geri dönerim. Onu yakından izliyorum, yanakları ve burnu kızarmış olsa da bana yakın duruyor ve her zamankinden daha fazla rahatsız olmuş görünmüyor. Böylece dağın daha yukarısına, sa-khui avcılarının hiç gitmediği kadar uzağa gitmeye devam ediyorum, çünkü burada hava daha soğuk ve av hayvanları daha az. Ama onlar buraya gelmeyeceğine göre, biz de orada saklanacağız.

C'lie'in dik ve buzlu patikalarda manevra yapmasına yardım ediyorum. Buradaki bitkiler şaşırtıcı derecede bol, kendi adamdaki uzun, yapraklı ağaçlar yerine küçük, alçak çalılar. Buradaki yapraklar sivri iğnelerden başka bir şey değil ve bu da tutunmak için bitkilere tutunmayı zorlaştırıyor. C'lie'ye yardım etmek için bir elimi serbest bırakıyorum ama onun için güvenli bir yol bulmaya o kadar odaklanmış durumdayım ki önümüzdeki birkaç adım dışında hiçbir şeye dikkat etmiyorum.

C'lie kolumu tutuyor ve uzaktaki bir şeyi işaret ediyor. "Şunu görüyor musun?"

Gözlerimi ısırarak rüzgâra siper edip işaret ettiği yere bakıyorum. Kayalıkların duvarlarından birinin yanında büyük, karanlık bir üçgen delik var ve sanki bir yol, misafirperver olmayan dağ yamacının etrafında doğrudan ona doğru kıvrılıyor gibi görünüyor.

Bir mağara.

Bu kadar yüksekte bir mağara hem hoş hem de endişe verici. Yakın zamanda yetişkin bir avcı olan Yaşlı Büyükbaba'yı kaçıran devasa skyclaw'ı düşünüyorum. C'lie'ı bir skyclaw yuvasına çekmek istemem ama büyük bir mağara hava düzeline kadar saklanmak için hoş bir yer olabilir... ya da daha uzun süre. Ona başımı sallıyorum. "Görüyorum. Burada bekle."

"Burada mı? Neden?" Çantamı silkip mızrağımı bağlarından kurtarıırken itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

"Daha güvenli."

"Lanet olası bir dağın yamacındayım," diyor C'lie. "Seni bir şey yerse burada daha güvende olacağımı mı sanıyorsun? Yanlış bir adım atarsam düşebilirim." Tırmandığımız dik yamaçları dramatik bir şekilde işaret ediyor ve... haksız da değil. Bir çakıl taşı botunun yanından kayarak geçiyor ve sanki bu noktayı vurgularcasına çok aşağılara yuvarlanıyor.

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Burada kal. Eğer mağarayı ele geçirmek için bir şeyle savaşmak zorunda kalırsam, senin için endişelenmemem ya da sürüyü takmamam daha iyi olur."

"Tamam, şimdi en azından mantıklı konuşuyorsun," diye homurdanıyor, sonra elini uzatıyor. "En azından bir bıçak alabilir miyim? Korunmak için?"

Botumdaki kılıftan bir tane çıkarıp ona veriyorum. "Dikkatli ol. Eğer sana güzel bir mağara bulursam ve sen kaçıp tehlikeye atılırsan çok kızarım."

"Öncelikle, mağarayı buldum," diyor C'lie bıçağı elimden alırken, eldivenli parmakları çıplak parmaklarıma değiyor. "İkincisi, bu bıçağın tehlikede olduğu tek şey senin

boğaz."

Beni nasıl kucakladığını ve çeneme dayadığını düşünerek gülüyorum. Büyük laflar ama C'lie yumuşak kalplidir. Kısa hyoo-man bacaklarıyla bu dağa tırmanabileceğinden daha fazla boğazımı kesemezdi. "Tekrar göğsüme oturmanı memnuniyetle karşılarım, C'lie. Ama önce sana uyuyacak sıcak bir yer bulayım."

Yanakları daha da kızarıyor. Çantamı tekmeleyip üzerine vuruyor ve bana alaycı bir şekilde bakıyor. Gerçekten kızgın olmadığını biliyorum. Öyle davranıyor olabilir ama gözlerindeki parıltı hâlâ duruyor. O parıltının sonsuza dek orada kalmasını istiyorum.

Zorba bir tavırla sürüyü işaret ediyorum. "Orada kalın. Dinleme konusunda iyi olmadığınızı biliyorum ama dediğimi yapın."

Bana homurdanıyor ve gözlerini deviriyor ama ayağa kalkmıyor. Güzel.

İğne yapraklı çalılardan kaçınarak mağaraya doğru olabildiğince sessiz bir şekilde ilerliyorum. Uzaklarda, dağın en sarp kısımlarındaki kayalıklar boyunca hareket eden tüylü, dört ayaklı yaratıklar görüyorum, ama çakıl taşları kayınca ve varlığımı belli edince uzaklaşıyorlar. Endişelenmemiz gereken tek şey daha küçük, daha tüylü dvisti kuzenlerimizse, korkacak bir şey yok demektir.

Ama bu kadar büyük bir mağara bu bölgedeki her yırtıcıyı kendine çeker. Eşimi oraya yaklaştırmadan önce güvenli olduğundan emin olmalıyım. Eğer değilse, onu dağdan aşağı geri götürür ve saklanabileceğimiz yeni bir yer bulurum. Mağaradan bahsederken sesindeki özlem notasını kaçırmadım - bu soğuk rüzgârdan kurtulmak ve bu bitmek bilmeyen yürüyüşten kurtulmak istiyor. Onu suçlamıyorum. Onu kamptan kaçırmadan önce bile C'lie'in karda maceraya atılmak yerine sıcak bir ateşin yanında oturmayı tercih eden biri olduğunu biliyordum. Bazı dişiler avlanmaya büyük bir ilgiyle yaklaşırken bazıları da bundan kaçındı. C'lie kaçınanlardan biri.

Neredeyse benden kaçtığı kadar avlanmaktan da kaçınıyordu ve bu düşünce beni acı rüzgara karşı sırtıtmaya itiyor.

İçim rahatladı, mağarada hiçbir yaratık yoktu. Taş zeminde eski dışkılar ve yakın zamanda burada bir yuva dolusu yaratığın barındığını gösteren çöp yığınları var ama onlar gitmiş, geride sadece yemeklerinin çürümüş leşlerini, kirli beyaz kürk tutamlarını ve iliklerime kadar işleyen pis bir koku bırakmışlar. Burnumu tutup büyük mağarayı araştırıyorum, gölgelere uyacak şekilde kamufle oluyorum ama kokudan başka bir şey bulamıyorum.

Mağaranın temizlenmesi gerekecek ama artık bizim.

CALLIE

IM'tok'un beni soktuğu geniş mağaranın etrafına bakıyorum. Şimdiden dışarıda olmaktan daha iyi, çünkü hava soğuk ama rüzgar her açıdan bizi parçalamıyor. Yine de... kirli ve korkunç bir küf kokusu var. Her yerde moloz yığınları var.

ve umutsuzca bir şişe el dezenfektanı istememe neden oluyor. Yine de M'tok'u dürtüklüyorum, onu iğnelemekten kendimi alamıyorum. "Şu yere bir bak. Dehşete düşmüş olmalısın."

Bana hedeften o kadar da uzak olmadığımı gösteren bir bakış fırlatıyor. "Kirli ama ateş yaktığımızda sıcak olacak."

"Evet, ısıttığımızda buranın nasıl koktuğunu görmek için sabırsızlanıyorum," diye şaka yapıyorum ama mağaranın derinliklerine doğru birkaç adım atıp duvarlara hayranlıkla bakıyorum. Mağaranın uzak köşelerinden damlayan birkaç mücevher benzeri sarkıt var ve ıslak, opalesan bir görünümle parlıyorlar. Buz değil, ki bu alışılmadık bir durum ve bunu M'tok'a gösteriyorum. "Bunun donmuş olması gerekmiyor mu?"

Büyük uzaylı onu inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Belki de dağın derinliklerinde bir yerde sıcak bir kaynak vardır. Burası daha sıcak gibi, bu mağaranın bu kadar çok yaratık görmesinin nedeni de bu olabilir." Tozlu bir şey yığınının kenara itiyor. "Şimdilik girişe yakın bir yere yerleşelim. Sizin için bir alanı temizleyeceğim."

"Yardım edebilirim," diye itiraz ediyorum.

M'tok beni görmezden geliyor ve çantayı ön tarafa yakın bir yere koyuyor, ardından büyük bir çizme ayağını yerde tekrar tekrar gezdirerek ateş için bir alan açıyor. Bir kaya çemberi kuruyor ve ateşin kendisi üzerinde çalışıyor, piramit şeklinde yakıt yığınları yerleştiriyor ve çıra görevi görmesi için biraz döküntü ekliyor.

Ateş yakma çubuklarını ondan kaptım. "Sen temizsin. Nasıl ateş yakılacağını biliyorum."

"Seninle ilgilenmek benim işim," diye karşılık veriyor ve elini sopalara uzatıyor. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

İspanyolca birkaç kelime mırıldanıyorum ve kasıtlı olarak ona sırtımı gösteriyorum. Ona ve tüm aile ağacına küfür etmeyi bitirdikten sonra "Temizsin," diyorum. "Bırak da ateş yakayım. O kadar

da çaresiz değilim, *cabron*."

"Benim adım M'tok." Sesi sinirli geliyor, ama mağaranın arkasına doğru yürüyor ve bir şeyler yaparken biraz gürültü duyabiliyorum.

Güzel. Onu görmezden geliyorum ve ateş üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Ya da deniyorum. Diğerleri sopa sürme işini çok kolaymış gibi gösteriyor. Bir ya da iki kez yapmıştım ama eldivenlerimi çıkarıp bir kömür yakmak için elimden geleni yaptığımda, sopayı ve diğer sopayı yerinde döndüren yayı durmaksızın çalıştırdığımda, bu bana pratik yapmadığımı hatırlatıyor. Ne kadar uzun süre ya da ne kadar sert ovarsam ovayım kıvılcım çıkmıyor ve uğraştıkça daha da kötüleşiyorum. Sanki saatler geçiyor ve ben hala bir yere varamıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde çubukları yere atıp ayağa kalktığımda tozlu bakışlı bir M'tok'un beni eğlenerek izlediğini görüyorum.

"Kapa çeneni. Duymak istemiyorum." Elimi havaya kaldırıyorum. "Söyleyeceğin kendini beğenmiş şey her neyse, kendine sakla."

"Sadece bir öneride bulunmak istiyorum."

"Aman Tanrım. Duyalım bakalım." Parmaklarımı "hadi" der gibi sallayarak tükürmesi gerektiğini işaret ediyorum.

Dışarı.

"Yayı daha yakın tutarsanız daha hızlı gidecektir. Çubuğa daha fazla ilmek atın ve daha az gevşeklik verin."

Terk ettiğim yeri işaret ediyor. "Otur. Sana göstereceğim."

Onu temkinli bir şekilde izliyorum, ama bu son derece kaba görünmediği için tekrar oturuyorum ve bana doğru eğildiğinde hiçbir şey söylemiyorum. Ben sopalara uzanırken elleri benimkilerin üzerinde geziniyor ve yayın ipini dikkatlice diğer sopamın etrafına bir kez daha doluyor.

"Şimdi dene," diyor. "Daha kısa uzunluk daha hızlı gitmesini sağlayacaktır. Eğer devam edersen daha çabuk kıvılcım çıkaracak."

o."

"Peki ya olmazsa?" Tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum, ne kadar yakın olduğunu fark etmemeye çalışıyorum.

O benim için öyle. Hiçbir anlamı yok. Kesinlikle hiçbir şey.

Gülümseyerek dişlerini gösteriyor. "O zaman yer değiştiririz ve sen de bu pisliği temizlemeye çalışırsın."

Gülüyorum, çünkü sesi çok iğrenç geliyor. "Biliyor musun, eğer bir tür süpürge bulabilirsen, bunun botunu kullanmaktan daha hızlı işe yarayacağını düşünüyorum."

"Göster bana."

O mantıklı davrandığı için ben de öyle yapıyorum. Mağaranın ağzındaki bodur çalılardan birini söküz, kökünü kurutmak için saklıyoruz ve sonra mızrağının ucuna bağlıyoruz. Bununla nasıl süpürüleceğini gösteriyorum ve çamuru ve kurumuş çam iğnesi benzeri yaprakları onun çabalarından çok daha hızlı hareket ettiriyor.

O temizledikçe, ben de sonunda ateşi yaktım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. Lanet olsun ona. Ateşi alevlendirmek için daha fazla parça ekliyorum ve yeterince güçlendiğinde, su kaynatmak için tripodu kuruyorum. Derilerimizde birkaç yudum kaldı ve normalde karla doldurup vücudumuza yaslayarak erimesini beklerdik. Mağaranın ne kadar kirli olduğunu görünce bu fikre pek sıcak bakmadım. Bu yüzden yanmaya devam etmesi için ateşe biraz daha yakıt ekliyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve M'tok'u aramak için daha derine gidiyorum.

Onu mağaranın, yukarıdaki büyük odadan daha sıcak ve biraz daha nemli hissettiren bir ön odasında buluyorum. Aynı zamanda çok daha güçlü kokuyor ve ben yaklaşırken nefesinin altında

öksürüyor. "Buraya dönmek zorunda değilsin," diyor bana.

"Sen de bilmiyorsun. Tanrım, burada ne öldü?" Burnumu sıkıp kapatıyorum.

"O şeylerden biri," diyor bana, M'tok'un odanın ortasında oluşturduğu çöp yığınının üstündeki bir şeyi işaret ederek.

Bakmak için öne doğru sürünüyorum ve sonra boğazımda safra yükseliyor. Dışarıdaki tepelerde dolaşan keçi benzeri yaratıklardan birine ait eski, ölü bir leş var. Bacak ve mide parçaları eksik gibi görünüyor ve tüm ceset leş gibi kokuyor. Elimi ağızma götürüp geri çekiliyorum. "İhtiyacın olduğunda yakacak adaçayı nerede?"

"Eh?"

Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Benim abuelita'm -annemin annesi- kötü şeylerden kurtulmak için adaçayı yakardı. Bu kesinlikle yeterli." Çöp yığınının bir el sallıyorum.

M'tok yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni nazıkçe uzaklaştırıyor. "Hepsiyle ben ilgileneneğim. Söz veriyorum."

Çok nazık ama ateşin etrafında hiçbir şey yapmadan öylece otursam kendimi tuhaf bir şekilde suçlu hissedeneğim. "Buraya su aramaya geldim. Bir fikrin var mı?"

"Evet, aslında." İfadesi aydınlanıyor ve bir elini sırtıma koyup odanın uzak ucunu işaret ediyor.

Bunu düşünmedim bile, sadece onu takip ettim. Ön odaya gelene kadar beni kız arkadaşımıymışım gibi yönlendirdiğini fark etmiyorum. Bunu fark etmemiş olmam da beni rahatsız ediyor. Sadece elini oraya koymasına izin verdim ve... doğal geldi.

Bir sonraki oda küçük gibi görünüyor, neredeyse kapısı olmayan bir dolap gibi. Ama sanki buharlı ısı burada oluşuyormuş gibi, son odadan daha sıcak bir his veriyor. O kaya duvarı işaret ederken, ben de görüyorum. Kayadan aşağı yarım düzine yılan gibi küçük dereler halinde akan bir su damlası. Birine dokunmak için uzandığımda, M'tok bir an geç bir uyarı sesi çıkarıyor ve parmağımı yakıyorum.

"Ay, *dios mios*," diye mırıldanıyorum, yanan parmaklarımı ağzıma götürerek. "Çok sıcak."

Elimi tutuyor ve parmaklarımı yakından inceliyor. Ondan uzaklaşmak istiyorum ama elinin benimkine nazıkçe dokunması vücudumda her türlü şeyin harekete geçmesine neden oluyor. Serinletmek için parmak uçlarıma hafifçe üflerken bir iniltiyi ısıyorum. "Seni uyarmaya çalıştım."

"Evet, ben önce dokunan, sonra soru soran bir kıyım." Ve sonra buranın karanlık olmasına seviniyorum, çünkü neden ona bir şeylere dokunmaktan bahsediyorum? Berbat bir kelime seçimi. Zihnimin kirli, pis yerlere dönmesine neden oluyor.

Dudaklarını hafifçe büzerek parmak uçlarıma üflemei kesinlikle yardımcı olmuyor. O dudakların üfleyebileceği başka şeyler hayal edip duruyorum.

Kendimi onun elinden kurtulmaya zorluyorum ve suyun damlamasına odaklanmaya çalışıyorum. "Sanırım bu, buranın neden daha sıcak olduğunu açıklıyor. Sence içmek güvenli mi?"

"Bu mağaranın başkaları tarafından ne kadar kullanıldığına bakılırsa?" Enkaz yığınının göstererek, "Evet derdim ama önce ben içeneğim. Hasta olmanı istemem."

İtiraz etmek dilimin ucunda ama birimiz içmek zorunda, değil mi? Bu yüzden su tulumunu damlalardan birinden dikkatlice doldurmasını ve bir yudum almadan önce tulumun ağzını koklamasını izliyorum.

"Sıcak ama normal görünüyor. Tuhaf tatlar yok." Omuz silkiyor. "Her ihtimale karşı biraz zaman vermeliyiz." "Yani geceleyin bayılırsan, içmemem gerektiğini biliyor muyum?"

Şaka yapıyorum.

M'tok şakama gülmedi. Endişeli görünüyor. "Eğer hastalanırsam, dağın eteğindeki mağaraya geri dön. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Sadece bir şakaydı, ama yüzünün bu kadar ciddi olması hoşuma gitmedi. Ayrıca dağdan aşağı tek başıma inme fikri de hoşuma gitmiyor, çünkü mağarayı tekrar bulabileceğimden tam olarak emin değilim. Karlı bir kaya parçası bana kalırsa diğeriyle aynı görünüyor. "Bana bir iyilik yap ve sakın ölme, tamam mı?"

Ağzında yavaş bir gülümseme kıvrılıyor. "Yapmamak için elimden geleni yapacağım."

İçimdeki kızgınlık dalgasına ve gülme isteğine karşı koyuyorum. Haftalardır bu gezegenden yok olup gitmesini dilerken M'tok'a benim yüzümden ölmemesini söylediğime inanamıyorum. "Bunun burada olduğunu nasıl anladın?" Su akıntılarına bakarak soruyorum.

"Yanlışlıkla kayaya dokundum, sıcak ve ıslaktı." Omuz silkiyor. "Suyu içebilirsek şimdilik kalmak için iyi bir yer. Uyumak için güvenli bir yerimiz, tatlı suyumuz var ve et için avlanabiliriz."

Kulağa daha kalıcı bir kamp kuruyormuşuz gibi geliyor. "Kabileye geri dönmeye ne dersin?"

Suçlayıcı bakışlarımla karşılaşılıyor. "Hava bir gecede değişecek. Sözlerime kulak verin. Buna yakalanmak istemeyiz."

Yanılıyor olmayabilir. Bütün gün hava biraz kasvetli görünüyordu. Mağara girişinin dışında, rüzgâr sanki sığınak bulmamıza kızmış gibi uğulduyor. Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Güvende olduğumuz sürece bir iki günün daha zararı olmaz." Elimini uzatıyorum ve ölü keçi-dvisti şeyine başımı sallıyorum. "Şu süpürgeyi bana ver. Arkadaşımızı uçurumun kenarına atarsan ben de süpürürüm."

MAĞARANIN İLK ÜÇ ODASINI TEMİZLEMEK VE ÖLÜ ŞEYLERİ ATMAK İÇİN BİRLİKTE ÇALIŞIYORUZ.

dağın yamacından aşağı. Bu iş bittikten sonra, M'tok moloz yığınlarını patikadan aşağıya ve mağaradan uzağa atarken ben de dış çıkıntındaki bitkileri kontrol ediyorum. Daha önce görmediğim bir tane var, iğneleri soluk yeşilimsi mavi ve uçları pembe. Dokunduğumda, bana temiz, saf şeyleri hatırlatan güçlü, narenciye kokusu elimi kaplıyor. İğnelerden bir avuç topluyorum, bir parça deriye sarıyorum ve uçlarını tütürüyorum, sonra da *abuelita'mın* yaptığı gibi mağaraya 'adaçayı' koyuyorum.

Tam olarak aynı değil ama kendimi daha iyi hissettiriyor.

Bu sırada küçük bohçayı yukarı kaldırıyorum ve mağara duvarlarındaki desenleri fark ediyorum. İlk başta bunun bir göz yanılgısı olduğunu düşünüyorum ama taşın üzerinde doğal olamayacak kadar katı görünen kırmızımsı bir çizgi daha gördüğümde mağaranın ana alanına gidip M'tok'u getiriyorum.

"Gel şuna bir bak," dedim ona. "Ve bir fener getir."

Bunu hiç sorgulamadan yapıyor -ki bu çok hoş- ve birkaç dakika sonra elinde yere kıvılcımlar saçan küçük, dumanlı bir meşaleyle bana katılıyor. "Ne oldu?" Eli bıçağına gidiyor ve duruşu tamamen temkinli. "Ne görüyorsun?"

"Korkutucu bir şey yok." Beni takip etmesini işaret ediyorum ve mağaranın karanlık tüneline geri dönüyorum. Duvarlarında kırmızı çizgiler olan bölgeye geri döndüğümde elimle işaret ediyorum. "Feneri tutabilir misin? Burada bir çizim gördüğümü sanmıştım."

"Bir çizim mi?" M'tok açıkça şüpheci görünüyor ama meşaleyi kaldırıyor ve bunu yaptığı anda ikimiz de bir şaşkınlık sesi çıkarıyoruz.

Fener ışığı duvarı titrek bir ışıkla aydınlatıyor ve bu ışık mutlak bir çizim zenginliğini ortaya çıkarıyor. Başımın üstündeler ama M'tok'un boyunda biri için uygun yükseklikler ve kayanın üzerinde soluk kırmızımsı, kahverengi ve siyah çizgiler halinde ilerliyorlar. Dağ keçileri, kar kedileri, dvisti ve hatta gök pençesine benzeyen bir resim -ya da piktograf- var. Resimlerin arasında sanatsal, dekoratif girdaplar var ve tavan boyunca, ikimizin de ulaşabileceğinden daha yüksekte, renkli el izleri görüyorum, sanki buranın ataları avuç içlerini boya dolu bir tabağa bastırılmış ve sonra varlıklarını kaydetmek için kayaya bastırılmışlar gibi. El izi üstüne el izi var, bazıları küçük, bazıları büyük ve hepsinde üç parmak ve bir başparmak var. "Bunu daha önce gördünüz mü? Buraya geldiğinizde?"

"Görmedim," diye itiraf ediyor antik sanatı incelerken. "Ama geçmişte buna benzer resimler görmüştüm." "Gördünüz mü?"

Başını sallıyor, gözleri fener ışığında yoğun bir şekilde parlıyor. Resimlere bakıyor ve bana bakmıyor. "Memleketimde... adada. Atalarımızın kulübelerinde yaşadık." Uzanıp bir resmin çizgilerine dokunuyor, sonra diğerine, mağaranın aşağısına doğru ilerliyor. "Bizimkilerde oymalar

vardı ama buna çok benziyorlardı. Gölge Kedi klanı Büyük Sigara'nın karnındaki bir mağarada yaşıyordu.

Adanın uzak tarafındaki Uzun Kuyruk gibi. Ve her iki mağarada da çizimler vardı." Bakışları sanki belirli bir şey arıyormuş gibi mağara duvarında geziniyor ve sonra işaret ediyor. "İşte orada."

İleriye doğru adım atıyorum, görmek için zorlanıyorum. Elbette, duvarın kenarında, girdapların ortasında kaba insan tasvirleri var. İnsanların her birinin kocaman boynuzları ve kuyruğu var ve bir mızrak taşıyorlar. Ayrıca her birinin dört kolu var. "Oh. Bunlar senin ataların mı?"

M'tok o kadar uzun süre sessiz kaldı ki acaba onu gücendirdim mi diye düşündüm. Geriye dönüp baktığımda yüzünde sadece üzgün ve özlem dolu bir ifade vardı. "Bir oyma vardı," diye mırıldanıyor, bakışları uzakta. "Büyüdüğüm kulübede. Annem onu işaret eder ve bana tüm halkı arasında en büyük boynuzlara sahip olduğunu ve bunun onu büyük bir avcı yaptığını söylerdi. Ona beni hatırlattığını söylerdi."

Boğazımda garip bir düğüm var. M'tok'un ailesini özlemiş olması umurumda olmamalı. O beni kaçırın bir pislik... ama geride bıraktıkların için acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Belli ki annesi zamansız ölmüş, çünkü ada kabilelerinde Mari ve Lauren dışında kadın yok. Zavallı M'tok. Boğazımı temizliyorum. "Kabilendeki en büyük boynuzlara sahip olabilirsin ama aynı zamanda en büyük egoya da sahipsin."

Eğlenerek homurdanıyor. "Annem biri diğeriyle birlikte gider derdi."

"Bilge kadın." Resimlere o kadar uzun ve sert bakıyor ki mağaradaki özlemini neredeyse hissedebiliyorum ve bu, resimleri ona gösterdiğim için bile kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. "Hadi gel. Gidip mağara suyumuzdan biraz kaynatalım. Yeterince uzun zaman oldu. Bağrsaklarını kusmuyorsun, bu yüzden zar atacağım ve biraz kendim içeceğim. Sıcak çay ve akşam yemeği yeriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

M'tok omuz silkiyor ve bana dönüyor. "Eğer istersen."

"İstiyorum," diyorum yumuşak bir sesle. Melankolik bir M'tok yerine entrikacı bir M'tok'u tercih ederim. Ölmüş ailesini özleyen bir adamdan nefret etmek zor. En azından benimki hayatta. "Bana... atalarından bahsedebilir misin? Hikayeyi hiç duymadım."

Mağaranın önündeki ateşimize doğru geri dönerken M'tok'taki hüznü, gergin hava biraz hafifliyor gibi görünüyor. "Değil mi?"

"Eğer kampta ateşin etrafında anlattılarsa, bu 'ruh halinde' olduğum ve konuşmak istemediğim gecelerden birinde olmuştur," diye şaka yapıyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Beni şaşırtarak kıkırdıyor. "Evet, öyle. Son bir ay içinde kendimi aynı ruh hali içinde bulduğum pek çok gece oldu."

En azından kabul ediyor. "Neden sen suyu getirmiyorsun, ben de eti hazırlayayım?"

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Bol miktarda sıcak su var, bu yüzden çay neredeyse dakikalar içinde demleniyor ve suyun ısınmasını beklemek zorunda olmamak güzel. Kaçırdığım en büyük lükslerden biri akan su ya da bir dokunuşla sıcak suya sahip olabilmek. Bu mağarada sıcak suya sahip olmak neredeyse çökmüş hissettiriyor ve hemen onu kullanabileceğim tüm yolları düşünmeye başlıyorum - saç yıkama, çamaşır yıkama, güzel bir sıcak ayak ıslatma... banyo.

Tanrım, bir banyo. Banyo yapmak isterdim ama kendimi temizlemek için sadece sıcak buharlı suya razıyım.

Suyla ilgili hayaller kurarken, kurutulmuş etin bir kısmını yumuşatmak için birkaç dakika bekletiyorum, ardından baharatlar ve biraz birikmiş yağla ovuyorum. Bir çubuğun üzerine tükürüp alevlerin üzerinde gevreklesmesini sağlıyorum ve seyahat tayınlarımız için çok işe yarıyor. M'tok tadından etkilenmiş görünüyor ve bir ısırık alırken bana başını sallıyor. Hâlâ aslan payını bana doğru itiyor ve ben biraz kıllanıyorum ama artık bunun sebebinin kadınını doyurmaya çalışan alfa

erkeğinin göğsünü kabartması olduğunu biliyorum - onun kadını olduğumdan değil - ve kiloma laf etmediğini.

Ve sonra bir şeyler yemekle ilgili söylediklerini hatırlayınca yüzüm kızardı. "Bu hikayeyi dinlemek istediğine emin misin?"

"Ne?" Çok yüksek sesle ağzımdan kaçırdım.

M'tok'un ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Hikâye. Atalarımı mı dinlemek istediniz?"

"Oh. Evet, lütfen." Yüzüm yanıyor. Ateşin üzerinde birkaç parça et daha gevrekleştirirken gözlerimi büyütüyor ve ilgileniyormuş gibi yapıyorum. "Duymayı çok isterim aslında."

"Bu, halkımın nesiller boyu anlattığı versiyon. Sa-khui kabilesinin anlatacakları ile aynı olup olmayacağını bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama bu bizim versiyonumuz."

"Duymak isterim."

Konuşmaya başlıyor, bana bunun nesilden nesile aynı şekilde anlatıldığını düşündüren bir şekilde ezberden okuyor. Bu da uzun bir hikaye - ki insanların dikkatini dağıtacak televizyon, kitap ya da başka bir şey olmadığı düşünülürse bu mantıklı. Sahip oldukları tek şey hikayeler ve şarkılar.

Bana her zaman bu dünyada yaşayan, göğüslerinde bir khui ile doğan, dört güçlü kolu ve renk değiştiren derisi, yerde sürünen uzun kuyrukları ve uzuvlarında Gölge Kedi'nin sahip olduğu gibi ince bir kürk tabakası olan "İnsanlar"dan bahsediyor. Bana sıcak, yeşil bir ülkede yaşayan bereketli bir halktan bahsediyor, ama bir gün buz geliyor ve asla gitmiyor ve av hayvanları yok oluyor. Birçok insan ölmüş. Bir kabile soğuk kıyılardan çekilmiş, büyük tuzlu suda yollarını aramış ve her şeyin sıcak, ıslak ve misafirperver kaldığı bir ada bulmuş. Uzun bir süre orada yaşadılar ve bir gün mavi tenli, ödünç khuileri ve kaşlarında büyük boynuzları olan kadınlar ortaya çıktı. İnsanlar bu kadınlarla kaynaşmış ve bazıları dört kollu, bazıları büyük boynuzlu, bazıları da uzun kuyruklu ve tüylü uzuvlara sahip yeni bir kabile doğmuş. Zamanla dört kabile oluşturmaya yetecek kadar insan oldu ve bunlardan biri Uzun Boynuz'du - bu Uzun Boynuz'a göre hepsinin en gururlusu ve en güçlüsü.

Bu iyi bir hikaye. Büyüleyici bir hikaye. Anlatmayı bitirdiğinde, sadece destansı hikayeyi dinlemekten bile yoruldum.

Bilimsel ayrıntıların hiçbirini bilmiyorum -Devi muhtemelen her şeyi anlamaya çalışarak onu parçalara ayırmak için lanet bir gün geçirirdi. Benim için bu sadece aile hakkında bir hikâye ve dönüp dolaşıp geldiğim kısım da bu. M'tok'un sert yüzünü inceliyorum ve onu bu kadar inatçı gösteren bazı çizgilerin muhtemelen keder yüzünden oraya yerleştirildiğini fark ediyorum. Ailemi bir daha asla göremeyeceğim şekilde kaybettim, ama tek bildiğim mutlu ve sağlıklı oldukları. Benim için yas tutacaklar ve sonra hayat normale dönecek.

M'tok ve halkı her şeyini kaybetti. Bildiği her şey yok edildi, adada yaşayan yüzlerce insan bir günde öldürüldü. Tüm klanı düzinelerce kişiden bir avuç kişiye indirildi. Ve şimdi o ada da yok oldu ve o da benim gibi bu garip buzlu topraklarda mahsur kaldı.

Birden kendimi gerçek bir *pendeja* gibi hissettim. M'tok ile birkaç gün geçirdikten ve onu iş başında gördükten sonra onu biraz daha iyi anlıyorum. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Düzeni seviyor. Gelenekleri seviyor. Hikâyeyi anlatış şeklinden de anlaşılıyor ki bu hikâye ona tam olarak böyle anlatılmış. Diğer uzaylılar gibi vadilerde avlanmak yerine balık tutmaya devam ediyor, çünkü balık tutmak Uzun Boynuz'un yaptığı şey. Kulübesi Uzun Boynuz klanıyla birlikte kümelenmiş ve bahse girerim içine girsem, birkaç gün önce terk ettiğimiz mağara kadar temiz ve düzenli olurdu ve bahse girerim bu özel mağara bir iki gün içinde yerlerden yemek yiyebilecek kadar temiz olacak.

M'tok her şeyin düzenli ve anlaşılır olmasını sever. Sürprizlerden hoşlanmaz. Benim rezonansı reddetmem muhtemelen onun tüm dünyasını kaosa sürükledi. Olaya benim açımdan bakamıyor, çünkü onun gözünde rezonans sadece içine girdiğiniz bir şey. O seçer, sen değil. Direndiğimi kavrayamıyor çünkü durumun kontrolünü tamamen kaybettiğimi hissediyorum ve bu beni dehşete düşürüyor.

Bu yüzden ikimiz de birbirimize tısladık ve hırladık, diğer kişinin pislik olduğunu düşündük. İç çekiyorum.

"Ne?" Tedirginliği artar, omuzları sertleşir.

Oh. Başımı salladım. "Özür dilerim. Sadece aile hakkında düşünüyordum. Ailen, onlar yankılandı mı?" "Ben buradayım, değil mi?"

Ses tonunu duymazdan geliyorum ve baharatlı, çıtır et çubuğunu ona uzatıyorum. "Küstahlaşma, ése.

Unutmayın ki benim dünyamda işler sizinkiyle aynı şekilde yürümüyor."

Bir ısırık koparıyor ve sonra geri kalanını yemem gerektiğini söylüyor. "Ailem, evet, yankılandılar.

Birçok kez yankı buldular."

"Yani çok çocukları mı vardı?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "S'bren ve benim iki ağabeyimiz ve çok daha küçük bir kız kardeşimiz vardı. Büyük Tüten Dağ adanın büyük bir kısmını yok ettiğinde Z'hren'den çok da büyük değildi. Kanıtlama oyunlarının yapılacağı gün bizimle gelmek istedi..." Başını sallar ve mızrağının ucuyla ateşi dürterek kömürleri yerinden oynatır. "Bunun bir önemi yok. Artık hepsi gitti."

"Özür dilerim," diyorum nazikçe. "Benim de büyük bir ailem vardı. Onları her zaman özlüyorum."

M'tok başını sallayarak alevlere bakıyor. "Olay olduğunda S'bren ve ben çok üzgündük. Herkes üzüldü elbette ama S'bren ve ben birbirimize yaslandık. Olaydan sonra uzun bir süre çok üzgündü. Ben üzgün değildim. Kızgındım."

O yollardan geçtim. Sanki benim hep düşündüğüm şeyi söylüyor. Uyandığımdan ve kendimi burada bulduğumdan beri dünyaya öfkeli değil miyim? O kadar çok şey anlatabilirim ki bu neredeyse korkutucu. "Artık kızgın değil misin?" Başını salladığında, "Bunu nasıl atlattın?" diye soruyorum.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözleri bana odaklanıyor. Yüzündeki sert ifade yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakıyor ve nefesimi kesiyor. M'tok gülümsüyor... kendi iyiliği için fazla yakışıklı. Bitimin ötmeye başladığı gerçeğini maskeleyerek için boğazımı temizliyorum.

"Neredeyse tüm kabilemin ölümüne duyduğum öfkeyi nasıl atlattım? Tüm komşu kabilelerin de mi? Bunun altında her zaman bir hayal kırıklığı olacak. Bu, acı bir pişmanlık dışında asla düşünmeyeceğim bir şey değil. Ama artık her sabah uyanıp güneşe yumruk sallamıyorum. Gece gökyüzünde görüldüğü için aydan nefret etmiyorum. Hayat böyle akıp gidiyor." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor, parmak uçlarının hafifçe dökülmüş saçlarına sürtünmesi kollarımda tüylerimi diken diken eden, tuhaf bir şekilde çekici bir kıl sesi çıkarıyor. "Yine de bunu başarmam zaman aldı. Sanki bu onların kaderini değiştirecekmiş gibi günlerce etrafımdaki dünyaya hırladım. Sanki çok ama çok hoşnutsuz olmam bir şekilde bir fark yaratacakmış gibi." Kendi kendine sırıtıyor. "Ama sonra bir gün parlak sarı bir çiçek gördüm, biz ona "küçük güneş" diyorduk. Çok sık yetişmezler, sadece çok sıcak ve nemli yerlerde yetişirler ve bu yüzden onları bulmak o kadar yaygın değildir. Annem çiçekleri çok severdi. Ava gittiğimde hep onları aramamı söylerdi, çünkü bu atalarımın bana gülümsediği anlamına gelirdi. Bir gün avlanıyordum ve S'bren'e, R'jaal'a, T'chai'ye ve hatta kendime kızgındım. Patikadan aşağıya indim, başımı çevirdim ve işte oradaydı." Sanki gösterir gibi işaret ediyor. "Her gün o noktadan geçiyor olmalıydım ama çiçeği hiç görmemiştim ve o gün o kadar büyük ve parlaktı ki gözden kaçırmam mümkün değildi. Onu görmek için yolumu değiştirdim." Gülümsemesi düşünceli bir hal alıyor. "Annemin klan kampına bu kadar yakın bir yerde böyle bir manzara gördüğü için ne kadar mutlu olacağını ve benim de böyle bir şeyi gördüğüm için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm." Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ve işte böyle, öfkem uçup gitti. Öfkemin boşa olduğunu fark ettim. Hiçbir şeyi değiştirmiyordu ve beni sürekli mutsuz ediyordu. Annem, babam, erkek ve kız kardeşlerim, onlar benim öfkeli olmamı

istemezlerdi. GemiŖe takılıp kalmak yerine bana verilen her günün tadını çıkarmamı isterlerdi. Çiçeğin ve onu mümkün kılan Ŗiddetli yağmurların kıymetini bilmemi isterlerdi. Karnım tok olduğu ve yalnız olmadığım için Ŗkretmemi isterlerdi."

Verdiği tavsiyenin kısa bir süre önce Steph'in bana verdiği tavsiyeye bu kadar benzer ve pratik olmasından nefret ediyorum. M'tok'un bunu kendi başına bulmasından etkilendim ve her gün her şeyin korkunç olmadığını hatırlatmaya ihtiyacım olduğu için biraz utandım.

Ben sustuğumda, "Ne zaman düşüncelerim bana ağır gelse o çiçeği düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Bana annemin gülümsemesini hatırlatıyor ve bu da yardımcı oluyor."

Nedense o aptal düğüm boğazıma geri dönüyor. "Düşüncelerim çoğu zaman 'çok fazla' oluyor."

"Bunu anlıyorum." Sesi sakindi. Yatıştırıcı. "Her geçen gün daha da kolaylaşıyor. İçinde kalıyor ama onunla yaşamayı öğreniyorsun."

"Muhtemelen haklısın." Kulağa mantıklı ve makul geliyor ve yine de bunu duymak hoşuma gidiyor. Doğru olduğunu biliyorum. M'tok geçmişte cehennemi yaşadı, ailesini bu şekilde kaybetti. Yine de bugün tanıdığım adam dik kafalı ve pisliğin teki ve mantık dinlemiyor ama sadece mağarada işler yolunda gitmediğinde öfkeleniyor. Böyle zamanlarda biraz hoş biri. Bu da beni huysuz yapıyor. Hoşgörüsünden hoşlanmadığım için değil, birbirimize kızarak çok fazla zaman geçirdiğimiz için. "Biliyor musun, ilk tanıştığımızda benimle böyle konuşmuş olsaydın senden bu kadar nefret etmezdim."

M'tok başını eğip merakla bana bakıyor. "Seninle ne gibi konuştu?"

"Sadece titreşen bir vajina değil, duyguları olan bir insan gibi."

Gözleri kısıldı. "Bir ne?"

Elimi havada salladım. "Boş ver. İnsan sözü." Sayılır.

"Eğer inatçı olduğumu söylüyorsanız, haklısınız." Gözleri parlıyor. "Eğer kurnaz ve zeki olduğumu söylüyorsan, o zaman da haklısın."

"Slytherin," diye mırıldandım. "Ve hayır, sadece söylüyorum... aslında, biliyor musun?"

Tartışmak istemiyorum.

"İyi bir akşam geçiriyorum." Elimi havada salladım. "Konuyu açtığımı unut."

M'tok bana o sinsî gülümsemelerinden birini daha atıyor. "Sanırım sana karşı nazik ve kibar olsaydım rezonansı hevesli bir kucaklamayla kabul edeceğini söylüyorsun? Çünkü ben buna inanmıyorum."

Haklı olduğu bir nokta var. "Belki sikini günde üç kez suratıma sokmayı bıraksaydın," diye karşılık veriyorum.

Çenesindeki tüyleri ovuşturarak bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Bundan sonra sana günde sadece iki kez göstereceğim."

Dehşet dolu bir kahkaha atıyorum ve dalga geçtiğini anladığımda ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Ve sonuçta o kadar da kötü bir gün değil. Bu gece daha iyi bir ruh halinde olmak için beş şeyden oluşan listeme bakmama bile gerek yok. Zaten hazırım.

CALLIE

I Ertesi sabah uyandığımda kendimi oldukça iyi hissediyorum. Yani, mağarayı geçip M'tok'un kemiklerinin üzerine atlamak istememe neden olan bit dışında. Muhtemelen iki saniye içinde doruğa ulaşabilecek kadar azgın olduğum gerçeği dışında. Bir yatakta uyumam dışında.

Bir buz gezegeninde mağara zemini.

Tüm bunların dışında, oldukça iyi bir geceydi. Birbirinden nefret etmeyen normal insanlar gibi konuştuk, sadece konuştuk. Güzel yemekler yedik, ateşin etrafında oturduk ve gözlerim açık kalmayana kadar konuştuk. Sonra M'tok battaniyelerin çoğunu bana vermekte ısrar etti ve ateşin karşısında benimle birlikte uyudu ve rezonans konusunda beni bir kez bile rahatsız etmedi.

Aramızda hala var, her zaman var olan bir sorun, ama benim adıma karar vermesine izin vermemeye kararlıyım. Eğer birinin yatağına atlayacaksam, bunun Calida Hoyos orada olmak istediği için olmasını istiyorum, parlayan bir solucan sevimli bebekler yapacağıma karar verdiği için değil.

Yine de sevimli bebekleri severim. Sadece henüz kendi bebeğimi doğurmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim. Özellikle de M'tok'la.

Yine de bu haksızlık gibi geliyor. Bana ilaç verip kaçırmış olmasına rağmen -ki bunu asla unutmamasına izin vermeyeceğim- bunun dışında gerçekten iyi ve hoş biriydi. Çok fazla görmezden geldiğimin farkındayım ama belki de beynim tüm bu öfke ve acıdan yorulmuştur ve ben de zihinsel yükümün çoğunu bir kenara atıyorumdur. Belki de o kadar dangalak olmadığı için ona bir şans veriyorum. Kim bilir.

Yine de kürk yığınının altına uzanıp sabahımın kıymetini biliyorum. Kesinlikle minnettar olunacak bir şey. Bu bomba gibi mağarayı bulduğumuz için şükrediyorum. Banyo yapmak için kullanacağım sıcak akan suyu olduğu için şükrediyorum. Sıcak kürkleri ve yiyecekler için şükrediyorum ve gerçekten sessiz olduğu için şükrediyorum.

Şu ana kadar sessizliğin ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Ferahlık da öyle. Dört teyzem, iki amcam ve çok fazla kuzenim olmasına rağmen ben hep tek çocuktum. Hiç kimseyle

aynı odayı paylaşmak zorunda kalmadım. Ama bu gezegende, tüm çiftleşmemiş kadınların en büyük, en korunaklı mağarada birlikte yatması mantıklı geliyor. Yatağım herkesin yanına yığıldı.

ve ben sabahları horlamaların, alçak sesle mırıldanmaların, giyinen ya da bir şeyler yapan insanların kakofonisine alışkınım. Etrafta her zaman birileri vardır.

Burada, sessizlik üzerine sessizlik var. M'tok bile sessizce uyuyor.

Bu çok güzel. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, mağaramızın genişliğinin de tadını çıkarıyorum. Hiçbir sorun olmadan istediğim kadar yer kaplayabiliyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar uyumak istersem geç saatlere kadar bile uyuyabilirim.

Yine de bir sebepten dolayı yapamıyorum. Doğruluyorum ve M'tok'un sırtının bana, önünün mağaranın girişine dönük olduğunu gördüğümde, sanki bütün geceyi beni koruyarak geçirmiş, mızrağı elinin altında gibi geliyor. Ben de ona kahvaltı hazırlamaya karar verdim.

Ay, estupida, seni esir alana kahvaltı mı hazırlıyorsun? Kendimi azarlıyorum, ama bundan daha farklı hissediyorum. Sanki bir tür temkinli ateşkese varmışız gibi ve ben bunun bitmesini istemiyorum. Şu an savaştırmamak daha kolay geliyor. Çok daha kolay.

Ayrıca, beni güvende tutmak için bir ton iş yapıyor. En azından kahvaltı hazırlayabilirim. Bu yüzden sessizce ateşi yaktım, sonra mağaradaki damacanadan sıcak su aldım ve biraz çay yaptım.

M'tok kısa bir süre sonra gözlerini ovuşturarak uyanır. Normalde ortadan ayrılmış ve cam gibi pürüzsüz olan uzun saçlarının bir tarafı uykudan kırıışmış. Yine de titiz M'tok'u bu kadar hafif dağınık görmek beni eğlendiriyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor ve bir an için o kadar yorgun ve bitkin görünüyor ki göğsüm endişeyle çarpıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve sonra onun khui'si yüksek sesli ve öfkeli şarkısına başlıyor. Bir saniye sonra benimki de katılıyor, göğsüm titriyor ve tüm vücudum tanıdık, sinir bozucu bir ihtiyaçla dolup taşıyor. Ugh. Sanki bitimi susturabilecekmişim gibi tuniğimin boynunu tutuyorum ve ateşin yanındaki taşların üzerinde ısıttığım çayı ve birkaç seyahat kekini işaret ediyorum. "Günaydın. Kahvaltı hazırladım."

"Teşekkür ederim," diyor ve ateşin yanına oturuyor. Peştamal giydiğini ve başka bir şey giymediğini fark ediyorum ve şu anda zorlanıyor. O küçücük deri parçası tam kapasite çalışıyor. Bakmam gerektiğinden değil. Zaten bakmadığım şeyleri görmemi engelleyerek zarifçe oturuyor ve çayından bir yudum alıp beni izliyor.

Aramızdaki ilişkiyi düzgün tutmaya kararlıyım. Kolay olmasa da (teşekkürler, rezonans), en azından medeni olabiliriz. "Hava biraz kötü görünüyor."

Mağaranın girişine bakarak başını sallıyor. "Sen uyuduktan sonra kar yağmaya başladı. Henüz durmamış olması beni şaşırtmıyor."

Dışarısı oldukça gri. Ateşin yanındaki rahat yerimden bile havada uçuşan kar tanelerini görebiliyorum ve az da olsa güneş ışığı zayıf ve kalın bulut örtüsü tarafından gizlenmiş durumda. "Görünüşe göre burada kalıyoruz, tabii havaya rağmen köye geri dönmek istemiyorsan."

Bana ekşi bir bakış attı. "Cevabımı biliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Sormak zorundaydım." Yine de bu sessiz mağarada bir gün geçirmeye çok da karşı değilim. Şimdi her şey temizlendi mi? Oldukça güzel. Neredeyse bir tatil gibi. Steph'in dediği gibi, bu da şükredilecek bir şey. Ya da M'tok'un dediği gibi, her günü olduğu gibi kabul etmeli ve tadını çıkarmalıyım.

Günlerimin çoğundan keyif almıyorum ve acı çekmek yerine mutlu olmayı seçmek... zor ama daha iyi hissettiriyor.

"Pekâlâ, bugün evde kalacaksak ne yapıyoruz?" M'tok

bana hararetle bir bakış attı.

Kahretsin, öyle demek istemedim. Yanaklarım fokur fokur yanıyor ve başımı hızla sallıyorum. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim - meşgul olmak için ne yapıyoruz? Dikiş mi? Temizlik

mi? Ne yapıyoruz?"

Omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Eşyalarımı düzenleyeceğim ve erzak için mağaranın yakınında kullanabileceğimiz şeylere bakacağım. Belki biraz daha temizlik yaparım."

Başımı sallıyorum, tuniğimin eteklerini karıştırıyorum. Pürüzlü etek ucuna dokunmak bile bana annemi hatırlatıyor. İyi etek uçları ve beli kıvrırmak için uygun pensler konusunda o kadar titizdir ki giydiğimiz yavan kıyafetler karşısında dehşete düşerdi. *Calida, elimizde fazla bir şey olmasa bile, bir kıyafeti özel kılmak için bir şeyler yapabiliriz*, der bana her zaman, birisi dükkana çirkin bir nedime elbisesi getirip yardım istediğinde. Haklı da. Deri benim tercih ettiğim bir kumaş olmayabilir ama tuniğimi daha az çirkin hale getirmek için bir şeyler yapabilirim. Dekoratif bir etek ucu ekleyebilirim ya da nakış işleyebilirim. Yaka boyunca renkli bir nakışla pek çok şey renklendirilebilir.

"Hey," diyorum M'tok'a. "Şu iplik için kullandığımız şeyi nasıl boyayacağını biliyor musun? Sinew?" "Neden?" Beni izliyor.

Parmağımı çeneme vuruyorum. "Sana söylediğimde bana gülecek misin?"

"Sana asla gülmem." M'tok son derece ciddi görünüyor, bakışları benimkilere odaklanmış.

Nedense bu bende yeniden kızarma isteği uyandırıyor. Göz temasını kesiyorum ve tuniğimin etekleriyle uğraşıyorum. Aceleyle yapılmış -biz büyük kızlar ödünç tunikler arasından pek fazla seçim yapamadık, bu yüzden benimki sadece birkaç saatini öldürmek isteyen biri tarafından bir araya getirilmiş hızlı, basit bir tunikti. Biraz çirkin ama şimdiye kadar umursamadım. "Annem eskiden özel giysiler yapardı. Çocukken renklerini sevdiğim için elbiselerime çiçekler işlediğini hatırlıyorum. Biraz iplik boyayabilirsem giysilerimi daha güzel yapabileceğimi düşündüm. Sinew. Her neyse işte."

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Kökleri ve yaprakları güçlü renklerle boyamanın yollarını biliyorum ama aynı bitkilerin burada yetiştiğinden emin değilim. Renklerin akıp akmadığını görmek için test etmemiz gerekecek."

Omuz silkiyorum.

"Zamanımız var." M'tok gülümsüyor. "Yani var."

BÜTÜN GÜN RENKLERLE VE SINIRLERLE OYNUYORUZ. M'TOK KAR FIRTINASININ İÇİNE GIRIP Buzlu kayalıklara tutunmuş bitkilerden birkaçını koparıyor ve ödülüyle birlikte geri dönüyor. Önce yeşili deniyoruz, çünkü yetişen her şeyin yeşil bir tonu var ve kırmızıyı bulmak yeterince kolay - mağaranın derinliklerinde, sıcak suyun yakınında yetişen bir liken var ve onu bir keseye kazıyoruz. Tabii bir de boyayı emebilmesi için sineği ıslatacak kaseleri nasıl ayarlayacağımızı bulmak var. Sonunda kuru ovma yöntemini tercih ettik, çünkü bu tamamen deneysel bir çalışma ve yiyeceklerimizin dışında fazladan kasemiz yok. Bu yüzden boyamızın bileşenlerini M'tok'un yedek pişirme kesesinde dibinde ince bir çamur oluşana kadar kaynatıyoruz ve sonra bu çamuru botları, su tulumlarını ve benzerlerini sabitlemek için yanımızda taşıdığımız suya dayanıklı reçineden bir miktarla karıştırıyoruz.

Sadece kurulum tüm gün sürüyor, ama sonunda kırmızı ve yeşili sinew boylarına sürdüğümüzde, dışarısı yine karanlık ve kar fırtınası durmamış oluyor. Umursadığımdan değil. Aslında, neredeyse memnunum.

Ki bu garip.

M'tok'la yalnız kaldığım için mutlu olmamalıyım ama burada onunla birlikte olmak ve hiçbir baskı altında olmamak çok güzel. Elbette, uğraşmam gereken bir bitim var, ama bu zonklayan bir diş gibi. Bir süre sonra rahatsızlıkla yaşamayı öğreniyorsun. Garip bir şekilde, M'tok'un yanında

olmak yardımcı oluyor. Sanki bitim sevişeceğimizi düşünüyor da biraz sakinleşiyor.

Görmezden gelmemi biraz daha kolaylaştırıyor, böylece günün tadını çıkarabiliyorum. Son birkaç haftadır kedi köpek gibi kavga etmemize rağmen, M'tok ile konuşmayı şaşırtıcı derecede kolay buluyorum. Önce dikiş hakkında konuşuyoruz,

Tabii ki ona annemin terzilik işinden ve beni düşündüğünü bilmem için kollarımın iç kısımlarına nasıl küçük desenler işlediğinden bahsediyorum. Ona büyük, gürültülü ailemden ve evimizde her zaman en az dört kişi olduğundan - kuzenler, teyzeler, büyükanneler, amcalar ve hatta arkadaşlar - ve babamın mangalı yakıp bütün akşamı verandada geçirdiğinden, birasını yudumlayıp gelen herkes için yemek yaptığından bahsediyorum.

Ailem hakkında çok uzun konuştuğumu ve onu sıkıttığımı hissettiğimde, onun ailesini soruyorum. Bana kardeşlerinden, S'bren'in M'tok'un yaptığı her şeye nasıl eşlik ettiğinden ve bunun eskiden onu nasıl delirttiğinden bahsediyor. Şimdi bunun için minnettar olduğunu, çünkü S'bren'in peşine takılmasının, yanardağın adalarının çoğunu yok ettiği ve geri kalanını kömürleşmiş bir felaket olarak bıraktığı o korkunç günde M'tok'la birlikte olduğu anlamına geldiğini söylüyor.

Sohbet biraz karanlık bir hal alıyor ve ben de Hogwarts gibi daha hafif şeylere doğru yönlendiriyorum. M'tok'a Harry Potter hikayelerinden ve evlerden bahsediyorum ve o da Slytherin olacağını kabul ediyor. Adam bu konuda gururlu görünüyor, bu da beni güldürüyor.

"Beni gösterdiğinden çok daha sık düşünüyorsun, C'lie," diye alay ediyor, kırmızı kaplı bir parça siniri dürtüyor.

"Callie," diye düzeltiyorum, flörtöz alayını nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. "Beni bu kadar çok istiyorsan en azından adımla doğru söylemeyi öğrenebilirsin."

Büyük uzaylı topuklarının üzerine oturdu ve beni inceledi. "Sence yanlış mı söylüyorum?"

"Biliyorsun. Senin bütün insanların öyle. Çoğu zaman sen söylediğinde benim adım olduğunu bile anlamıyorum."

Bir an için bunu düşünüyor, sıcak bakışları üzerimde sabitleniyor. "O zaman bana nasıl düzgün söyleneceğini göster."

"Başlangıcı kesmiyorsunuz. Abartıyorsun. CAL-EEE, 'Clee' değil."

"Ama bu senin adın," diyor M'tok kaşlarını çatarak. "Bunu başka bir kelime gibi söylemek hakaret değil mi?"

Gülüyorum, kaşlarım çatık. "Hayır, neden olsun ki?"

"Benim halkım arasında bu bir saygı eksikliğidir. Diğerinin bir insan olduğunu kabul etmemektir."

"Benim geldiğim yerde, birine nasıl hitap edilmesini istiyorsa öyle hitap edilir. Ben de Callie ya da Calida demeyi tercih ediyorum, eğer tam olarak söylemek isterseniz."

"C'leeda?" diye soruyor. "Adın bu mu?"

"Hayır, hombre, benim adım *Calida*. Calida Maria Ruiz y Hoyos, ama Callie diyemiyorsanız sadece Calida diyebilirsiniz."

M'tok'un ağzı sanki adımla söyleyecekmiş gibi şekilleniyor ve ben uzanıp çenesini tutuyorum, o konuşmadan dudaklarını büzüyorum. "C'lee-"

"Ca-lee-dah," diye telaffuz ediyorum onun yerine, kıkırdayarak. Tutuşum sayesinde balık suratıyla gülünç görünüyor, ama normalde sert olan M'tok'un bu kadar aptal görünmesi beni güldürüyor. "Ya doğru söyle ya da hiç söyleme."

"Cah," diye başlar, sonra duraklar. "Lee. Dah."

Sanki içgüdüğü onu yanlış yöne sevk etmek istiyormuş gibi, başlangıçta hâlâ biraz geveliyor. Ama o pürüzsüz sesiyle o kadar iyi telaffuz ediyor ki etkilendim. "Tamamdır."

"Calida," diyor tekrar, bakışları benimkileri tutuyor.

Adımı söylediğinde ürperiyorum, sesi dudaklarında bir okşayış gibi. Elimin çenesinde olduğunun tamamen farkındayım ve ona doğru eğilerek kişisel alanını ihlal ediyorum. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş. Bitim kulaklarımda yüksek sesle

şarkı söylüyor ve zor nefes aldığımı fark ediyorum.

M'tok uzanıp kolunu belime koyuyor ve beni neredeyse kalçasına binene kadar kendine doğru çekiyor. Ayağa kalkmalıyım, ama donmuş durumdayım, ona karşı kilitlenmişim, onun

beni öpecek.

Nedense beni öpmesini gerçekten ama gerçekten istiyorum. "Calida," diye mırıldanıyor yine.

"Hatırlayacağım."

Bakışları yüzümde geziniyor ve ben nefesimi tutup bekliyorum. Ama sadece yanağıma dokunuyor ve sonra beni serbest bırakıyor. "Akşam yemeğine başlayacağım."

"Oh. Tamam. Tabii." Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışarak tökezleyerek ayağa kalktım. *Cabron* beni öpmedi.

Ne oluyor lan?

CALLIE

T

Gecenin geri kalanında aramızda gergin bir hava var. Hayır, tam olarak gergin değil... tedirgin. Sanki ikimiz de diğerinin bir şey yapmasını bekliyormuşuz gibi. Yine de ikimiz de bir hamle yapmıyoruz. Beni kaçırın kişiye asılan ben olmayacağım.

Hepsi bu. Ona karşı hissettiğim çekimin khui'mden mi yoksa onun kim olduğundan mı kaynaklandığını bilemiyorum. Her şey çok karışık.

Sanki diğerlerinden uzakta olduğumuz için tamamen farklı bir insan olmuş gibi. Hâlâ sert ve inatçı ama benimle bir insanmışım gibi konuşuyor ve sürekli kendimi onun aletine atmamı talep etmiyor. Sohbet ediyoruz. Aile, hayatta kalma ve tüm bu durumun ne kadar tuhaf olduğu hakkında konuşuyoruz. Geçen her anla birlikte onu biraz daha anlayabildiğimi hissediyorum.

Ya da belki de diğerlerinden uzakta olduğumuz için farklı olan benimdir. Kim bilir. Tek bildiğim, bunu anlamaya çalışmanın beni biraz delirttiği.

Bir erkekten haftalarca nefret edip sonra da baş başa kaldığımız anda ona deli gibi aşık olamam. İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor. Öyle bile olsa, bütün gece bunu düşünüyorum. Ve ateşin yanındaki kürk yatağında uyumaya gittiğimde, hala onu düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama uyuyamıyorum. Zihnim tamamen ateşin karşı tarafındaki M'tok'a odaklanmış durumda. Tek düşündüğüm, elimi çenesine koyduğumda bana nasıl baktığı. Beni tutup kendisine doğru itene kadar öne doğru çekişini, göğüslerimi göğsüne yaslayışını, bacaklarımı onunkilere dolayışını... ve o piçin beni hâlâ öpmeyişini.

Sanki bunu yapmam için bana meydan okuyor gibiydi.

Beni öpmesini istememeliydim. Bana ilaç vermeyi düşünmediği için kahvaltısını zehirlemenin en iyi yolunu planlıyor olmalıydım. Bunun yerine, elim göğsüme gidiyor. Cesaretlendirici şarkılar söyleyen bitimin her daim var olan titreşimini hissedebiliyorum. Eğer konuşabilseydi, eminim bana ona gitmemi söylerdi. Ateşin yanından geçip M'tok'un kürklerinin altına girmemi ve onunla bir bebek yapmamı.

Ama ben bana söyleneni yapmam. Kararlardan ben sorumlu olmak istiyorum. Giderek kontrolden çıktığını hissettiğim bir hayatta biraz kontrol sahibi olmak istiyorum.

Ve onu öpen ya da ilk hamleyi yapan ben olmayacağıma göre? Elimi aşağıya, göbeğime ve taytımın içine kaydırıyorum. Uyluklarımın arası sıcak ve ağırlı, kıvrımlarım tamamen ıslak. Klitorisimi buluyorum ve okşamaya başlıyorum, içimde kaynayan ihtiyacın bir kısmını hafifletmeye çalışmak için küçük daireler çizerek alay ediyorum.

Mağaranın öbür ucunda, M'tok yatağında kayarken kürklerin hışırtısını duyuyorum. Bir an sonra, boğazından alçak sesle inliyor, ses o kadar sessiz ki neredeyse duyulmuyor.

Donup kaldım.

Kendine de dokunuyor mu?

"Calida," diye fısıldıyor ve elinin sikinin üzerinde kaydığını duyuyorum. Onu güçlü, vahşi hareketlerle pompaladığını hayal ediyorum, serbest kalmak için umutsuzca. Kasıtlı olarak yüksek sesle konuşuyor ve beni kürkünün içine çekmeye mi çalışıyor? Yoksa sinsi olmaya çalışıyor ve bunu başaramıyor mu?

Hiçbir fikrim yok ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve boğazımdan küçük bir inilti kaçmasına izin veriyorum. M'tok hareketsiz kalıyor. Mağaradaki tek ses onun hırıltılı ve sert nefes alış veriş.

Beni dinlediğini bilmek kendi uyarılmamı hızlandırıyor. Açlıktan yanıyorum ve kürklerin altında bacaklarımı açıyorum, klitorisimi ovarken kalçalarımı elime doğru eğiyorum. Kendime dokunduğumda etimin çıkardığı kaygan, ıslak sesleri duyabiliyorum. Mağarada o kadar gürültülü ki, bitimin sesi bile onu bastıramıyor ve umurumda bile değil. Bırak duysun. Bırak ne kadar ıslak olduğumu merak etsin. Bana dokunmayı ya da gecenin bir yarısı beni kürkünün içine sürüklemeyi düşünsün ve-

Ve sonra boşalıyorum. Nefes nefese bir iç çekişle içim titriyor ve o kadar sert boşalıyorum ki tozluklarım daha da fazla nemle doluyor. Elimin etrafına sıkıca sararak tenime hapsediyorum ve orgazmımın ardından derin nefesler çekiyorum. Şimdi kendimi iyi hissediyorum ama tam değil. Doymamış. Bit, M'tok'u eşim olarak kabul edene kadar asla yeterince rahatlayamayacağımdan emin olacak.

"Calida," diye tekrar mırıldanıyor ve sonra nefesi tıslıyor. Boşalırken şaftını okşadığını, salıverdiği her parçayı sağdığını ve sonra kürklerinin içinde benim kadar hüsrana uğramış ve çaresiz hissederek yattığını hayal ediyorum.

Mastürbasyon eskiden eğlenceliydi.

Şimdi, işin tek eğlenceli kısmı M'tok'a sataşmak. Sinirli bir iç çekişi bastırıyorum.

M'TOK

I Ertesi sabah erkenden uyandığımızda gökyüzünün koyu, nahoş bir gri olduğunu ve karın etrafımızdaki dağları gizleyecek kadar yoğun yağdığını memnuniyetle fark ederiz. Bu sabah ya da belki bir sonraki sabah yolculuk olmayacak.

Bu da C'lie-Calida'nın bir gün daha benim olduğu anlamına geliyor.

Hemen kürklerine bakıyorum, içinde kıvrılmış yuvarlak formunu görmeyi bekliyorum. Ama kürkler boş ve panik göğsümde alev alev yanıyor. Karları tarıyorum ama ayak izleri yok ve Calida sırf bana inat olsun diye dik ve dar patikalarda hayatını riske atacak kadar inatçı değil.

Mağaranın derinliklerinde olmalı.

Ateşe doğru ilerleyip onu körüklüyorum, kömürleri uyuklarından uyandırıp daha fazla yakıt ekliyorum. Uzun süre burada kalacaksak erzak konusunda dikkatli olmalıyım ama Calida'nın soğukta titremesine de izin vermeyeceğim. Gerekirse daha sonra dışarı çıkıp daha fazla yakıt alabilirim. Yüksek kayalara tutunmuş çalılar var ve dvisti'nin daha küçük, daha tüylü kuzenlerine benzeyen güdük bacaklı yaratıklar kesinlikle bitki yiyor olacak, bu da onların gübrelerini de yakabileceğimiz anlamına geliyor.

Ateşi yaktıktan sonra Calida'nın kürklerine doğru ilerliyorum ve onları toplamaya başlıyorum. Hemen onun kokusu beni ele geçiriyor. Uyarılmışlığı henüz kürkleri parfümlüyor ve inliyorum, onları yüzüme doğru tutup kokusunu içime çekiyorum. Khui'm sertçe zonkluyor, ihtiyaçtan acil ve horozum bir nefeslik boşluk içinde dolu ve dik. Daha önce hiç onun kadar güzel bir koku almamıştım. Dün gece kendini tatmin ederken çıkardığı sesler sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Ona ihtiyacım var. Hem de çok.

Ve benimle alay etti. Dinlediğimi biliyordu ve kendine dokunduğunu duymama izin verdi. Benimle alay ediyordu.

Ağrım olsa da kürklerin içine sırtıyorum. Ne dişi ama. Tamamen korkusuz ve cesur. Beni açlıktan çıldırtacak kadar uzun süre peşinden koşursa da erkeklerin en şanslısı benim. Ona bolca zaman verdim ve her geçen gün gülümsemesinin daha da parladığını görebiliyorum. Asıl soru şu... Dayanabilecek miyim?

Çünkü Calida inatçıdır. Çok inatçı. Ve ben de her geçen gün biraz daha yıpranıyorum.

geçen gün. Dün onu almaya çok yaklaştım. Kendi isteğiyle kollarıma atıldı ve ben de onu göğsüme doğru çekip orada tuttum. Onu mağaranın zeminine atmaktan ve onu almam için yalvarana kadar zevk almaktan başka bir şey istemiyordum... ama sonra benden nefret edeceğinden endişelendim.

Nefretinden çok yoruldum. Gülümsemeleri çok daha iyi ve onları riske atmayacağım.

Ben de onu serbest bıraktım. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ki bu garipti. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi ama yine de bir yanım onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyor. Ona vermediğim bir şeyi mi bekliyordu?

Onu memnun etmeli miydim? Dün gece kendine dokundu.

Aklımda bu varken, son bir derin nefesle kokusunu içime çekiyorum, sonra onu bulmak için ayağa kalkıyorum. Göğsümde uğuldayan khui'mle onun kokusunu havadan almak çok kolay ve amının kokusu - ve uyarılmışlığı - mağaranın derinliklerine indikçe tenimi karıncalandırıyor. Su şırıltısına benzer bir ses duyduğumda çok içeride değilim ve derinlerden gelen sıcak damlaya doğru yöneliyorum. Orada olduğuna şüphe yok, çay için su topluyor.

Onu gördüğümde gözlerimi karşılayan ziyafete hazırlıklı değilim.

Calida'nın sırtı bana dönük ama uzaktan bile çıplak olduğunu görebiliyorum. Açıkta kalan vücudu yemyeşil, kalçaları yuvarlak ve büyük, kalçaları kalın. Döndüğünde, ıslak bir kürk parçasını üzerlerinden geçirip vücudunu yıkarken büyük meme uçlarını görebiliyorum. Gözleri kapalı, yeleleri başının üzerine yığılmış ve deri rengi teni nemle parlıyor. Kendini yıkıyor ve bu manzara beni daha fazlası için tamamen acıttırıyor. Onu görünce hırlıyorum, kendimi durduramıyorum.

Gözleri açılıyor ve Calida şaşkınlıkla solumak ya da kızmak yerine gözlerimin içine bakıyor. Çenesini kaldırıyor ve sonra ıslak deri parçasını tekrar memelerinin üzerinde gezdirerek onları ıslatıyor. Sanki meydan okuyor, ona dokunmam için bana meydan okuyor. "Ne istiyorsun?"

Birden bu oyunlardan sıkıldım. Dün gece kendine dokunduğunu duydum. Yaptığımı biliyor. Ve şimdi benim önümde kendini yıkıyor. Gitmemi ya da ona bakmayı kesmemi talep etmiyor. Aslında, çenesine meydan okuyan bir eğimle devam ediyor ve bezi, amını koruyan buklelerin üzerinden geçene kadar kasıtlı olarak indiriyor. "Senden ne istediğimi biliyorsun," diye törpülüyorum, ona acı çektirerek. "Benim sorum şu: Sen benden ne istiyorsun?"

Calida bana bir kaşını kaldırıyor. Bezi biraz sıcak suyla ıslatıyor ve sonra kasıtlı olarak yuvarlak göbeğinin üzerinde ve kalçalarının arasında tekrar gezdiriyor. "Senden bir şey istediğimi sana düşündüren nedir?"

"O zaman kendine dokunduğunda neden bana öyle bakıyorsun?"

Duraksıyor. "Ne gibi?"

Öne doğru cesur bir adım atıyorum. "Sanki kalçalarının arasında senin değil de benim elimin olmasını istiyormuşsun gibi."

Nefes nefese, gözleri uyarılmışlıktan yarı kapalı. Havada asılı duran ihtiyacının parfümünün kokusunu alabiliyorum, burada daha yoğun. Hâlâ beni arzuluyor. Khui'si benimkine şarkı söylüyor ve meme uçları sert ve sıkı, sanki dokunulmak için yalvarıyor. Dudakları ayrılıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor. Geri çekilmiyor. Gitmemi ya da ona bakmayı kesmemi emretmiyor. Bunun yerine, ıslak bezi kıvrımlarının üzerinde tekrar gezdirerek kendine dokunuyor.

Calida'ma çok fazla yer verildiğinde kaçtığını hatırlıyorum. Dün onu kollarımda tuttuğumu hatırlıyorum, bana aç bir şekilde baktı - şimdi yaptığı gibi - ama hiçbir şey yapmadı. O zaman ona bu kadar çok yer vermeyi bırakmanın zamanı geldi. Cesur bir adım daha atıyorum ama o geri çekilmiyor. "Sana dokunmamı istediğini söyle Calida."

Gözleri dalgalanıyor ve nefesini içine çektiğini duyabiliyorum. Parmakları bezin üzerinde

kenetleniyor ve ben bir adım daha atarken beni izliyor.

"Ağrın var, değil mi?" Sesim alçak ve baştan çıkarıcı, ürkek bir kuşu sakinleştiriyormuşum gibi. "Dün gece kürklerinle kendine dokunduğunda ağrıyordu ve bu ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, değil mi?"

Dili dışarı fırlar ve dudaklarını yalar. "M'tok..."

Onun ağzında benim adım, duyduğum en tatlı şeydi. Elindeki bezi alıp ıslatıyorum, sonra da dikkatli hareketlerle onu yıkamaya başlıyorum. Omuzlarından başlıyorum, bana gitmemi, onu rahatsız etmeyi bırakmamı söylemesini bekliyorum. Onu yalnız bırakmamı. Bir hafta önceki C'lie tüm bunları yapar ve bu kadar yaklaştırmaya cüret ettiğim için kafama bir şeyler fırlatırdı. Ama karşımdaki Calida onun hoşlanmadığı hiçbir şeyi yapmayacağımı biliyor. Ona karşı her türlü mantığın ötesinde bir açlık duyduğumu ve o istemedikçe ona dokunmayacağımı biliyor. "Sana dokunmamamı söyle," diye emrediyorum ona. "Ve yapacağım." Ve bezi kolundan aşağı kaydırıyorum, güzel altın teninden aşağı süzülen damlacıklardan büyüleniyorum. "Ama eğer bana söylemezsen, durmam için bir sebep yok."

Uzaklaşmıyor. Onun yerine sadece titriyor, ıslak bezi muhteşem memelerinin üzerinde gezdirdiğim küçük bir inilti çıkarıyor.

Ona dokunmayı çok istiyorum. Bir elimi ensesine koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, burnumu onunkine sürtebilmek için eğiliyorum. Her yerini yalamak, tatlılığını tatmak istiyorum ama yavaş hareket etmeliyim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Calida."

Bana yaklaşıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve meme uçları göğsüme değiyor.

Kendime engel olamayarak inliyorum. Islak bezi üzerlerinde sürüklüyorum, uçlarıyla alay ediyorum ve nefes alışlarının sesinin tadını çıkarıyorum. Kaygan, ıslak teninin benimkine sürtünme hissini seviyorum, büyük memelerinin ağırlığını seviyorum. Halkımın dişileri sadece emzirirken çıkıntılı meme uçlarına sahipti, ama Calida'nın çıkıntılı meme uçlarının görüntüsüne bayılıyorum.

Yumuşak ve davetkârlar ve onlara dokunmaktan kendimi alamıyorum. "M'tok," diye tekrar mırıldanıyor ve sesi khui'min daha yüksek sesle şarkı söylemesine neden oluyor. Ona ne kadar şiddetle ihtiyaç duyduğum bedenimi ağrıtıyor. Her şey bir ihtiyaç ve Calida beni karşılayana kadar bu ihtiyacın giderilemeyeceğini biliyorum. O zamana kadar, onun verdiklerini alıp tatmin olacağım. Ama bu açlık duymayacağım anlamına gelmiyor ve beni bezi bir kenara atıp elimi cesurca karnına koymaya iten de bu açlık. Burası yumuşak ve yuvarlak ve parmaklarımı kasıtlı olarak yavaş bir şekilde amına doğru izliyorum, elimi itmesini bekliyorum

Uzakta.

Asla yapmaz. Sadece bana daha sıkı sarılıyor, parmakları denge için kolumu kavıyor.

Elimi aşağıya kaydırıp kalçalarının arasındaki koyu renkli buklelere dokunuyorum. Yüzüne tekrar dokunmak istiyorum ama kıvrımlarını keşfedip aynısını yapamıyorum. Bu yüzden ağzımı yelelerine bastırıyorum, ağzımı kokulu dalgalara gömüyorum ve ona en sıcak ve ıslak olduğu yerden dokunuyorum.

Calida inliyor ve tırnakları kolumun etine batıyor.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye tekrar mırıldanıyorum. "Bunu sana vermek istiyorum." Yine de beni yönlendirecek hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden onu hafif parmaklarla keşfediyorum, amının kaygan yumuşaklığını öğreniyorum. Parmaklarım onun çekirdeğinin girişi olması gereken yere dalıyor ve yelesine doğru inliyorum, çünkü sikimi içine sokmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bu Calida ile ilgili, onun bana yeterince güvenmesini sağlamakla ilgili, böylece beni gördüğü anda kaçmak yerine kollarıma koşacak. Ve şu anda elimde uysal ve tatlı, bu yüzden aletimin sıcak, ağrıyan zonklamasını görmezden geliyorum ve ona odaklanıyorum.

Parmaklarım kıvrımlarının tepesindeki yuvarlak bir çıkıntının üzerinde kayıyor ve Calida bana karşı sarsılarak nefes alıyor. Saf bir zevk hırıltısını ısırarak geri çekiyorum, çünkü dün gece kendine dokunurken çıkardığı ses buydu.

"Aha," diye fısıldıyorum yelesine. "Oraya dokunmamdan hoşlanıyor musun?"

Parmaklarımı tekrar üzerinde gezdirdiğimde göğsüme yaslanıyor. "Tanrım, M'tok, yapma..." Gerildim, donup kaldım. Durmamı mı istiyor?

"Durma," diye inliyor.

İçime şiddetli bir tatmin duygusu doluyor ve onu daha sert okşuyorum. Dokunuşuma karşı kıvranıyor ve hoşlandığı şeyin ona ne kadar sert dokunduğum değil, onun yerine gıdıklayıcı, hafif bir okşama olduğunu çabucak öğreniyorum.

Sırılsıklam parmak uçlarımı yumrunun kenarlarında gezdirip onunla alay ettiğimde en tatlı tepkiyi veriyor ve kolumu pençeliyor, kalçaları elime karşı sarsılırken ve dokunuşuma karşı sallanırken yüzü omzuma bastırıyor. Boşaldığında, ondan çıkan ses şimdiye kadar duyduğum en güzel şeydi ve ıslak salınımıyla elimi ıslatıyor.

Khui'm ağırlı şarkısını söylemeye devam ediyor, ama hiç bu kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim. Eşimin boşalmasını sağladım. Kontrolünü kaybedene kadar ona dokundum. Bundan daha iyi bir his olamaz.

Calida nefes nefese göğsüme yaslanıyor ve ben de elimi dudaklarına götürüp onu tatmaya karşı koyamıyorum. Misk kokulu ve tatlı, kokusu kadar dudakları da güzel ve biliyorum ki bu günün birçok saatini bu anın anısına sikimi sallayarak geçireceğim.

Yumuşak bir ses çıkarıyor ve sonra ağzını göğsüme bastırıyor, dudakları tenime değiyor. "Sana ne yapmamı istiyorsun?" Sesi alçak ve yumuşak.

Bunu ondan bir şey istediğim için yaptığımı mı düşünüyor? Yüzeye çıkma eğilimi gösteren dehşet duygularımla savaşıyorum. Tabii ki öyle düşünüyor. Benim sinsisi olduğumu düşünüyor... ve haksız da değil. Ama bu sadece onu memnun etmek istediğim içindi.

Teklif etse bile kabul etmeyeceğim. Bana dokunmasını istiyorum çünkü bana dokunmak istiyor, dokunmak zorunda olduğunu hissettiği için değil. Ne de olsa, rezonans için bu kadar çok savaştığı şey bu değil mi? Seçen kişi olmak istediği için mi? Bu yüzden farklı bir taktik deniyorum. Yelesini terli yüzünden geriye doğru düzeltiyorum ve dudaklarımı başına bastırıyorum. "Benim için bir şey söyle."

"Ne?"

Sesinin yumuşaklığını seviyorum ve onu yok etmek üzere olduğum için nefret ediyorum. "Eşin olduğumu söyle." Calida tiksinti dolu bir ses çıkarıyor ve eliyle göğsüme vuruyor. "Domuz."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tahmin edebilirim. "Bu bir hayır mı?"

Elimden kurtuldu, yeniden hiddetli, bağımsız bir kadın oldu. "Defol git buradan, *cabron*."

Yıkanmayı bitirmem gerekiyor ve sen dikkatimi dağıtıyorsun."

Sırıyorum, yere attığı havluyu alıyorum ve ona uzatıyorum. Elimden kapıyor, hıh diye bir ses çıkarıyor ve sonra bana sırtını dönüyor.

Ona katılmak, beni "yıkamasına" izin vermek istesem de, kendimi dönüp uzaklaşmaya zorluyorum. Calida'mı çözmeye çalışıyorum. Ona alan bırakırsam, kaçıyor.

Şu andan itibaren ona hiç yer vermeyeceğim.

M'TOK

S Bir süre daha banyo yapıyor ve ben de mağaranın girişinde aletimin acısını dindiriyorum, rüzgârın soğuk ısırığının ihtiyacımın bir kısmını gidermesine izin veriyorum. Memnuniyetsiz bir şekilde, tohumumun karda harcanmasını izliyorum ve sonra onu saklamak için üzerine taze toz atıyorum. Öyle de oluyor.

pek yardımcı olmuyor. Hiçbir şey çok yardımcı olmuyor, uzun süre değil.

Bazen rezonanstan nefret ediyorum. Beni çılgına çeviren bu sürekli, derimi yüzen ihtiyaçtan nefret ediyorum. Sikimi peştamalımın içine geri sokuyorum ve hüsrana uğramış bir şekilde mağaraya dönüyorum.

Ama içeri girdiğimde Calida'yı ateşin yanında eğilmiş görüyorum. Giyinmiş, yanakları al al olmuş, koyu renkli yelesi yuvarlak yüzünü çevreliyor. Ve o kadar güzel ki, içimdeki sızı iyi bir şeye, beklemeye değer bir şeye dönüşüyor.

Bütün bu acıya değer.

Ona aptal gibi sırtlamak istiyorum ama etkilenmemiş gibi davranarak dışarıda durmadan yağın karı işaret ediyorum. "Bu sabah gökyüzü berbat."

"Bu konuda bu kadar neşeli görünmek zorunda değilsin," diyor Calida, ama sesinde bir alay var. "Sorun değil. Zaten bugün krallığın her yerinde yürüyüşe çıkamayacak kadar yorgunum. Eğer biri bizi bulmayı o kadar çok istiyorsa, gelip ateşin yanında oturabilir." Battaniyeyi omuzlarına doluyor ve alevlerin önünde bağdaş kurup oturuyor. "Ne kadar çok kar var."

Ateşe doğru ilerlerken sırtarak, "Buna acımasız mevsim diyorlar," diyorum. "Nedenini şimdi anlıyorum.

Kar üstüne kar yağıyor."

"Daha fazla kar üzerine," diye kabul ediyor. "Beni uyuşturup kaçırmadan önce havanın güzelleşmesini bekleyemez miydin?"

"Hiç yapmadığım hakaretler için benimle kavga etmek yerine kürklerime tatlı tatlı gelebilirdiniz."

Yüzünü bana doğru çeviriyor. Bir an için bana bir kez daha kızmasını bekliyorum ama o sadece kürkünü vücuduna daha sıkı sarıyor. "Senin geldiğin yerde böyle bir mevsim yok muydu?"

"Evimizde yağmurlu bir mevsim vardı. Her şey her zaman sıcaktı ve yağmurlu olduğunda

Mevsim o kadar nemli olurdu ki vücudunuza giydiğiniz her şey üzerinize hiç hoş olmayan bir şekilde yapışırdı. Çoğu zaman hiçbir şey giymezdik." Şimdi giydiğim peştamalımı çekiştiriyorum ve karlara karşı korunmak için giydiğim çok sayıda pelerini ve kalın, ağır tunikleri düşünüyorum. "Bunun adadaki güzel ve sıcak hava için harika bir takas olduğunu söyleyemem."

Calida iç çeker. "Bu berbat bir şey. Böyle günlerde onu çok özleyor olmalısın."

Kısa bir süre önce kollarımda ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu düşünüyorum. "Bugün onu hiç özlemiyorum."

Gülüyor, başını bana doğru sallıyor ve ben de cesaretleniyorum. Kısa bir süre önce olanlardan sonra benden uzaklaşmıyor. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor ve aramızda her şey çok kolay. Yakında benim olacak, bunu biliyorum. Bu düşünce kalbimi heyecanlı bir bekleyişle çarptırıyor. "İçeride mahsur kaldığımızı göre bu sabah senin için daha fazla iplik boyamaya çalışalım mı?"

Calida omuz silkiyor. "Dikebilirim diye düşündüm. Başlamak için yeteri kadar ipliğim var ve bir sürü ipliği boş yere ziyan etmeden önce nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

"Ah." Hayal kırıklığına uğradım; günü başlarımız bir arada, ortak bir görev üzerinde çalışarak geçirmekten keyif aldım.

"Peki ya sen?"

İnsan dişi homurdanıyor.

"Ne?"

"Takıntılısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Kasten bir kavga başlatmaya mı çalışıyor? "Temiz bir kulübe iyi bir şeydir. Bunu neden kötü bir şeymiş gibi gösterdiğini anlamıyorum."

"Burası bir mağara, kulübe değil."

"Olabilir." Burada yaşayabiliriz, ikimiz. Dört ayaklı dağ sürüngelelerini avlayabilir ve sıcak sudan içebiliriz. Burada güzel bir yuva kurmamız için bolca yer var... eğer bu kadar soğuk olmasaydı. Ve eğer S'bren eşiyle birlikte buraya gelirse, kendi klanımızı kurabiliriz. Uzun Boynuz bir kez daha yaşayabilir.

"Bu mağarada yaşamayacağım," diyor Calida. "Sıcak su olsun ya da olmasın. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama burası sahile göre çok daha soğuk."

Bir şey demiyorum. Burada benimle yaşamayacağına dair bu kadar çabuk yemin etmesi hoşuma gitmiyor. Birazcık eğilemez mi? Paylaştığımız onca şeyden sonra?

Mağarada sessizlik hakim, aramızdaki tek ses tatmin olmamış khuilerimizin rahatsız edici uğultusu.

Calida hurda torbasını kucağına çeker ve her biriyle oynayarak onları düzenler. "Belki de yeterince yeşil ipliğimiz yoktur. Bana daha fazla yapabileceğini düşünüyor musun?"

Benden bu kadar tatlı bir şekilde isterken nasıl reddedebilirim? "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Calida'm."

İpten bahsetmiyorum ve o da bunu biliyor.

HAVA GÜN GEÇTİKÇE DAHA DA SOĞUYOR, GÖKYÜZÜ KASVETLİ VE GÜNEŞ IŞIĞI GÖRÜNÜMÜYOR aracılığıyla. Calida tuniğinin kol manşeti boyunca minik dikişler dikmeye çalışıyor ve sonuçlarından çok etkilendim. Yaprakları kolun etrafında sanki orada büyüyormuş gibi kıvrılan ve küçük kırmızı çiçeklerle bezenmiş minik sarmaşıklar yapmış. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel el yapımı şey ve hayran kaldım. Dokunuyorum, büyüleniyorum. "Bunu yapmayı nasıl bildin?"

"Ben küçük bir kızken annem benim için her zaman kıyafetlerimi dikerdi." Gülümsüyor ve ben onun yaptığı mükemmel dikişleri okşarken beni izliyor. "Yine de desenlerinden hiç memnun değildi. Onun için hiçbir zaman yeterince şenlikli görünmediler. Onların özel olmasını isterdi, anlıyor musun? Sevgi ve özenle yapıldıklarını göstermek isterdi. Bu yüzden kenarlarına onu eşsiz kılacak pek çok şey işlerdi. Kalpler, çiçekler, oyuncak ayılar, küçük bir kızın seveceği her şey. Büyüdüğümde, artık bunu yapmasını istemiyordum. Çünkü ben boktan bir ergendim. Çamaşırhaneden kıyafetlerimi alırdım ve bazen bir kolun iç kısmında birkaç dikiş bulurdum - küçük bir çiçek ya da gülen bir yüz - sadece beni düşündüğünü bilmemi sağlayacak bir şey. Bu şimdiye kadarki en güzel şeydi." Sesi gerginleşiyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sanırım bunu hem meşgul olmak hem de onu mutlu etmek için yapıyorum."

"Çok güzel," diyorum ve ona geri veriyorum. "Gurur duyardı."

"İstersen seninkini de yapabilirim."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Bunu benim için kollarıma mı takacaksın?" Başını salladığında sormadan edemiyorum, "Çünkü bunu gördüğümde beni düşündüğünü anlayacağım?"

Koluma vuruyor ve garip dilinde bir şeyler mırıldanıyor ama yanakları kızarmış ve gözlerimin içine bakmıyor. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Bu beni çok mutlu eder," diyorum.

Calida başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Yüz ifadesi yumuşak, dolgun dudakları bana gülümsüyor ve göğsüme sürtündüklerinde nasıl hissettiklerini hatırlıyorum. Çok yakınımda, kokusu burnumda ve parmaklarımın üzerinde kıpırdanışını tekrar hissetmek istiyorum.

"Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini kaçırıyor, telaşlanıyor ve kucağındaki tunikle uğraşılıyor. "Şimdi olmaz." "Şimdi olmaz", "hayır" demek değildir ve ben cesaretlendim.

CALIDA BÜTÜN GECE TUNIĞIMIN ÜZERİNDE ÇALIŞTI, DIŞARIDA RÜZGAR UĞULDARKEN VE İÇERİYE KAR DAMLARKEN BİLE

mağaranın ağzından. Mağaranın daha gerisine, Calida'nın "stal-hag-mites" dediği, duvarların kenarları boyunca uzanan sivri uçlarla dolu bir ön odaya geçiyoruz. Ateş çukurunu daha geride yeniden oluşturmada ve yeni bir alev yakmadan önce ateşin kendi kendine sönmesine izin veriyoruz. Havanın soğuması hoşuma gitmiyor ve mağaranın içinde bile nefeslerimiz yüzümüzün önünde duman gibi yükseliyor. Ben kürklere sarınıp ateşi yakmaya devam ederken o da tuniğimi diyor. Sıcak çay içiyoruz ama Calida hâlâ titriyor ve ben köyden ayrıldığımıza pişman oluyorum.

Kısaca. Çok kısaca.

Yine de bu kadar üşümesi hoşuma gitmiyor. O akşam uyumak için hazırlandığımızda, kendi kürklerini alıp onunkilere ekliyorum.

"Nerede uyuyacaksın?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Burada seninle."

Kaşlarının inmesini, yüzünün o çok iyi bildiğim kızgın ifadeyle buruşmasını bekliyorum ama sadece başını sallıyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Komik bir şey yok, tamam mı?"

"Komik-?"

"İçten içe bana dokunmak isterken üşüyormuş gibi davranma," diye tersliyor.

Gülüyorum. "Seni hissetmek istediğimde hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranıyorum. Daha fazlasını istemediğimi her zaman belli ettiğimi sanıyordum." Bana ters ters bakınca başımı sallıyorum. "Bu

sıcaklığı paylaşmakla ilgili.

"çünkü hava çok soğuk. Ellerimi kendime saklayacağım."

Ben de öyle yapıyorum. Onun yanında uyuyorum ve Calida ellerini üzerimde gezdiriyor, tuniğimin altından geçirip sıcak tenime bastırıyor, soğuk ayaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Üstümde yarı yayılmış halde huzur içinde uyuyor ve ben kendimi bu kadar şanslı ya da işkence çekmiş hissettiğim bir an hatırlamıyorum.

Uyanık yatıyorum, vücudum onun için ağrıyor... ve hala gelmiş geçmiş en iyi akşam. Gece boyunca ara ara uyukluyorum ve mağaranın önünden gelen garip bir hışırtıyla uyanıyorum. Sesin ne olduğunu anlamaya çalışarak kaskatı kesiliyorum ve uzuvlarımı Calida'nın kilerden dikkatlice ayırıyorum.

İnsanım boğazının altından bir protesto mırıldanıyor ve bana yapışıyor. "Yrsowahrn," diye mırıldanıyor, yarı uykulu. "Yatağa geri dön."

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Mağarada bir şey var," diye fısıldıyorum. Calida sarsılarak uyanıyor, doğruluyor ve kürkünü göğsüne bastırıyor. "Ne var?"

Parmağımı dudaklarıma götürerek sessizliği işaret ediyorum ve kürklerin arasından sürünerek çıkıyorum. Uyku alanımızı ve ateş çukurumuzu mağaranın derinliklerine taşıdığımız için gürültüyü neyin çıkardığını göremiyorum ve geldiğimizde mağaralardaki yarısı yenmiş yaratığı ve dağınıklığı düşünüyorum. Burada et yiyen bir şey yaşıyordu ve Calida'nın tehlikede olmasını istemiyorum. Mızrağıma uzanıyorum.

O da ayağa kalkıyor ve sessizce geride kalması gerektiğini söylediğimde ellerime vurup bana kızgın bir bakış atıyor. "Yardım edebilirim," diye fısıldıyor. "Bana bir bıçak ver."

Hışırtılar daha da artıyor ve tartışacak zaman yok. Mızrağıma onun eline tutuşturuyorum ve mağaranın ana kısmına doğru ilerlerken bir bıçak kapıyorum. Arkamda Calida topuklarımda, eli peştemalimin belinde, böylece karanlıkta beni takip edebiliyor.

Şafak öncesi ince gün ışığı mağaranın karlı girişinden içeri süzülüyor. Kar sürükleniyor, yerleri ince beyaz bir tozla kaplıyor ve mağaranın içinde iki gölgemsi şey hareket ediyor. Dış gıcırtilarının sesini duyuyorum ve Calida'nın soğuk eli dirseğimi kavıyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, titreyerek.

Yaratıklardan biri başını kaldırıp meliyor. Bunu yaparken ağzından bir parça ip düşüyor. Bir başkası içeri dalıyor ve parçaları kapıp çıtırdatıyor. Mağaranın önünde donmuş olan Calida'nın boyalı iplerini yiyorlar. Bunların sadece dört ayaklı bitki yiyiciler olduğunu fark edince rahatlayarak iç çekiyorum. "Kayalıklara tırmanan yünlü yaratıklar da senin iplerini seviyor gibi görünüyor."

"Dağ keçileri mi? Ciddi misin?" Sarkıyor. "Kahretsin, ödüm bokuma karıştı." Alnını koluma bastırıyor. "Tanrım, bir yeti ya da onun gibi bir şey yüzünden öleceğimizi sandım."

"Seni güvende tutacağım," diye söz veriyorum ona. "Keçiler" bizi görmezden geliyor, boyamak için serdiğimiz sinewleri karıştırıyor ve bulabildikleri her şeyi yiyorlar. "Sanırım çantalarımızı ve kürklerimizi buraya taşımamız iyi oldu, yoksa biz uyurken bizi kemirebilirlerdi."

Kıkırdıyor ve beni dürtüyor. "Sen benden daha büyük bir ağız dolususun. Önce seni yemelerine izin vereceğim." "Ah, ama ben seni tattım ve çok sulusun, Calida'm."

Nefesini içine çekiyor ve parlayan gözleri benimkilerle buluşuyor. Ne demek istediğim açık ve geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekliyorum. Yine de yanımda kalıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve khui's şarkısının gücü artıyor.

Bu da keçilerin bizi fark etmesine neden oluyor. Kulaklar dikiliyor. Yaratıklardan biri meliyor, sonra çiğnemeye devam ediyor.

Bakışlarımı baştan çıkarıcı eşimden ayırıp davetsiz misafirlere bakıyorum. Şişman

görünüyorlar. Tembel. Muhtemelen iyi besleniyorlar ve eşimin beslendiğinden emin olmalıyım. "Onlardan birini öldürmeli miyiz? Taze et alalım mı?"

Arkadaşımin yüzü kızardı. "Ama çok tatlılar. Şunlara bir bakın. Keçi yavrusu gibiler ama kabarık kaplanmışlar. Onları nasıl yemek istersin?"

"Yiyecek oldukları için mi? Sonra pişman olabiliriz diye mi?" Elindeki mızrağı gösteriyorum.

"Onlar

tam burada. Onları burada öldürmek ve uzun bir mesafeyi geri taşımak zorunda kalmamak kolay bir şey olurdu. Kürklerini istemiyor musunuz? Sıcak bir pelerin olur."

"Yüzleri var," diye tıslıyor bana. "Yüzü varsa onu öldüremem!"

Bu yüzden mi diğerleriyle ava çıkmıyor? Bir şey öldüremeyecek kadar yufka yürekli olduğu için mi? "Dağ yolları yürümek için güvenli hale gelmeden önce erzığımız tükenirse ne yememizi önerirsin?"

Calida bir an düşünür. "Balık mı?"

Kaşlarını çatıyorum. "Balıkların yüzleri vardır."

"Ama kabarık kuyruklu sevimli küçük keçi suratları değil."

Bu saçma bir sebep ama yüzündeki ifade gerçek. Onları öldürmek istemiyor çünkü... çok sevimliler. "Anlıyorum."

"Mantıklı davranmadığının farkındayım ama..." Omuz silkiyor. "Evcil hayvan gibi görünüyorlar ve ben bunu yapamam, tamam mı? Hâlâ bir mağarada uyumaya ve deri giymeye alışmaya çalışıyorum, beni yüzde yüz mağara kızı olmaya ve kocaman gözleri ve kabarık kürkü olan bir şeyi öldürmeye zorlamayın."

Düşüncesi bile onu perişan ediyor.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa balık yiyebiliriz," diyorum. "Ama en yakın göl yolun daha aşağısında. Bir gün hava soğuk ve karlıyken balık tutmak için dışarı çıkmamız gerekebilir."

Calida dudaklarını çiğniyor, parmakları peştemalimin beliyle oynuyor. "Yakın zamanda açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya mıyız?" diye soruyor. "Bu konuda aptallık etmek istemem elbette. Ama onları yememiz gerekmiyorsa, yememeyi tercih ederim."

Aklıma çantama doldurduğum kurutulmuş et ve yol kumanyası keseleri ile daha önce kaldığımız avcı mağarasından aldığım ek yiyecekler geliyor. "Hayır. Bence yeterince yiyeceğimiz var. Gitmelerine izin vereceğiz."

"Teşekkür ederim, M'tok," diyor dostum usulca. "Benimle dalga geçtiğin için iyi bir adamsın." Onunla dalga geçmek. Sanki onu bir şeyden mahrum edebilirmişim gibi.

M'TOK

Fya da önümüzdeki üç gün boyunca gökten kar yağmaya devam edecek. Bu beni olması gerekenden çok daha fazla mutlu ediyor. Yine de karın yağdığı her gün, Calida'nın köye dönme ısrarı olmadan onunla geçirebileceğim bir gün daha demek. Bir başka gün daha

Battaniyelerin altında, ateşin yanında, hiçbir şeyden ve her şeyden konuşarak ve birbirimizi tanıyarak. Biz kömürlerin yanında kürklere sarınmış bir şekilde otururken o da dikişleriyle uğraşıyor. Karın ne kadar süreceğini bilmediğim için yakıt konusunda tutucu davranıyorum, bu da ateşimizin kömürden fazla olmadığı ve alevlere güvenmek yerine vücut ısınıyı paylaşığımız anlamına geliyor.

Her neyse, bunu tercih ederim. Calida'nın tenini benimkine bastırıp sıcaklığı paylaşmayı mı? Gerekirse sonsuza dek ateşsiz kalırım.

Bacaklarım ve göğsüm onu ısıtabilsin diye peştamaldan başka bir şey giymiyorum. O biraz daha fazlasını giyiyor - kendi peştamalı ve büyük memelerinin etrafına bir bant. Dikiş dikmek için oturduğunda onu kalçalarımın arasına çekiyorum ve sırtını göğsüme yaslamasına izin veriyorum ve çalışırken bana ailesiyle, gezegeniyle, donmuş sahiller yerine sıcak sahillerle ve çıplak ayakları yakacak kadar sıcak kumlarla ilgili hikayeler anlatıyor. Bana evimi hatırlatıyor. Kumlarımız hiç bu kadar sıcak olmamıştı ama sularımız ılıktı ve kendimizi içinde bulduğumuz sonsuz soğuk karşısında ikimiz de şaşkın olduğumuz için ona bağlandığımızı hissediyorum.

O yanımdayken, o kadar da soğuk hissetmiyorum. Rahat hissettiriyor.

O dikerken, eğilip dudaklarımı boynuna değdiriyorum. Titriyor, kıvranıyor ve bacağıma dürtüyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Özür dilemeyeceğim." Bu ona dokunmak istemediğim anlamına gelir, oysa ben çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Onu banyo yaparken bulduğum günden beri, onu bir daha tatmin etmedim. Her geçen an daha da çok istedim ama benden böyle bir şey yapmamı beklediğini de biliyorum. Sürekli onu ve onu kollarıma nasıl çekebileceğimi düşündüğüm için, bunu yapmanın en iyi yönteminin onun fikriymiş

gibi görünmek olduğuna karar verdim.

Bu yüzden sürekli onun yanındayım. Çok az kıyafet giyiyorum ve sıcaklığı onunla paylaşıyorum. Kıvrılıyorum

ve soğuk ayaklarını bacaklarıma koymasına izin veriyorum. Her fırsatta ona dokunuyorum. Boynunu okşuyorum ve ona sarılıyorum.

Ve tüm yaptığım bu.

Bu onun kafasını karıştırıyor, biliyorum. Bazen beni izlediğini görüyorum, gözlerinde bir beklenti ifadesi var. Ama daha önce yaptığı gibi varlığıma kızmasını istemiyorum. Ona geri çekilebileceği bir alan bırakmıyorum... ama geri çekilebileceği bir şey de vermiyorum. Belki çok yakında o da bana okşamalar ve yumuşak dokunuşlarla yaklaşır ve o zaman eş olabiliriz.

O günün yakında olacağından şüpheleniyorum. Daha şimdiden sabahları beni gördüğünde dudaklarında bir gülümsemeyle uyanıyor. Daha şimdiden sıcaklık ve rahatlık için beni arıyor ve kahkahalarını öfkesinden çok daha sık duyuyorum.

Şimdi bile, dikiş dikerken, bana göstermek için çalışmasını kaldırıyor ve onayımı istiyor. "Ne düşünüyorsun?"

Sarmaşıkları ve çiçekleri yakından inceliyormuş gibi yapıyorum. Yaptığı işin iyi olduğunu biliyorum ama öne doğru eğilerek meme kemerinin önünden aşağıya, gösterdiği ince göğüs dekoltesine bakmama ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekmeme izin veriyor. "Çok güzel bir manzara."

"Ona bakmıyorsun bile. Yine göğüslerime bakıyorsun."

"Bakıyorum."

Gülüyor ve sinirlenmiş gibi yapıyor. "İyi o zaman, bu senin için değil. Bunu daha çok takdir edecek başka birinin kolunu işleyeceğim."

Ayağa kalkmadan onu belinden kavradım. "Bunu benim için mi yapıyorsun?"

"Peki, kimin tuniğini giydiğimi sanıyordun? Aptal." Sallıyor ve bana gösteriyor. Elbette, tuniğimin devasa boyutunda bir hata yok. Hiçbir fikrim yoktu. Buruşturulduğunda, bir deri tunik diğeriyle aynı görünüyor... Bu yüzden kendi tuniğini süslemeye bu kadar odaklanmış durumda.

Çok duygulandım. "Calida... Bunu benim için yapmandan onur duyuyorum."

"Pff. Fazla heyecanlanma, *cabron*." Yoğun bir şekilde tuniği silkeliyor ama verdiğim yanıttan memnun olduğunu anlayabiliyorum. "Benimki üzerinde istediğim zaman çalışabilirim. Seninkine geçtim çünkü başka bir şey üzerinde pratik yapmak istedim. Bilirsin, çirkin çıkarsa diye."

"Bunu benim için yaptın," diye belirttim, uygulanarak. "Benim için birçok öğleden sonra çalıştın. Demek ki benden biraz hoşlanıyorsun."

Calida homurdanıyor ama gülümsüyor. Kollarım onu sardığında, kalkıp kaçmıyor ve ben de yüzümü yelesinin kalın dökülüşüne sürterek onun yakınlığının tadını çıkarıyorum. Khui'm kızgın, şarkısı şiddetli. Sikim ağrıyor. Ama M'tok'un geri kalanı memnun.

Bana yaslanıyor, kollarımın arasına giriyor ama iğnesini tekrar eline almıyor.

Onun yerine düşünceli bir şekilde mağaranın önüne bakıyor. "Bugün güneşi görebiliyorum."

"Evet, eskisinden daha net görünüyor." Kulağının küçük kabuğu dudaklarıma o kadar yakın ki ısırma isteğimle savaşıyorum. "Ama yollar hâlâ tamamen karla kaplı olacak. Erimesi için beklemeliyiz. Bu da bugün hiçbir yere gidemeyeceğimiz anlamına geliyor."

Bunun bir kavgaya dönüşmesini bekliyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Bu iyi. Bugün hiçbir yere gitmek istemiyorum. Tuniğini bitirmem gerek."

"Daha fazlasını mı yapıyorsun?" Şaşırdım.

"Sadece bir tane süslü kol mu istiyorsun?" Calida dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları şüpheli bir tavırla kalkmış. "Diğer kolu da yapacaktım ve belki yaka çevresine de bir desen."

"Benim için yapacağın her şey beni çok mutlu edecek." Karşı koyamayarak eğildim ve burnumun

ucunu yanağına değdirdim. "Ve beni bu kadar önemseydiğin için alçakgönüllüyüm."

"Kendini fazla kaptırma," diyor bana ama tekrar işe koyulurken gülümsüyor.

CALLIE

I

Bu mağaradan çıkmalıyız.

Delirdiğim ya da yerde uyumaktan nefret ettiğim için değil. Soğuk ve uzak olduğu için değil. Klostrofobik olduğum için değil.

Bu mağaradan çıkmalıyım çünkü M'tok sevimli ve flörtöz olmaya devam ederse, onun kemiklerinin üzerine atlayacağım.

Yine açık bir sabaha uyanıyorum, zayıf güneş ışığı mağaranın uzaktaki ağzından görünüyor. M'tok çoktan ateşin yanındaydı ve doğrulduğumda bana gülümsemesi kalbimi hızlandırıyor. "Çay yaptım," diyor. "Tam sevdiğin gibi."

Eğer yeni sinsi planı baştan çıkarmaksa, çok iyi işliyor, lanet olsun. Bana sarılmayı ve üzerime titremeyi seven iri adamlara karşı enayi gibi görünüyorum, çünkü bu mağarada birlikte yaşadığım M'tok'a karşı koymak imkânsız. Sürekli sarılıyor. Battaniyenin altına kıvrılmak için bir cennet. Hikayelerimi dinlemeye bayılıyor ve şakalarımı gülüyor. Bana iğne işimin harika olduğunu söylüyor ve aslında her zaman kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Ve bu o kadar içten görünüyor ki beni şaşkına çeviriyor.

Ondan nefret etmek çok daha kolaydı.

Ayrıca beni şaşırtıyor mu? Bana sürekli dokunuyor ama cinsel anlamda değil. Elbette çok fazla flört var, ama ben hala banyo yaparken bana dokunduğu ve boşalana kadar klitorisimi ovduğu o inanılmaz anı düşünüyorum. Hayatımda hiç bu kadar sert orgazm olmamıştım ve bunun tekrar olması için yanıp tutuşuyorum.

Olmadı. Yakınından bile geçmedi. Kürklerin altında ona ne kadar bastırırsam bastırayım, sadece bana sarılıyor, saçımı ya da kolumu okşuyor, hepsi bu. Mastürbasyon yapmadığını da biliyorum çünkü battaniyelerin altında birlikte uyuyoruz. Bu sinir bozucu.

Sonra aklıma, benim sormamı bekliyor olabileceği geliyor. Ve eğer durum buysa, inatçı yanım onu sonsuza dek bekletmek istiyor.

Yine de içimdeki muhtaç ve ağrıyan kısım aynı fikirde değil.

Kısacası, berbat durumdayım ve onunla bu mağarada olmak harika ve tamamen

Aynı anda kafa karıştırıcı. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Artık ne istediğimi bilmiyorum. Bir kez daha, hayatımın tüm kesinlikleri alt üst oldu.

Çünkü birkaç gün önce M'tok'tan beni köye geri götürmesini istedim.

Birkaç gün önce, M'tok hiçbir şey yapmak istemediğim bir pislikti.

Birkaç gün önce, sırf ona inat olsun diye şifacının bitimi tamamen kapatmasını istedim.

Ve şimdi, onun gülümsemesini arayarak uyanıyorum. Göğsüne bastırarak uyuyorum. Sıcak suda yıkanmaya ve su sıçratmaya devam ediyorum, umarım uğrar ve tekrar oynarız.

Ama M'tok ipucunu anlamıyor. Lanet olsun adama. Uzaylı. Her neyse.

Ondan çay bardağını alıp yudumluyorum, ama kahvaltı için bana uzatmaya çalıştığı kurutulmuş etten vazgeçiyorum. Günlerce erzağımızı yedikten sonra kahvaltıda kurutulmuş et yemekten bıktım. Köklerimiz tükendi ve kamptaki gibi tohum ve kök lapası da yok. Kahretsin, her zaman servis ettikleri yavan yahniyi dört gözle bekleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda kulağa kurutulmuş etten daha iyi geliyor.

Yemeği almadığımda M'tok kaşlarını çatıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Çaydan bir yudum daha alarak, "Sadece kurutulmuş etten bıktım," diyorum. "Kendimi iyi hissediyorum." Gökyüzünün her zamankinden daha az gri olduğu mağaranın girişine bakıyorum, bu da "güneşli" olduğu anlamına geliyor. "Karanlıkta oturmaktan da bıktım. Belki de sadece huysuzumdur."

Yanıma geliyor ve ben içerken ellerini omuzlarıma koyuyor. Üzerimde şal gibi sarılmış yatak kürklerinden biri olmasına rağmen, sanki bana masaj yapıyormuş gibi omuzlarımı yoğuruyor ve yüksek sesle inlememek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. "Karlar biraz eridi," diye itiraf ediyor, güçlü parmakları boynumu okşuyor. "Göle gidip balık tutabiliriz. Çok uzak değil ve yolların ne kadar açık olduğunu görmemizi sağlar."

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşuna yaslanıyorum. Balık tutmaktan çok kürklere dönüp her yerime masaj yapmasına izin vermekle ilgileniyorum ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. Söylemeyeceğim. İçimde bir şeyler var ve kelimeleri çıkaramıyorum. Ondan beni tatmin etmesini isteyemem. Yapamam işte. "Balık tutmak, hmm?" Sesim kendi kulaklarıma bile zevkten uyuşmuş gibi geliyor.

"Balık tutmak," diye kabul ediyor ve sesi boğuk çıkıyor. Tıpkı benimkinin susmaması gibi, onun da bitinin şarkısını duyabiliyorum. "Gitmek ister misin?"

Kulağa dikkat dağıtıcı bir şey gibi geliyor ve bu noktada bir tane işime yarayabilir. "Hadi yapalım şu işi."

BUZ GEZEĞENİNDE HERHANGİ BİR YERE GITMEK BAŞLI BAŞINA BİR İŞTİR. ATEŞİ YAKARIZ, BİR ÇANTA DOLUSU Her ihtimale karşı faydalı aletler ve fazladan yiyecek. Kat kat kürkler giyiyor ve botlarımızı bağcıklarla bağlıyoruz, soğuk ayak parmaklarını yalıtmak için içlerini fazladan kürkle dolduruyoruz. Gerçek insanlardan çok oyuncak ayılara benzediğimizde, M'tok yanıma geliyor ve belime uzun bir örgü ip geçirip kendi beline bağlamakta ısrar ediyor.

"Birimiz ayağını kaybederse diye," diyor bana.

Uh huh. "Bunun hangimiz olduğunu bildiğimden oldukça eminim."

Sırıttırıyor ama yanıldığımı söylemiyor. Bana elini uzatıyor, ben de elini tutunca çantasını omuzluyor -mızrağını da takıyor- ve dar, kayalık patikadan aşağı, buraya gelirken geçtiğimiz küçük göle doğru ilerliyoruz.

Verdiğim karardan hemen pişman oluyorum - buzla kaplı kayalık yamaçlarda yürümek tehlikeli geliyor ve ayağım sürekli kayıyor. Sonunda M'tok'un kemerine yapışıyorum ve o zemini test ederken arkasından küçük adımlarla ilerliyorum. Yavaşça ilerliyoruz, ama güneş gökyüzünde yükseldiğinde, uzaktaki

Beyaz bir kar deniziyle çevrili yeşilimsi mavi suyun parıltısı.

Dağın yamacındaki sarp vadiye doğru indikçe kar kalınlaşıyor ve göl hatırladığımdan daha küçük görünüyor. İncelemek için pek fırsatım olmuyor; dağın bu kısmı kar için bir toplanma yeri gibi görünüyor ve attığım her adımda M'tok beni ileri çekmek zorunda kalıyor.

"Bacakların bu yol için çok kısa," diyor bana.

"Eğer 'çömelleme' kelimesini söylersen mağaraya döndüğümüzde tuniğini parçalayacağım," diye onu uyarıyorum. Bunu yaparken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda bile işlediğim tuniği giyiyor ve ben kendi el emeğimle gurur duyuyorum. Daha önce yakışıklı görünüyordu ama şimdi kollarındaki ve yakasındaki yırtık pırtık kenarları düzelttim ve onları süslüyorum. Bu onu daha da çekici gösteriyor.

M'tok. Çekici.

Belli ki aklımı kaçırmışım.

"Seni taşımamı ister misin?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Hayır. Neredeyse geldik." Bir adım daha atıyorum ve kendimi göğüslerime kadar kar içinde buluyorum ama bir şey söylemesi için ona meydan okuyarak çıkış yolumu ararken ona ters ters bakıyorum.

Dudakları seğiriyor ama akıllı adam hiçbir şey söylemiyor.

Göle yaklaştıkça kar kalınlığı azalıyor ve bir noktada sadece ayak bileği yüksekliğinde görünüyor. Göl gürül gürül akıyor, uzun ve ince. Biraz sülfür kokuyor, bu da bir yerdeki sıcak akıntı nedeniyle büyük bir buz kütlesi olmadığı anlamına geliyor. Yukarıdaki mağaramızda bize su veren sıcak akıntıyla aynı olabilir. "Daha büyük olduğuna yemin edebilirim," diyorum ona tekrar. "Birkaç gün önce yanından geçtiğimizde mi?"

"Öyleydi," diyor M'tok ve sonra durduğumuz yeri işaret ediyor. "Burası suyun bir kısmını kaplayan buz."

Tamamen hareketsiz kaldım. "Ne? Buzun üzerinde mi duruyoruz?" Bu...

korkutucu. "Seni tehlikeye atmayacağım, Calida'm." Bana yarım bir sırıtış attı.

Evet, ne söylemek üzere olduğunu ikimiz de biliyoruz ama ben duymazdan geliyorum. Kar örtüsüne bakarak temkinli adımlarla ilerliyorum. Buzun nerede başladığını söylemenin bir yolu yok. Sadece uzak ucunda biraz mavi göl olan büyük bir kar örtüsü gibi görünüyor. Bir adım daha atıyorum ve altımızdaki buz gıcırıyor ve inliyor. "Um... Buzdan çıkmak istiyorum. Lütfen."

Tanrıya şükür, bunun için bana bok atmıyor. M'tok gerginliğini görüp başını sallıyor, elimi tutup beni kısa bir mesafe öteye götürüyor. "Bu dalgalanmayı görüyor musun?" diye soruyor, ayak izlerimizin hafifçe karıştırdığı sonsuz karlı alandaki en silik çizgiyi işaret ederek. "Burası suyun bittiği yer. Burada kalırsan güvende olursun."

"Teşekkür ederim," diyorum. Belimdeki ipe uzanıyor ve ben onu durdurmak için elimi koluna koyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

M'tok yukarı bakar. "Seni çözmemi istemiyor musun?"

"Hayır! Sana bağlı kalmak istiyorum. Ya yanlış adım atarsam ve düşersem? Beni tutabilmeni istiyorum."

Belimdeki ipi bırakarak doğruldu. Ağzını daha geniş bir gülümseme kaplıyor ve yanağıma dokunmak için uzanıyor. "Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama ben izin verebilirim."

M'tok sanki hayatımdaki en komik şeyi söylemişim gibi gülüyor. Başını sallıyor, ipi belime bağlayıp bağlamadığını kontrol ediyor ve sonra çantayı yanıma bırakıyor. Mızrağını, fazladan bir

ipi ve ağa benzeyen bir şeyi çıkartıyor.

Onu izlerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. Dışarısoğuk ve ben şimdiden güzel, rahat mağaramızı terk ettiğimiz için pişmanlık duyuyorum. Ne de olsa bir buz gezegeninde mahsur kalmış olmam, açık havada yaşayan bir kıza dönüşmem gerektiği anlamına gelmiyor. Kendim olabilirim-sıcak ateş, mağara seven ben. Ama buraya daha yeni gelmişken geri dönmek için sızlanmak da istemiyorum. M'tok'un benim bir bebek olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Ayrıca M'tok'un benim hakkımda ne düşündüğünü ne zaman önemsemeye başladığını da bilmiyorum ama görünüşe göre önemsiyorum.

Bu düşünceden rahatsız olarak kıyıda titriyorum ve ipin izin verdiği kadar buza doğru ilerlerken onu izliyorum. İp gerildiğinde, ipin sonunun geldiğini anlaması için onu biraz çekştiriyorum. Bana dönüp sırtıyor, normalde sert olan yüzü beklentiyle çocuksu bir hal alıyor. Balık tutmaktan hoşlandığını fark ediyorum. Yeteneğini göstermek istiyor. Burada olmaktan duyduğum burukluk biraz olsun azalıyor ve ben de ona tereddütle gülümsüyorum. "Peki buradaki göllerde ne sıklıkla balık tuttun?"

"Asla."

"Bekle, hiç mi?" Şimdi kaşlarımı çatıyorum.

"Hassen bu toprakları öğrenmek için onunla birlikte gittiğimizde bize birçok göl ve akarsu gösterdi. Balıkları kandırmak için olta kullandıklarını ve biraz yem sallandırdıklarını söyledi ama bence ağ da aynı derecede zekice. İyi olacağına eminim."

"Balıkçılık uzmanı değilim ama gölde ağ kullanan birini hiç duymadım," diye belirtiyorum. "Özellikle de buz tutmuş bir gölde."

"O zaman işim bittiğinde zekama hayret edecekler," diye karşılık veriyor.

Hı hı. Kulağa daha çok beni etkilemek için gösteriş yapıyormuş gibi geliyor ama bu da hoş bir şey. "Planın ne o zaman? Kenara gideceksin ve ne yapacaksın, ağını kenardan mı atacaksın? Onu nasıl geri alacaksın?"

"Kenar değil," diyor M'tok. "Orada buz çok ince. Daha kalın olduğu yerde bir delik açacağım ve ağı içinden geçirebileceğim kadar büyük yapacağım."

Gözlerimi kısarak bakıyorum, çünkü bu kulağa garip geliyor. Ve tehlikeli. "Buzda bir delik açmak mı? Üzerinde durduğun buzda mı?"

"Donmuş sulara balık avlarken böyle yapıyorlar," diye katılıyor.

Doğru.

"Her şey çok güvenli."

"Evet, ben de kendi kendime ne kadar güvenli olduğunu düşünüyordum," diyorum alaycı bir tavırla ve meydan okuyan bir bakışla belimdeki ipi çözüyorum. "Bu işe tek başına giriyorsun."

Bana yine o kendini beğenmiş bakışlarından birini atıyor ve gülmek mi yoksa suratına yumruk atmak mı istediğimi merak ediyorum.

"Ve ağını bu delikten mi geçireceksin?" Tekrar soruyorum, ellerim kalçalarımın. "Kancaya yem takıp bir şeyin ısırmasını beklemek daha akıllıca olmaz mı?"

"Bah." M'tok mızrağının ucunu ayaklarının dibindeki buza vurarak test ediyor. "Bekle ve gör. Bir Uzun Boynuz nasıl balık tutulacağını bir sa-khui avcısından çok daha iyi bilir. Güven bana." Buzun üzerinde birkaç adım daha ilerliyor ve biraz daha vuruyor.

"Sen öyle diyorsan."

"Anlıyorum." Bana bir kez daha gülümsüyor ve sonra başını sallayarak mızrağını tekrar yere vuruyor. "İşte burası."

"Harika." Ona şüpheci bir bakış atıyorum, bana dehasını göstermesini bekliyorum. Kıyıdan

mızrağını çevirip başıyla ayaklarının arasındaki buzu kesmeye başlamasını izliyorum. "Bunun yeterince sağlam olduğundan emin misin?" Tekrar sormadan edemiyorum, çünkü üzerinde durduğu buza saldırmak son derece... tehlikeli görünüyor.

"Güven bana," diye söze başlıyor ama buzdan gelen büyük bir inilti onu bastırıyor. İkimiz de donup kaldık.

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. "Bu da neydi böyle?"

M'tok'un gülen ifadesi artık ciddi. Bana doğru yavaş bir adım atıyor ve buz tekrar inliyor.

"Sanırım beklemeliyim-"

Büyük bir çatırtı ve o korkunç iniltilerden biriyle ayaklarının altındaki buz kırılır ve M'tok'un tüm vücudu buzlu sulara gömülür.

Çılgılık atıyorum, şoktayım. Neden şok olduğumu bilmiyorum. İri yarı, ağır bir adamdı ve bir aptal gibi buzu kasten kırıyordu. Yine de, suyun yüzeyinde boynuzlarından başka bir şey göremeyince, kendi güvenliğini hiçe sayarak buzun üzerine atlıyorum. Kırılan kenarda karnıma kadar düştüm ve her şey gevşemiş gibi hissediyorum, sanki her şey parçalanmak üzereymiş gibi. O kadar korkmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum. Öne doğru uzanıp boynuzlarını tutuyorum, onu ileriye doğru sürüklemeye çalışıyorum. Tek düşünebildiğim, onun da benim gibi kat kat giydiği kıyafetler ve bunların ıslandığında ne kadar ağır olacağı. Genel olarak ne kadar ağır olduğu. Bu halde yüzemez.

O ölecek ve ben yine yapayalnız kalacağım.

Düşüncesi bile ürkütücü ve boynuzlarını daha sert çekiyorum. "Hayır, seni orospu çocuğu. Çık oradan!"

Her şey bir nefeste olup bitiyor. Bir an sonra, çok ıslak bir M'tok yüzeye çıkıyor ve beni neredeyse geriye doğru savuruyor. Buz onun etrafında yüzüyor ve sallanıyor, tutunmaya çalışırken daha da kırılıyor ve neredeyse beni suya atıyordu. "Uzak dur," diye hırlıyor bana. "Karaya geri dön."

"Siktir git," diyorum ona, elimi uzatacak kadar boynuzlarını bırakarak. "Bana tutun, sana yardım edeyim."

Beni itiyor, ağırlığını buzun üzerine veriyor ama buz tekrar altında kırılıyor. İkimiz de küfrediyoruz, ben İspanyolca, o ise kaari pisliği hakkında bir şeyler söylüyor.

Geri çekilmem gerektiğini işaret ediyor ve ikinci kez denediğinde kendini buzun üzerine çekmeyi başarıyor. "Kıyıya çık," diye homurdanıyor, sesi sert. "Tartışmayın. Sadece yap."

Buz tekrar inliyor ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde çantanın yanındaki yerime geri dönüyorum.

M'tok'un karnı biraz öne doğru sürünüyor, sonra ayağa kalkmayı başarıyor ve kenara ulaştığında sendeleyerek ilerliyor. Sonra önümde duruyor, tüm vücudu titriyor. Bir an için gülmekten titrediğini düşünüyorum ve beni korkuttuğu için o aptal ağzına bir yumruk atmak istiyorum. Sonra dişleri takırdıyor ve onu titretenin eğlence değil, soğuk olduğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Bu *cabron* benim yüzümden ölemez.

"Kıyafetlerini çıkar," diye çıkıştım ona. "Sırılsıklam olmuşlar." Kat kat giysilerimi çıkarıp tuniğime ve taytıma kadar soyunuyorum.

İtiraz etmeden yapıyor ve giysilerini kara bırakırken bile buzlandığını görebiliyorum. Göğsü çıplak kaldığı anda, tuniğimin üzerine bağladığım kürk pançoyu ona veriyorum ve onu giydikten sonra pelerinimi omuzlarına örtüyorum. Peştamalı çıkarmıyor ama tozluklarını çıkarıyor ve ben de sıırılsıklam olmuş botlarını görünce irkiliyorum. "Seni sıcak bir yere götürmeliyiz.

"Sıcak... akıllıca... görünüyor," diye geveliyor dişlerinin arasından. Pelerinin boynuna tutunan parmakları diğer yerlerinden daha koyu mavi görünüyor ve donmasından endişe ediyorum. Bir bit ancak bu kadarını yapabilir, değil mi? Ve onunki son iki aydır rezonansla dikkatini dağıtıyor, ikimizi de zayıflatıyor. Şimdi ölebilir, çünkü ben onun aletinin üstüne atlamak istemedim.

Ani bir suçluluk ve pişmanlık duygusuna kapıldım.

Islak giysilerini kollarında toplamaya başlıyor ve ben de onları tokatlayarak elinden alıyorum.

"Çantayı sen al.

Kıyafetleri getireyim. Bunu yaparsan hızlı yürüyebilir misin?"

"Ben... idare ederim," diyor çenesi takırdayarak.

Dehşet içinde başımı salladım. "O zaman koşalım, tamam mı?" Buraya gelirken koşmadım ama dönüş yolunda bunun için enerji bulacağımdan eminim. Bir şekilde.

CALLIE

I Hayatımın en uzun yürüyüşü oldu. Hava çok soğuk olsa da, göle giderken karda açtığımız yolu görebiliyoruz ve bu yüzden geri dönmek o kadar da tehlikeli değil ve çok daha az zaman alıyor. Giysilerinin buzlu yığınının göğsümde tutuyorum ve üşümeyi kendim bile hissetmiyorum. Hastalanmasından ve ölmesinden çok korkuyorum. Onu zamanında ısıtamazsak neler olacağını hayal edip duruyorum ve soğuk elini tekrar tekrar tutarak her yavaşladığında daha hızlı yürümeye zorluyorum. Bu kadar uzun süre bu kadar hızlı hareket edebileceğimi düşünmemiştim ama işte buradayım, mağaraya geri dönerken o dvisti-keçilerden biri gibi dik, buzlu sırtları oflaya puflaya tırmanıyorum. Mağaranın esneyen ağzını gördüğümüz andaki kadar hiçbir şeyi gördüğüme sevinmemiştim.

İçeri giriyoruz ve rüzgârdan uzakta olmak bile daha sıcak hissettiriyor. M'tok ateşin yanında eğilmeye başlayınca göğsüne bir tokat atıp ıslak giysilerini bırakıyorum. "Gel hadi. Onunla ben ilgilenirim. Sen soyun."

Sanki söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve bu beni biraz endişelendiriyor. Hiç üşenmeden ateşe biraz daha yakıt atıyorum ve buz gibi elini tutup onu battaniye yığınının en büyük olduğu yere, kürklerimin yanına götürüyorum. Dizlerimin üzerine çöküp botlarının buz tutmuş deri kayışlarını çözüyorum, koca ayaklarını serbest bırakıyorum, o da buz tutmuş kuyruğunu ileri geri sallayarak botlarını benim için kaldırıyor.

Bir kez soyunduğunda, khui'sinin uğuldaması ya da sikinin sertleşmesi umurumda bile değil. Bunların hiçbirisi önemli değil. Bizim yaptığımız gibi rezonansla savaştığınızda bu hayatın bir gerçeği ve ellerimi vücudunun her yerinde gezdirip yara ararken bunu görmezden geliyorum. Hoşuma gitmeyecek kadar soğuk ve çenesi sürekli takırdıyor, vücudu titriyor. "Sen lanet olası bir aptalsın," diyorum ona, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkeli bir şekilde. Hâlâ da dehşet içindeyim. "Burada bekle, ısınman için sana çay getireyim."

"Sen delisin," diyor M'tok yardımcı olmayan bir şekilde.

Kahretsin, kızgınım. O kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum ve ona neden kızgın olduğumdan bile emin değilim, sadece kızgınım. Battanileri vücudunun etrafına sıkıca sarıyorum,

ellerim sikiinin yanından geçerken çıkan nefes tıslamasını duymazdan geliyorum, sonra fincanlardan birini ve çay yapraklarının olduğu keseyi alıp mağaranın arka tarafına, sıcak suyun aktığı yere doğru ilerliyorum. Bardağı tutup yavaşça doldururken derin derin içiyorum,

katılaşılan nefesler. Ya da deniyorum, her neyse. Ve bunu yaparken, aptal gözyaşlarımın yüzümden akıp durmasından nefret ediyorum.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Gözümün önünde öleceğini ve onu kurtarmak için çaresiz kalacağımı düşündüm. Beni bu donmuş cehennemde yine yapayalnız bırakacağını ve... ve bu beni neden bu kadar üzüyor? Ondan nefret etmem gerekiyordu. Bir parçam hala ondan nefret ediyor ama daha büyük ve aptal bir parçam da ona karşı sevgi beslemeye başladı. Eğer beni terk ederse... üzülürüm.

Üzgünden de öte olurdum.

Bu adama aşık değilim - böyle bir şey için henüz çok erken - ama onu önemsemeye başladım. Daha da ötesi, artık onun beni anladığını hissediyorum, ben de onu anlıyorum. "Rezonans" meselesi hâlâ havada kalsa da aramızda bir bağ oluşuyor ve bu bağa bir şey olmasını istemiyorum. Burnumu çekip kokluyorum, sonra su damlarken fincana otlar ekliyorum. Beni neredeyse nasıl terk ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Tek
başına

Tekrar

Düşünmesi bile yıkıcı. Aptal bir balık yüzünden ölecekti. Buna inanamıyorum. O zaman asla yankılanamayacak, bebek sahibi olamayacak ve belki, belki de aşık olamayacaktık. Her zaman geleceğimde olacağını düşündüğüm aileye asla sahip olamayacaktım ve her zaman yalnız, yalnız ve korkmuş olacaktım. Kendimi düşündüğüm için de kızgınım ama M'tok'u düşünürsem daha da kızarım. Ve dehşete düşerim. Ve daha da kızarım.

Neden beni bu kadar delirtiyor?

Bardak dolduğunda, ağlamayı çoğunlukla bırakmış oluyorum.

Yanına dönüyorum ve mızrağıyla ateşi dürttüğünü, yaptığım dağınıklığı düzelttiğini ve battaniyelerinin omuzlarından düştüğünü görüyorum. Belli ki adam kendine nasıl bakacağını bilmiyor. "İç şunu," diye bağıryorum ona. "Ve ağzından çıkacak hiçbir saçmalığı duymak istemiyorum."

M'tok dönüp bana şaşkın bir bakış atıyor ve ben de şirretlik yaptığımı anlıyorum. Ya öyle yapacaktım ya da yine ağlamaya başlayacaktım. Ama çayı ellerimden alıp fazla mavi dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. Sıcaktan yüzünü buruşturuyor ve battaniyeyi çekiştirerek tekrar yerine bırakıyor ve dişlerinin hala takırdadığını fark ediyorum. Soluk mavi teninin her tarafı tüylerle kaplı ve yeterince hızlı ısınmadığından endişeleniyorum.

Vücut sıcaklığını paylaşmayı en az bir sonraki insan kadar iyi bilirim. Kıyafetlerimden geriye kalanları çıkarıyorum ve bana attığı ateşli bakışı görmezden geliyorum. "Kenara çekil. Seni ısıtmam lazım."

"Belki de buzun içine daha sık düşmeliyim," diye mırıldanıyor, çay bardağını ateşin yanına koyuyor ve beni içeri buyur etmek için battaniyeleri açıyor.

Her ne kadar istesem de bu yorumu için onu yumruklamıyorum. Bunun yerine bir elimi göğsüne koyup onu battaniyenin içine doğru itiyorum. "Arkana yaslan."

Gözleri sıcaklıkla parıldıyor ve onun ve benimki çıldırmaya başlıyor. İçimde bir ihtiyaç patlaması yaşıyorum ama bunu görmezden geliyorum. Şu anda seksi şeyler düşünemeyecek kadar kızgın, korkmuş ve milyonlarca başka şey içindeyim. Göz temasından kaçınarak yanına uzanıyorum ve tenimi onun kine değdiriyorum. Meme uçlarım göğsüne değıyor ve bir kolumu beline doluyorum,

sonra da bir bacağımlı onunkine doluyorum. Hayatımda ilk kez kalın kalçalarım olduğu için mutluyum çünkü bu onu ısıtacak çok fazla şeyim olduğu anlamına geliyor.

Ben ona sarıldıkça M'tok inliyor.

"Daha iyi misin?" Fısıldıyorum, endişe yine korkunun önüne geçiyor. "Bu kadar soğuk olman hoşuma gitmiyor."

"Bu her şeyden daha iyi." Elleri etrafımda kayıyor ve parmaklarının serinliğı karşısında ürperiyorum.

Daha önce hep çok sıcak davranırdı ve bu hoşuma gitmiyor. Bu beni çok korkutuyor.

"Tüm ayak parmaklarını hissedebiliyor musun?" Battaniyenin altında toplanırken soruyorum.

"Parmaklarını? Kuyruğunu?"

Bunun üzerine ellerini aşağıya, geniş popoma doğru kaydırıyor ve parmak uçlarının her birini arka tarafıma bastırıyor. "Onları hissedebiliyorum." Nefesi hırıltılı, ağzı alnıma yakın. Kuyruğu ayak bileklerimden birine dolanıyor ve oraya kilitleniyor. "Ayak parmaklarım da iyi."

"Soğuksa bacağıma yasla," diye fısıldıyorum. "Bununla başa çıkabilirim."

"Kıyafetlerini düzgünce katlamalıydın," diye mırıldanıyor, burnu meme uçlarımı sertleştirecek şekilde saçlarıma sürtünüyor. "Eşyaları kaldırmazsak mağara darmadağın olacak."

"Organizasyon için çok sertleşıyorsun." Ona homurdanıyorum ama nefesim kesiliyor ve ne kadar dikleştiğini hissedebiliyorum. Aleti karnımın yumuşak kısımlarına baskı yapıyor ve bana her yerinin soğuktan etkilenmediğini hatırlatıyor.

"Örgütlenmek için sert değilim," diyor, nefesi yüzümde ılık. "Ben kadını için sertim." Elleri kıcımlı sıkıyor, hafifçe yoğuruyor. "Acaba onu ne kadar güzel bulduğumu ve yumuşaklığına dokunmaktan ne kadar zevk aldığımı biliyor mu?"

Nefes nefese ona bakıyorum, soyunup kendimi ona yapıştırdığımdan beri ilk kez göz teması kurmaya cesaret ediyorum. "Bir fikri var."

M'tok uzun, yoğun bir an boyunca bana bakıyor ve elleri kıcımlı yoğurmaya devam ediyor, beni izlerken boş boş kıcıma masaj yapıyor. Sonra eğiliyor ve ağzını alnıma değdiriyor. Bir elini çeneme götürüp yüzümü yukarı kaldırıyor, sonra ağzını burnumun ucuna değdiriyor. Sonra hafifçe ağzımın üzerine.

Büyük uzaylı beni öptü. Öpücüklerin en kısasıydı ama yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. "İnsanlar sevgilerini böyle mi gösterir?" diye mırıldandı. "Çünkü ben göstermek istiyorum." "Bu gerçekten iyi bir başlangıç," diyorum nefes nefese.

"Seni endişelendirmek istememiştim." Parmakları yüzümün alt yarısında hafifçe geziniyor, okşuyor. "Seni asla ağlatmak istemem."

Bunu duydu mu? Ne kadar utanç verici. "Sadece ölmeni istemiyorum, tamam mı? Sana tahammül etmeye başlamışken olmaz."

Kıkırdıyor, ağzı o sinsi sırıtişlardan birine dönüşüyor. "Sadece tolerans mı?"

Parmağımlı ve işaret parmağımlı çimdikliyorum, sadece ufacık bir parçayı işaret ediyorum.

"Uyluklarının arasındaki bu küçük çıkıntıya dokunup seni boşalttığımda bana katlanıyor muydun?" Parmak eklemlerini iri göğüslerimin arasından aşağıya, karnıma doğru kaydırıp elini amımın üzerine koyarken yoğun bakışları benimkileri tutuyor.

"Çok şeye tahammül edebilirim," diyorum ona. "Katlanabilir misin?"

Ben de onun dokunuşunu taklit ederek elimi hafifçe geri çekiyorum, böylece elimi göğsünden aşağıya, sikinin dikleşmiş uzunluğuna kadar kaydırabiliyorum. O kadar sert ki tenimde prekum izleri bırakıyor ve onu elimle kavradığımda tüm vücudu tepki olarak seğiriyor.

"Calida," diyor o çok seksi olan aksanlı, nefesli sesiyle. "Dokun bana."

Sorarım. İkinci kez sormasına gerek yok. Çenesini başımın üstünden geçirip beni yakın tutarken, sikinin uzunluğunu tekrar tekrar okşuyorum. İlk başta hafif, tüy gibi, keşfedici vuruşlar yapıyorum, ama daha sert nefes aldıkça, tutuşumu sıkıyorum ve sadece horozunun başını çalıştırıyorum, elimi eliyle kapatıp yumruk yapana ve sert bir şekilde becerene kadar sıkıyorum, çekiyorum ve ovuyorum. Tohumu karnıma ve kalçama dökülüyor, sıcak ve yapışkan, ve o geldiğinde benden kaçan küçük uyarılma nefesini durduramıyorum.

Çok dağınık. Çok seksi. Bay Kontrol'ün tüm kontrolünü kaybettiğini görmeye bayılıyorum.

Tekrar inliyor, sonra ağzını bir kez daha başımın tepesine bastırıyor ve keşke şu anda öpüşebileceğimiz kadar uzun olsaydım diyorum. Yüz yüze gelene kadar battaniyeyi kıvrıyorum ve

Dudaklarım onunkilerin üzerinde. "Hoşuna gitti mi?"

Ona bir öpücük daha verdiğimde ağzı benimkinin altından ayrılıyor. Ve bir tane daha. Yüzüne küçük, sıcak öpücükler kondurmaya devam ediyorum, çünkü tahrik olmuş durumdayım ve kendimi tutamıyorum.

"Senin dokunuşundan daha iyi bir şey yok ve bunu sen de biliyorsun," diye fısıldıyor ve elini kalçalarımın arasına sokup parmaklarını sıırsıklam kıvrımlarımda gezdirirken bile alt dudağımı ısıırıyor. "Şimdi aynısını senin için yapmama izin ver."

M'tok klitorisimi buluyor ve bir nefes çekiyorum, sonra onu şiddetle öpüyorum, dilimi ağzının dikişiyile alay ediyorum. Sanki dillerin de kullanılabileceğini fark etmiş gibi, çünkü bir sonraki bildiğim şey, eli bacaklarımın arasında çalışırken sırtüstü yattığım, ağzı benimkinin üzerine eğilirken en hassas noktalarımınla alay ettiği ve birbiri ardına derin dil darbeleriyle beni talep ettiği. İnliyorum ve onun altında hareket ediyorum, o kadar sıcak, kaygan ve muhtaçım ki içim kesinlikle ağrıyor. Patlarcasına boşalmam uzun sürmüyor, ağzı benimkini yutarken bile ona yapışıyorum. Bana dokunmaya devam ediyor, artçı şoklarla seğirene kadar orgazmımın her zevk parçasını sıkıyor. Yanımdaki battaniyenin üzerine yığılıp elini karnımdaki ıslak tohumun üzerinde kaydırana kadar ne yaptığımızı fark etmiyorum.

Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, bir sonraki adımı attık.

Tohumla kaplı parmaklarını kalçalarımın arasından geçirip bana tekrar dokunmaya başladığında, bunu bana sahip çıkması gerektiği için mi yoksa iyi hissettirdiğini bildiği için mi yaptığından emin değilim...

Ve umurumda olduğundan bile emin değilim. Tek bildiğim bitmesini istemediğim. Ona doğru dönüyorum ve ağzı tekrar benimkini talep ediyor ve sonra bir kez daha öpüşüyoruz, sürtünüyoruz ve birbirimize dokunuyoruz.

M'TOK

C Alida hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Yanlışlıkla suya düştüğümü düşünmesi için onu kandırmaya değer miydi? Donmuş bir gölde nasıl balık tutulacağını bilmediğimi mi? Gördüğüm an, onu nasıl kandıracağımı biliyordum.

Bu yüzden bilerek buzı kırdım, içine düştüm ve üzerime titremesine izin verdim. Soğuk berbattı, ama sıcak tenini benimkine bastırduğunda ve ona dokunmama izin verdiğinde?

Her şeye değer.

Aramızdaki o anlar bir bariyeri daha yıkıyor. Calida'mı yavaş yavaş kazandığımı biliyorum. Benimle çiftleşme fikrine alışmaya başladığını biliyorum.

Ve biliyorum ki benim dokunuşum için can atıyor. Balıkçılık "felaketimizden" bu yana altı gün geçti. Bu altı günün her birinde, geceleri kürklerin içinde dokunarak ve okşayarak birlikte geçirdik. Onu o kadar sert boşaltıyorum ki, adım soluk soluğa söylüyor ve dudaklarından çıkan ses bir anda kontrolümü kaybetmeme neden olabiliyor.

Yine de buna değer.

Yiyecek stoklarımız neredeyse tükendi. Kar yağışı o kadar korkunç değil, bu yüzden göle geri dönüp donmamış, suyun daha sıcak olduğu kısımlarda balık tutuyoruz. O benim mızrağımı olta olarak kullanırken ben de ağımı sularda sürüklüyorum ve ikimizin arasında, yiyecek bol miktarda yiyeceğimiz ve seyahat tayınları için ateşte kurutulmuş balıklarımız olacak kadar çok şey yakalıyoruz.

Burada çok uzun bir süre kalabileceğimizi düşünüyorum ve bu düşünce hoşuma gidiyor. Ailemin ve kabilemin çoğunu Büyük Tüten Dağ'da kaybettikten sonra, yalnız olmaktan nefret ettim. S'bren, R'jaal ya da T'chai'nin sürekli arkadaşlığını tercih ederdim. Dünyada tamamen yalnız olmadığımızı bilmek için yanımızda biri olsun yeterdi. Calida'nın yanımda olması bir şekilde buna yardımcı oluyor. Burada, karlı mağaramızda mutluyum. Ayın birçok dönüşü boyunca burada kalabilir, dişime yavaşça kur yapabilirim...

Eğer khui'm o kadar dayanabilirse.

Bu sabah, sabah yemeğini hazırlamak için kalktığımda, benim onun zevkinin kokusunu alıyor ve khui'm o kadar ısrarlı ve öfkeli bir şarkıya başlıyor ki başım dönüyor. Ateşe doğru sendeliyorum, kararlıyım

görmezden geldim. Yakında, khui'me söylemeye çalışacağım. Çok yakında. Uzun ve eziyetli bir zaman oldu ama... Calida'nın gülümsemesini hiçbir şeye değişmem. Onu kollarıma aldığım sürece buna biraz daha katlanabilirim.

Dün gece, onu tatmama izin verdi.

Ağzımı ovuşturdum, hâlâ yüzümü kalçalarının arasına sokup tatlı amını yalamanın nasıl bir his olduğunu düşünüyordum. Sularını kucaklamak, dudaklarıma ve dilime karşı yumuşaklığını hissetmek ve onu boşaltırken heyecanını hissetmek. Hayatımın en güzel anlarından biriydi.

Onlardan daha çok istiyorum.

Ateşin yanında otururken göğsümü ovuyorum, uzuvlarımdaki güçsüzlüğün bir süreliğine gitmesini diliyorum.

Arkamda Calida esniyor ve ben de sırtarak ona doğru dönüp kollarını battaniyenin üzerine uzatışını izliyorum. Onun uyanışını izlemeyi seviyorum, çünkü dünyayı selamlamaya karar vermeden önce bir süre kürklerin içinde keyif yapıyor. Bu sabah da farklı değil. Dudaklarını şapırdatıyor ve sonra sanki güneş ışığının gitmesini istiyormuş gibi battaniyenin altına doğru kayıyor. Eğlenerek ayağa kalkıyorum ve yanına gidip ona bakıyorum. Karmakarışık kara yelesinden başka bir şey göremiyorum, bu yüzden kürklerin bir köşesini tutup yavaşça geriye doğru sıyrıyorum ve cömert, çıplak vücudunu havaya maruz bırakıyorum.

Gözlerini açıyor, bana kaşlarını çatıyor ve battaniyeleri geri çekiyor. "Çok zalimsin." "Belki de sadece sana bakmak istedim?"

Calida yan döner, yüzünü elinin üzerine koyar ve esnerken bile gülümser. "İstediğin kadar bak, yeter ki beni uyandırma."

Bir an için rahatlamasına izin veriyorum, sonra sırtını tekrar soğuk havaya maruz bırakıyorum. "*Cabron*, senin sonunu getireceğim," diyor öfkeli ve uykulu eşit parçalara sahip bir sesle.

"Bunu yapmak için kürklerden kalkman gerekirdi," diye takılıyorum. "Ve benim adım M'tok. Eminim bunu şimdiye kadar biliyorsundur? Seni bacaklarının arasından yaladığımda bağırmıştın-"

Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Uyandım. Mutlu musun?"

Öyleyim. Elimle ateşi gösteriyorum. "Sabah yemeği neredeyse hazır."

Calida burnunu kırıstırarak kürkleri büyüleyici büyüklükteki memelerine tutuyor. "Yine mi balık? Belki de bunu es geçmeliyim."

"Yapmayacaksın," diye ısrar ediyorum. Ben kendimi güçsüz hissediyorsam, onun da öyle hissedeceğini biliyorum. Gücünü korumak için yemek yemesi gerekiyor ama nedense sabahları balık yeme fikrinden hoşlanmıyor. Onun sevdiği tüm şekillerde kızartıyorum ama sabahları yediğimiz normal yiyeceklerin hepsi gitti. "Gel. Çayla yıkayabilirsin."

"Otoriter, otoriter," diye mırıldanıyor ama tuniğini dün gece koyduğum katlanmış yığından çıkarıyor. Bu aramızda bir tür oyun haline geldi -Calida nereye giderse gitsin dağınıklık bırakıyor ve ben de arkasından gelip her şeyi düzeltiyorum. Bunu bilerek yaptığından şüpheleniyorum ama farkında olduğumu ona belli etmiyorum. Böyle küçük şeylerle beni dürtmeyi düşünmesi hoşuma gidiyor. Tuniğini başının üzerinden kaydırıyor, yelesini serbest bırakıyor ve sonra ayağa kalkıyor-

-Ve hemen tekrar yere düşer.

Panik göğsüme sıçradı. "Calida!" Anında onun yanındayım, onu göğsüme bastırıyorum. Yüzü normal sağlıklı deri renginde değil, solgun ve dudakları hepsinden daha solgun. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Gözlerini yavaşça açıp bana bakarken kafası karışık. "Ne oldu? Neyin var?"

"Hmm?" Bir elini alnına götürüyor ve sonra başını sallıyor. "Vay canına. Bayılmış falan olmalıyım."

"Sen mi yaptın?"

Başını sallıyor. "Ayağa kalktığım anda hava iyice karardı. Sonra bir baktım buradayım." Onu dinlendiriyor

başını göğsüme yasladı ve okşadı. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz durmam gerekiyor."

Bana dokunduğu an, khui'min şarkısının sesi yükseliyor. Göğsümün içinde titreştiğini hissedebiliyorum, tıpkı onunkini de hissedebildiğim gibi. Şarkı gün geçtikçe daha acil bir hal alıyor ve onu hasta eden şeyin bu olduğundan endişeleniyorum.

Calida da bunu fark ediyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Elini çekiyor ve sonra tekrar göğsüme koyuyor. Khui'm sanki onunla oynadığımızı düşünüyormuş gibi daha da öfkeli bir şarkıyla karşılık veriyor.

"İkimiz de buna neyin sebep olduğunu biliyoruz." İfademi ciddi tutuyorum. "Daha fazla devam edemeyiz Calida. Sağlığını riske atmak istemiyorum."

Öfkeyle itiraz etmesini, benden uzaklaşmasını bekliyorum. Bunun yerine sadece iç geçiriyor ve göğsüme yaslanmaya devam ederek parmaklarını hafifçe tenime vuruyor. Uzun bir süre sonra, "Buraya kadar gelebildiğimize şaşırdım," diye itiraf ediyor.

Bu dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Sen kadınların en inatçısısın."

Parmakları göğsümde geziniyor ve bu sabah tunik giymediğime seviniyorum. Üzerimde sadece peştamal var ve şu anda ne kadar yakınımda olduğunu ve teninin ne kadar çıplak olduğunu hatırlıyorum. Bizi sadece battaniyeler ayırıyor ve onlar da kolayca kenara çekilebiliyor. Aletim ağrıyor ve vücudum onun ne kadar yakın olduğunun farkındalığıyla uğulduyor.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf ediyor bir süre sonra. "Bir süredir bununla savaşıyorum ama çok yorgunum."

Başımı sallıyorum. Söyleyecek başka ne var ki? Ne demek istediğini biliyorum. Günlerdir ikimiz de kürklerin dışında enerjiyle mücadele ediyoruz. Halsizlik hissi dalga dalga gelip gidiyor ve benim de başım dönüyor. Çok uzun zamandır khuilerimizle savaşıyoruz ve bedelini bedenlerimiz ödüyor.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Sanki doğrudan khui'mle iletişim kuruyormuş gibi parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirmeye devam ediyor. "Kamptayken en kötü durumlardan kurtulmak için düzenli olarak şifacıyı ziyaret ediyordum. Bu sayede bu kadar uzun süre dayanabildim. Hiçbir şey söylemedim çünkü acı çekmeni istedim. Bu beni bir pislik mi yapıyor?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak kıkırdıyorum. "Benim de aynısını yapmadığımı mı sanıyorsun?" Doğrulup bana ters ters bakıyor. "Ciddi misin sen?"

Öfkesi çok komik. Onun yaptığını yaptığım için bana kızgın mı? "Tabii ki. Sana hiçbir şey söylemedim çünkü teslim olmanı istedim."

Calida kaşlarını bana doğru çatıyor. "Sen en sinsi orospu çocuğusun."

Benden uzaklaşmadan çenesine dokunuyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve orada meydan okuma var ama aynı zamanda korku da var. Yumuşakça konuşuyorum, onu kazanmaya kararlıyım. "Beni dinle Calida. Uzun ve zorlu bir mücadele verdik ama işleri ertelemenin bir anlamı yok. Dokunuşumu seviyorsun. Artık birbirimizi tanıdığımıza göre benden nefret etmiyorsun. Rezonansın bizi seçtiğini kabul etmeli ve onu kucaklamalıyız."

Onu uzun zaman önce seçtim, ancak hedef alındığını hissetmesini istemiyorum, bu yüzden tekrar tekrar "biz" dediğimden emin oluyorum. Bana kalsa Calida ilk gece kürklerimin içinde olurdu ve bu kovalamacanın hiçbiri yaşanmazdı.

Öte yandan, onunla geçirdiğim bu zamandan da memnunum. Bedenim için zor oldu ama birbirimizi tanımış olmamız hoşuma gidiyor.

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra bir kez daha göğsüme yaslanıyor. "Korkuyorum, M'tok."

Azılı eşimin söylemesini beklediğim onca şey arasında bu onlardan biri değil. Onun ifşası

karşısında şaşkına döndüm. "Korktun mu? Neden korkayım? Dokunuşumdan hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun? Hoşlanacağını biliyorum."

"Yavaş ol bakalım, Bay Kibirli." Beni azarlar gibi göğsüme vuruyor, sonra iç geçiriyor. "Hayır. Korkuyorum çünkü... bu son. Bir kez 'Evet, tamam, bir eşim ve bebeklerim olacak' dediğimde

Bu da sonsuza kadar burada kalacağım anlamına geliyor." Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra bana baktı, gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Bundan kaçıyordum."

"Burada olmak istemediğiniz için mi?"

Calida uzun bir süre düşünür. "Çünkü çok şeyden vazgeçiyorum. Evimde ailemi seviyordum. Hayatımı seviyordum. Hiçbirini bir daha göremeyeceğimi, yazı hissedemeyeceğimi, suyumun akmayacağını ya da bunların hiçbirini yapamayacağımı düşünmek çok zor. Burası berbat bir yer değil. Bazen güzel oluyor." Parmakları karnımın üzerinde geziniyor, ağrıyan bedenime hisler gönderiyor. "Ama bu diğer her şeye veda etmem gerektiği anlamına geliyor ve bu çok zor."

"Anlıyorum." Yelesini okşadım.

Anlıyorum. Kabilemi yok eden felakete karşı ne kadar öfkelen dim? Kaç mevsim herkese karşı huysuz ve öfkeliydim? Güneşin doğuşunu görüp de yeni bir günü başlattığı için ona kızmayalı ne kadar oldu? Evimi kaybettiğim için yine kızgın olabilirdim... Calida'nın burada olması dışında. O her şeyi değiştirdi.

Derin bir nefes çekiyor. "Ve rezonans bir bebek demek, M'tok."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Yanağını hafifçe okşayıp yumuşaklığını izliyorum. "Senin için iyi bir eş olabilirim, Calida."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Yine de bir noktada sana ilaç vereceğim."

"Unutmadım." Dudaklarına dokunuyorum, ağzını insan usulü öpmenin, dilinin benimkine değmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. En iyi mayalı içeceklerden daha iyi ve başımı çok daha hızlı kaybetmeme neden oluyor. "Bu işte yalnız değilsin. Yolun her adımında yanında olacağım. Ben iyi bir avcıyım. Mükemmel bir balıkçıyım. Ailemiz için mükemmel bir kulübe inşa ettim. Ve takımlarla aram iyidir. Seni mutlu edeceğim."

"Çok mütevazı," diye mırıldanıyor ama ağzında bir gülümseme beliriyor. "Peki. Hadi yapalım o zaman." "Yapalım mı?" Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Rezonans." Ayağa kalkıyor ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Ama beni en az bir kez boşaltmalısın. Ve daha fazla oral talep etmek zorunda kalacağım."

"Oral?"

Yüzü kızarıyor. "Dün geceki gibi."

"Yani seni yaladığım zaman-"

"Evet, aynen öyle," diye tersliyor. "Tanrım. Ne yani, alnıma yazmamı mı istiyorsun? Ağzını sevdim. İşte böyle. Mutlu musun?"

"Öyleyim," diyorum ona, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Buna pişman olmayacaksın."

"Bu gece," diye vurguluyor. "Bugün beynimi toparlamam ve bu işe sarılmam gerekiyor. Ve hazırlanmak için."

Bu beni meraklandırdı. "Hazırlanmak mı?"

"Bilirsin işte, banyo falan?" Başını bana doğru sallıyor, kaşları çatık. "Saçımı düzelt. Bunun gibi şeyler."

Sanki şu anda çıplak değilmiş ve göğsüme bastırılmamış ya da son iki gündür her gece ona dokunmamışım gibi davranıyor. Ama eğer kendini hazırlamak için buna ihtiyacı varsa, başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Bu gece. Ama bugün mağarada kalmanı istiyorum. Gücüne güvenmiyorum."

Calida başını sallıyor, sonra başını eğip beni inceliyor. "Bana seni sevip sevmediğimi sormadın."

"Aşk önemli değildir. Biz rezonans eşleriyiz." Sözlerim gözlerindeki hüznü ifadenin geri dönmesine neden oluyor, ben de çenesine dokunup başımı sallıyorum. "Öyle bakma Calida. Siz insanlar Uzun Boynuz klanının içgüdüsel olarak bildiği bir şey için 'aşk' kelimesini kullanıyorsunuz. Henüz aşkımız yoksa bile, olacak. Biraz zaman verin."

Tereddüt ediyor, sonra tekrar başını sallıyor. "Sadece beni mutlu et, tamam mı?" "Mutlu edeceğim."

Onun en mutlu kadın olacağına yemin ediyorum, çünkü bunu sağlamak için sahip olduğum ve olduğum her şeyi vereceğim.

CALLIE

I

Bütün gün aptalca gergindim.

M'tok da biraz tedirgin, ya da ben ona yansıtıyor olabilirim. Her iki durumda da, gün geçtikçe ikimiz de biraz sessizleşiyoruz. Yeni bir fırtınalı kar dalgası geliyor.

M'tok erzaklarımızı iki kez kontrol ediyor ve yiyecek depolarımızı çok titiz bir organizatör gibi düzenliyor. Yine de buna aldırmıyorum. Onunla yaşadığım bir haftadan sonra bunu sevimli bulmaya başladım. Düzenli olmasına sevindim, çünkü ben kesinlikle değilim. O da benim dağınıklığımın rahatsız olmuş gibi görünmüyor, benden sonra sessizce ortalığı toparlıyor. Ben kalktıktan sonra kürkleri bile yapıyor.

Bu da bana bu gece o kürklerin içinde ne yapacağımızı düşündürüyor. Bu da beni tekrar telaşlandırıyor.

Bakire değilim ki. Birbirimizle oynamaya yeni başlamış bile değiliz. M'tok ve ben kürklerin içine girdiğimiz andan itibaren her türlü kirli şeyi yapıyoruz ve dün gece bana ne zaman indi? Beni tatmasını mı istedi? Tamamen çözüleceğimi sandım. Adamın iyi bir dili var. Geçmişte sahip olduğum tüm erkek arkadaşlarım ve sevgililerim arasında, o şimdiden zirveye fırladı ve biz daha işi bile yapmadık.

Sadece... bu insanların gözünde, rezonansa evet dediğiniz anda evlenmiş gibi oluyorsunuz. Ve sanırım bu beni biraz korkutuyor. Bizim oralarda evlilik için bir sürü tören yapıldı. Kiliseler, rahipler, duvaklar ve güzel bir elbise olurdu. Küçük Calida'nın evlendiğini görmek için her yerden akrabalar gelirdi. Bu bir aile olayı olacaktı. Bu rezonansı köyde kimse olmadan yapmak mahremiyet açısından harika ama aynı zamanda bana tuhaf geliyor.

Tüm bunlar garip geliyor.

M'tok kurutulmuş, tütsülenmiş balıkları kesip özenle paketlerken ben ateşin yanında dikişle uğraşıyorum. Normalde ikimiz de çalışırken oldukça konuşkan oluruz - o mağarada bir şeyler yapar, ben de dikiş dikerim ve bir şekilde gün boyu konuşmayı başarırız. Onun anlattıklarından hiç sıkılmam ya da ona söyleyecek sözüm bitmez ama bugün dilim tutuldu. Çünkü bu gece yankılanacağız. Tüm bu ayak sürümeler ve diğer saçmalıklar? Bitecek. Tüm bunlardan sonra,

M'tok'la yatağa atlayacağım.

ve bir bebek yapacağız.

Bunu düşününce bile haç çıkarıyorum. Bir bebek. *Madre de dios*. Bir anne. Ben. Ve o da bir baba olacak. Ve sonsuza dek köyde, bu kış kıyısında Dünya'ya dönme umudumuz olmadan yaşayacağız. Gerçi böyle bir umut hiç olmadı. Diğerleri bu konuda oldukça açıktı. Ama ben hep umdum.

Onu bir kenara bırakıp gerçeklerle yüzleşme zamanı. Bu benim dünyam. İşte benim adamım. M'tok'a bakıyorum ve balığı düzgünce dört eşit parçaya böldüğünü görüyorum, uzun saçları çalışırken omzunun üzerinden kayıyor. Kuyruğu ara sıra tanıdığım şekilde sallanıyor ve işine o kadar odaklanmış ki, kafasını kaldırıp baktığımı fark etmeden önce onu uzun bir dakika boyunca izleyebiliyorum. Sonra kalçalarının üzerine oturuyor ve bana sırtıyor. "Hevesli misin?"

Bu beni utandırıyor. Bir de peştamalına bastıran devasa ereksiyon. "Kibirli mi?"

"Balık için demiştim. Balık için istekli misin?"

Artık onu o sinsî ses tonunu tanıyacak kadar iyi tanıyorum ve homurdanıyorum. "İkimiz de balık demek istemediğini biliyoruz."

Sadece kıkırdıyor ve ben de iğnemi deriye batırırken kendimi gülümserken buluyorum.

Hazırlanmam gerektiğiyle ilgili söylediğim her şey kendime zaman kazandırmak içindi. Zaten her gün banyo yapıyorum. Saçım için özel bir şey yapmayacağım. Sadece Callie olacağım. Ama zihinsel olarak evet, bunu yapıyorum demek için zamana ihtiyacım vardı. Bu benim kararım.

Yani, çoğunlukla. Bir kısmı bit yüzünden olabilir. İkimizi de yıpratıyor. Her zaman çok yorgunum ve M'tok'un kollarında olmadığım sürece uykum berbat. O zaman bile kendimi ağırlı ve ateşli hissediyorum ve onun da zorlandığını biliyorum. Bazen mağarada tökezlediğini görüyorum ve bu olduğunda o da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. İkimiz de dağılıyoruz.

En iyisi bu boğayı boynuzlarından tutup adamımı becermek.

Bir nefes çekiyorum ve iğnemi tekrar malzemeye batırıyorum. Seks yapmayalı uzun zaman oldu. Son ciddi ilişkim geçen yıl mıydı? Ne kadar uzun süre uyuduğumuza dair söylentiler doğruysa belki daha uzun. Belki beş yıl olmuştur. Belki de on. Seks konusunda gergin değilim... yani, biraz gerginim. M'tok'un sikini gördüm ve ellerimi sürdüm. Şimdiye kadar dokunduğum tüm insan penislerinden daha büyük ve ya harika ya da korkunç olacak bir mahmuz olayı var. Her şeyin uyacağından eminim ama yine de... Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Öyle bile olsa, bu ikimiz için de bir öğrenme deneyimi olacak.

Ve M'tok'un bakire olduğuna eminim. Bunu söylemedi ama bana adadaki yaşamı hakkında anlattığı hikayelerden anladığım kadarıyla yetişkinliğe yeni ulaşıyordu. Kanıtlama oyunlarının onları erkek olarak işaretlemesi gerekiyordu, bu da kabiledeki kadınları takip etmekte özgür olacakları anlamına geliyordu. Herkes öldüğünden beri, bırakın seks yapmayı, benimkinden önce bir memeye bile dokunmadığına eminim. Nedense deneyimli olanın ben olacağım düşüncesi hoşuma gidiyor. Kontrol bende olacakmış gibi geliyor.

Ki bu güzel bir şey. Son zamanlarda kontrolüm dışında olan o kadar çok şey var ki, kazanabileceğim her şeyi alacağım.

al.

M'TOK

I

eşimin mağaradaki varlığının son derece farkındayım.

Bunu şimdi söyleyebilirim. Bu gecedен sonra, o benim eşim olacak. Calida artık beni kendinden uzaklaştıramayacak. Bu düşünce kalbimin hızlanmasına neden oluyor ve khui'min şarkısı aciliyetle artıyor. I

Bütün gün meşgulmüş gibi davranmak, önemsiz işlerle uğraşmak, oysa tek yapmak istediğim ona bakmak. Ona dokunmak. Parmaklarımı yelesinde gezdirmek. Müzikal kahkahasını dinlemek. Deri renginde olabilecek ama inanılmaz hissettiren yumuşak teninin tadını çıkarmak.

Kürklerin üzerinden kalkıp mağaranın arka tarafına doğru yöneldiğinde bedenim tetikte bekliyor. Su sıçrama sesleri geliyor ve banyo yaptığını anlıyorum.

Yani kendini bu geceye hazırlıyor. Bizim rezonansımız için.

Ayağa kalkıyorum, volta atıyorum ve mağaranın girişine bakıyorum. Dışarısı kasvetli, gökyüzü karla kaplı daha gri bulutlarla gizlenmiş. Bütün gün geçti mi yoksa daha fazla fırtına geldiği için hava erken mi kararıyor? Her iki durumda da fark etmez. Bu gece Calida'nın eşiyim.

Onun sıcak kalmasını isteyerek ateşe daha fazla körükle gidiyorum. Ayrıca gidip onu yıkanırken izlemek istiyorum, çünkü bu benim en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi. Islak bezi büyük memelerinin üzerinde gezdirmesini, koyu renk meme uçlarını deri parçasıyla yuvarlamasını, damlacıkların uçlardan yere sıçramasına izin vermesini izlemeyi seviyorum. O yumuşacık, benim Calida'm. Kalçaları gibi yuvarlak olan karnını ve ağzımı onları keşfetmeye davet eden poposundaki çukurları düşünüyorum. Uzun Boynuzlu bir dişide hiç gamze görmemiştim ve... gamzeleri sevdiğime karar veriyorum.

Hayır. Onları sadece sevmiyorum. Gamzelere bayılırım.

Kendimi eşimi ters çevirirken ve poposundaki gamzelerin her birinin tadına bakarken hayal ettiğimde ağzım kuruyor. Bu gece ellerden daha fazlasını kullanacağız. Dün gece olduğu gibi, ona zevk vermek için ağzımı kullanmama izin verecek ve elimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek hâlâ onun tadına bakabilmeyi diliyorum. Bunu tekrar yapmak için can atıyorum. Çıkardığı seslere ve etrafımda titrerken boynuzlarımı sıkıca kavramasına bayıldım.

Ve bu gece, beni bedenine alacak. O kadar çok ağrıyor ki, uzun sürmeyeceğinden eminim,

çünkü-

Ve sonra durakladım, dehşete düştüm.

Calida onu memnun etmemi istiyor. Yapacağıma söz verdim. Ama vücudum onun için ağrıyor, o kadar güçlü bir rezonans var ki, ona karşı görevimi yerine getiremeyeceğimden endişeleniyorum. Ya çok çabuk gelirim? Ya ona çok ihtiyacım olursa?

Mağaranın girişine bakıyorum. Gidip kendime dokunmalı mıyım? Onunla zaman geçirebilmek için tohumumu harcayayım mı? Bu kötü bir fikir değil.

Kendime dokunabilmek için peştemalimi aşağı çekerek mağaranın önüne doğru ilerliyorum. Bunu son birkaç gündür birkaç kez yaptım, sadece gerginliği azaltmak için. Her zaman tatmin edici değildir, ancak sürekli artan açlığımı gidermek için fazla seçeneğim olmadığından, yine de yapıyorum. Ne de olsa Calida'yı parçalayamam. O beni istemeli.

Ve bugün beni istiyor.

Bu düşünce, ağrıyan sikimi hızlı ve sert hareketlerle okşamama neden oluyor. Onu çok istiyorum ve bu gece kollarımda olacak. Bu gece-

"Ne yapıyorsun?"

Olduğum yerde donup kaldım. Arkamı dönüp ona göstereyim mi? Hiçbir şey yapmıyormuş gibi mi davranayım? Birazdan ona dokunacak olmama rağmen kendime dokunduğumu öğrenince gücenir mi? Onun ruh halinden emin olmadan, zonklayan sikimi peştemalime geri sokuyorum ve rahat davranmaya çalışıyorum. "Sizin 'keçi' dediğiniz şeyleri arıyordum."

Uzun, ıslak yelesini bir parça kuru deri parçasıyla silerken kaşları birbirine çatılmış. Üzerinde uyuduğu tunik var ama başka bir şey yok; mağaranın ön odasına yaklaşırken kısa, yuvarlak bacakları çıplak. "Hayır, değilsin," diyor bana. "Keçiler seni tahrik etmiyorsa tabii."

Aşağı bakıyorum. Aletim peştemalimin ön tarafına baskı yapıyor, sanki derinin altına gizlenmiş bir mızrağım varmış gibi belirginleşiyor. Çok açık.

"Mastürbasyon mu yapıyordun?" Alay ettim.

"Öyleydin!" Beni çözdüğü için muzaffer bir edayla gülümsüyor.

Belli ki yalanlarım beni hiçbir yere götürmüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona savunmacı bir bakış atıyorum. "Seni düzgün bir şekilde tatmin edeceğimden emin olmak istedim. Eğer çok hızlı boşalırsam, senin için iyi olmayabilir. Bunun en iyisi olmasını istiyorum. Bu yüzden kendimi hazırlıyorum, tıpkı senin kendini hazırladığın gibi."

Calida bana biraz şüpheli bir bakış atıyor ama sonra arkasını dönüp nemli yelesini omzunun üzerinden savuruyor. "Ateşin yanına gel. Bunun için bir şeyim var."

Bu beni uyuşturduğu zaman mı? Visshek'in onu ne kadar heyecanlandırıldığını ve dokunuşum için ne kadar istekli olduğunu hatırlıyorum. Rezonansa dayanmak için kendini uyuşturacak mı? Bu midemin çukuruna ekşi bir his gönderiyor. Benimle birlikte olmaktan keyif almasını istiyorum. Bana katlanmasını istemiyorum. Bu düşünce acı verici. Yine de yaptığım şeye geri dönemem, bu yüzden onu içeri kadar takip ediyorum.

Ateşin yanında oturuyor, bacaklarını nazikçe iki yana açmış, ayak bileklerini birbirine kenetlemiş. Bir elinin üzerine eğiliyor ve yanındaki kürklerin üzerine oturmamı işaret ediyor. Onu görmek davetkâr ve temkinli olmama rağmen hevesle yanına gidiyorum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki hızlı hareket edeceğimi biliyorum. "Calida, bunu senin için yapıyorum. Kulağa garip geldiğini biliyorum-"

"Sorun yok, M'tok. Neyin peşinde olduğunu biliyorum." Yanına oturduğumda beni izliyor,

sonra bacak bacak üstüne atıp botlarımın bağlarını çözmeye başladığım anda ayağa kalkıyor.
"Bakiresin, değil mi?"

Kürklerde "deneyimsiz" anlamına gelen insan sözcüğü. "Ağzımı sana dayadım," diyorum.
"Ama başka kimseye değil."

"Ya senin sakin?"

"Ona benden ve senden başka kimse dokunmadı." Onun dokunuşunu düşündükçe vücudum seğiriyor. "Onaylamıyor musun?"

"Hiç de değil." Botlarımdan birini çıkardı. "Bana diğer ayağını ver."

Bağcıkları ustalıkla çözerken onu izliyorum ve çok geçmeden üzerimde peştemalden başka bir şey kalmıyor. Çıkarmam için eliyle işaret ettiğinde, bağları çekiştiriyorum ve peştemal onun önünde yere düşüyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sana yardım edeceğim." Calida bana sinsi bir bakış atıyor ve sikime uzanıyor. Sonunda ne demek istediğini anlayarak inliyorum.

"Bunu benim için yapacak mısın?"

"Bu benim için de, söz veriyorum" diye mırıldanıyor ve sikimi avucunun içine alıp hafifçe okşuyor. Sikim yüzüne o kadar yakın ki, yakınlığından büyüleniyorum. Bana dokunurken yüzündeki ifadeyi izleyebiliyorum ve...

Öne doğru eğilip sikimin başını yaladığında nefesim boğazımda kesiliyor.

Hiç böyle bir *ihtiyaç yaşamamıştım*. Böyle bir açlık. Yaladığı prekum bir anda geri dönüyor ve aletim o kadar sert ve zonkluyor ki, şimdiden serbest bırakmaya yakınım. "Calida... sen..."

"Eşime dokunuyorum," diyor basitçe, nefesinin tenimde oynamasına izin vermek için öne doğru eğiliyor. "Onu tadıyorum. Tıpkı senin beni tattığın gibi."

"Ama ben senin avcınım," diye itiraz ediyorum. "Eşimi tatmak benim için bir onurdur. Ben... insanlar bunu yapar mı?" Hiç kimse bana böyle bir şey önermemişti. Gençken klanımdaki diğer insanların eşleştiğini görmüştüm ama bunu hatırlamıyorum.

"Oh, bunu kesinlikle yapıyorlar. Durmamı istemiyorsan tabii?" Cevabımı zaten biliyormuş gibi öne doğru eğiliyor ve sikimi tekrar yalıyor.

İnledim. "Hayır. Durma. Bunu yapmaya devam et."

Arkadaşım boğucu bir kahkaha atıyor ve sonra dilinin ucuyla uzunluğumu keşfederek sikimi yukarı aşağı yalıyor. Büyülenmiş bir şekilde üzerimde gezinmesini, ağzıyla tadına bakmasını ve dokunmasını izliyorum. Şaftımın başına dönüp ağzına aldığında nefesim kesiliyor. Sikimin her yerinde, emiyor, sıcak ve ıslak ve sanki amcığının yapacağını hayal ettiğim gibi hissediyor. Dili şaftımın alt tarafını gıdıklıyor ve tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor. Çoktan boşalmaya yakınım, kontrolüm onun becerisi ve khu'i'min ısrarlı ihtiyacı yüzünden paramparça oldu. "Bekle," diye inliyorum. "Bekle, Calida... tohumum..."

Başını kaldırıyor ve sikime uzun, ıslak bir yalama veriyor, bu da beni ihtiyaçtan titretiyor. "Ağzıma boşalabilirsin. Ya da başka bir yere. Nereye istersen."

Calida dikkatimi dağıtmaya devam ediyor, sikime dokunuyor ve tadına bakıyor, kesemin sıkılaşmasına neden olan küçük onay sesleri çıkarıyor, tohumum dökülmeye o kadar hazır ki sadece sıkılı yumruklarım kontrolü kaybetmemi engelliyor.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu. "Çabuk ol."

Bana ateşli gözlerle bakıyor ve beni ağzının derinliklerine alıyor, dili sikimin alt tarafında geziniyor. Bir eli arka tarafıma gidiyor ve boğazının arkasındaki sıcak sıkışıklığı hissedene kadar beni ağzının derinliklerine itiyor. İnliyorum, ellerim yelesine gidiyor ve ıslak, istekli ağzına pompalıyorum. Bir kez. İki kez. Sonra salıverilmem içimden taşıyor, beni ona tutarken boğazından aşağı fışkırıyor. Ben boşalırken geri çekiliyor, sikimi bırakıyor ve harcadıklarımı yutuyor.

Ağzının kenarlarını siliyor ve bana memnun bir bakış atıyor. "Daha iyi hissediyor musun?" Ayaklarının dibindeki kürklerin üzerine çökmek istiyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Eminim öyledir." Sesi sıcaktan boğucu.

Ben onun ihtiyaçlarını karşılamaya fırsat bulamadan o benim ihtiyaçlarımı karşıladığı için alakgönüllüyüm. Dizlerimin üzerine çöküp yanağına dokunuyorum. "Bu hediye için teşekkür ederim." Yüzünü inceliyorum, utangaçlık ya da

Ama gözlerinde ihtiyaçtan başka bir şey yok ve khui'sinin şarkısı her zamankinden daha yüksek sesle mırıldanıyor. "Hâlâ korkuyor musun?"

"'Korkmak' doğru kelime mi bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve ben oturduğumda bana doğru ilerliyor. Kollarını belime dolayarak ve başını göğsüme yaslayarak kucağıma oturuyor. "Gergin miyim? Evet. Gelecekte emin değil misin? Evet. Hâlâ senden nefret ediyor muyum? Pek değil."

"Pek sayılmaz mı?" Eğlenerek yankıladım. "Bana çok güveniyorsun." Şu anda yumuşak, yuvarlak hatlı eşim kollarımdayken ve başı göğsüme yaslanmışken kendimi iyi hissediyorum. Elimi sırtında gezdiriyorum, tuniğinin eteklerini kaldırıp poposunun kabarıklığıyla ve o büyüleyici gamzeleriyle oynuyorum. Nefes alışım yavaşlasa bile, khui'min şarkısı bir kez daha artıyor ve aletim canlanıyor. Serbest bırakmanın ne kadar iyi olduğu önemli değil, onu sahiplenene kadar rahatlama tamamlanmayacak.

Ama bütün gece bizim. Ve hayatımızın geri kalanı.

O bana sokulurken ben de onun yumuşak, ince tenini okşamaya devam ediyorum.

"Beni ne rahatsız ediyor biliyor musun?" Calida sonunda dedi ki. "İstedğin her şeyi elde ediyor olman. Bu boktan planının işe yaraması."

Sözlerini homurdanarak onaylıyorum. Bunun onu neden üzdüğünü anlayabiliyorum ama yaptıklarım için özür dilemeyeceğim çünkü o haklı. Her şeyi yine aynı şekilde yapardım çünkü eşimi kollarıma getirmişti. Elbette memnunum. Ama onun kızmasını istemiyorum, bu yüzden kelimeleri tersine çevirmeliyim. Bunun yerine onu kızdırmaya karar verdim. "Çünkü ben sinsiyim."

"Slytherin," diye mırıldanıyor.

"Arkadaşın," diye düzeltiyorum. "Sahildeki en kızgın, en beceriksiz takımı yapacağız."

Bu onu kıkırdatıyor. Calida iç geçiriyor ve sonra bana bakıp yüzümü inceliyor. Düşüncesizce eğilip dudaklarını öpüyorum. Hâlâ hafifçe serbest bırakılmamın tadını alıyor ama kötü bir şekilde değil. Gözleri kapanıyor ve öpücüğüme doğru eğiliyor, ben de elimi onun yumuşak, kalın yelesine sokup ağzını yalarken onu tutuyorum. Yumuşak ve pürüzsüz, dostum, dili benimkine karşı kaygan ve zarif. Bu bana dün geceyi, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirip onu boşalttığımı düşündürüyor. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Güzel, vahşi Calida'ma her şeyi yapmak istiyorum.

Ve ben avcıların en şanslısıyım çünkü o benim rezonans eşim.

Onu tekrar tekrar öpüyorum, ta ki kollarımda hafifçe inleyene ve uyarılmışlığının kokusu havayı koklayana kadar. Parmaklarımı poposunun üzerinde gezdirerek tuniğini yukarı doğru kaydırıyorum. Onun görüntüsünden büyülendiğimi biliyor ve ben de büyülendim. Saatlerce ona bakabilirim, tüm yuvarlak tatlılığı ve davetkâr gamzeleriyle. Yüzümü kalçalarının arasına sokup onu hassas yerinden öpmek istiyorum, ama başka bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdığında, onun yerine ağzını alıyorum ve elimin kalçalarının kıvrımları arasında kaymasına, ıslak sıcaklığını aramasına izin veriyorum.

Parmaklarım göbeğinin girişine değdiğinde Calida inliyor.

"Benim için arkana yaslan," diye emrediyorum ona. "Seni doyurmama izin ver."

Başını sallıyor ve onu kürklerin üzerine yatırdığımda tuniğini çekiştiriyor, başının üzerine çekene kadar kıvranıyor. O zaman çırılçıplak ve muhteşem görünüyor, meme uçları da kalçalarının arasındaki koyu renkli bukleler kadar dokunuşumu davet ediyor. Onu tekrar öpmek için başımı eğiyorum, sonra ağzımı daha aşağı bastırarak göğsündeki o baştan çıkarıcı kabarıklıklara doğru ilerliyorum. Onunla kürkler içinde geçirdiğim son birkaç günde öğrendiğime göre daha koyu renkli tomurcukların, yani meme uçlarının yalanmasından ve okşanmasından hoşlanıyor. Klitorisile aynı

şekilde değil, ama ısırıklar ve alaycı, gıdıklayıcı okşamalarla. Bir memesini avucumun içine alıp okşuyorum, meme ucunu ağzıma götürüp emiyorum.

"Sanırım bunu şimdi yapıyoruz," diyor bana, nefesi kesilmiş bir halde.

Ucunu ısıriyorum, dişlerimi onu ürpertecek şekilde hafifçe sıyırıyorum ve başımı kaldırıyorum

ona bakmak için. "Durmamı ister misin?"

"Dürüstçe mi? Hayır." Elleri yüzüme gidiyor ve onu kavlıyor, sonra ellerini boynuzlarıma kaydırıyor ve beni nazikçe aşağı indiriyor. "Bu iyi hissettiriyor. Devam et."

"Sana ne kadar güzel olduğunu söyleyeyim mi?" Yalamalar arasında mırıldanıyorum. "Bana bodur demediğin sürece."

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sen kadınların en güzelisin," diyorum ona. "Ve en bağışlayıcı." Bu, ondan bir hırıltılı kıkırdama çıkarıyor ve kahkahasıyla birlikte memeleri sallanıyor.

Gördüğüm manzara karşısında büyülenmiş gibiyim, birini avuçluyor ve diğerinin burnuna sokuyorum. "Bana inanmadığımı biliyorum Calida, ama vücudunu seviyorum. Seni ilk gördüğümde, bu kadar kısa boylu olmanın tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Gördüğüm tek insanlar M'rs'l ve L'ren'di ve ikisi de senden daha uzun ve sana kıyasla çok düz." Onun muhteşem memelerini avuçluyorum. "Ama sana baktıkça bunun ne kadar çekici olduğunu fark ettim. Ellerimi doldurman hoşuma gidiyor. Kalçalarının ağırlığını ve popondaki çukurları seviyorum."

"Kıçımın gamzeleri mi var?" Korkmuş gibi bir ses çıkarıyor.

"En iyi gamzeler," diye onu rahatlatıyorum. "Hepsini yalamak ve kalçalarının arasında ziyafet çekmek istiyorum."

Ürpertici bir inilti duyuyorum ve altımdaki kürklerin üzerinde gevşiyor. Söylediğinden daha gergin olduğunu fark ettim. Beni ağzıyla tatmin etmesi, bağımsızlık fikrinden vazgeçmeye henüz hazır olduğu anlamına gelmiyor. Khui talep ediyor olsa bile, kürklerimin içine sokulmak istiyor.

Ve ona kur yapabilirim. Öpücükler, yumuşak sözler ve bolca yalamayla eşime mutlu bir şekilde kur yapacağım.

"En iyi eş," diyorum tekrar, çünkü bunu tekrar duyması gerekiyor. "En yumuşak. En çekici. Sana yaklaştığımda ve sen bana kızdığında, kendi kendime sinir bozucu olduğunu ama aynı zamanda inanılmaz derecede sert olduğunu düşündüm. Ve ne kadar güçlü ve öfkeli olduğunla gurur duydum."

Meme ucuyla oynadığımda küçük bir nefes kaçıyor. "Yalancı. Sen değildin..."

"Öyleydim," diye onu rahatlatıyorum. "O ana kadar tanıdığım tek dişiler M'rs'l ve L'ren'di. L'ren'le konuşmadım ama M'rs'l utangaç ve korkak bir şey. Bu kadar vahşi olduğunu bilmek beni gururlandırdı ve rahatlattı. M'rs'l gibi bir dişiyi yaşayabileceğimi sanmıyorum. T'chai için iyi ama benim için doğru değil." Konuşurken memesinin ucunu parmaklarımla arasında yuvarlıyorum, altımda eğilip kıpırdanmasından zevk alıyorum. "Güçlü, gururlu bir dişiyi tercih ederim... meydan okumasıyla aklımı kurcalasa bile."

Yine kıkırdıyor, sesi acı verecek kadar tatlı. "Teşekkür ederim, M'tok." "Ne için?"

"Önce arkadaşım olduğun için." Parmaklarını yelelerimin arasından geçiriyor, ben daha aşağıları öperken kıvranıyor. "Senden nefret etmeme neden olacak kadar beni zorlamadığın için."

"Beni başından beri yanlış anladın güzel dostum," diyorum ona, göbeğini yalayarak aşağı doğru kayarken. Yuvarlak göbeğinin yumuşaklığı dilimi davet ediyor. Amcığını yaladığım gibi onu da yalıyorum ve o da ihtiyaçla pantolonunu indiriyor. "Sikimi sokmak için sadece sıcak bir yer istemiyorum. Eşimi istiyorum. Arkadaşımı. Diğer yarımı. Yavrularımın annesini istiyorum. Tüm bunları yapmaya degecek birini istiyorum." Yumuşak karnına bir öpücük konduruyorum. "Ve şimdi ona sahibim."

Calida yumuşak, mutlu bir iç çekiş yapar. "Yine de bir noktada sana ilaç vereceğim."

"Bunu memnuniyetle karşılıyorum," diye söz veriyorum ona. "Bana yapacağın her şeye"

katlanacağım ve sırf yanımda olduğun için mutlu olacağım." Daha aşıadıan öpüyorum, ağızımı amını koruyan buklelerin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kalçalarını ayırıyorum. Burası da yumuşak, uçurumlarda sürünmek yerine ateşin yanında oturan bir kadının kalçaları ve bu yumuşaklık hoşuma gidiyor. Benim kıllı Calida'mın yumuşak bir kalbi olması hoşuma gidiyor.

Hayvanların öldüğünü görmekten hoşlanırdı. Balık tutmaya gittiğimizde ve oltaya bir balık takıldığında nasıl rahatsızlıkla kıvrandığını hatırlıyorum. Avcı kalbinin yanında nazik bir ruhu da var. Sonsuza dek böyle kalmasını istiyorum. Yumuşak, savunmasız ve benim korumam altında.

Uyluklarından birinin iç kısmına bir öpücük daha konduruyorum ve onları birbirinden ayırıyorum. "Bu gece de seni böyle tatmin etmemi istemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu eşim olduğun her gece yapacağım. Bunu dört gözle bekliyorum Calida. Bir avcının dilinde rezonans eşinin tadından daha iyi bir şey yoktur." Amcığının kıvrımlarının ihtiyaçla parladığı yere, merkezine doğru öpüyorum. "Bu V'ktl'in insanların söylediği bir sözdür ve doğrudur. Artık seni tattığıma göre, sana sık sık sahip olmalıyım."

İnliyor, elleri tekrar boynuzlarıma giderken eğiliyor. "M'tok."

"Buradayım," diye mırıldanıyorum, kokusunu içime çekerken khui'min şarkısı bedenimde şiddetle gürlüyor. "Seni tatmin etmeme izin ver. Bana seni tatmamı istediğini söyle. Ağzımı amının üzerinde istediğini söyle."

Calida sanki aç ağzımdan kaçmak mı yoksa teslim olmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi küçük bir kıpırdanma hareketi daha yapıyor. Başka bir iniltiyle boynuzlarımı sıkıca kavıyor ve yüzümü aşağı doğru itiyor. "Lütfen."

Sesinin boğuk tınısı karşısında şiddetli bir zevkle homurdanıyorum. Kalçalarını birbirinden ayırıp kavıyorum ve yüzümü indiriyorum, ağzım tatlılığına gömülene kadar yumuşak kıvrımlarına sokuluyorum. Onun tadı dilime doluyor ve tepki olarak vücudumu sıkıyorum, aletimin davranmasını istiyorum. En azından bir kez yerine getirilmişti, ona hatırlatıyorum. Şimdi sıra eşimde.

Yine de Rezonans açgözlü ve ikimizden de daha fazlasını istiyor.

Dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdirirken "Tanrım," diye inliyor. "Çıkıntıları aşamıyorum." "Mm?" Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Çıkıntılar mı?"

"Dilin," diye pantolonunu indiriyor. "Dilin."

Ah. Onunkinin benimkine kıyasla pürüzsüz olduğunu biliyordum ama vücudunda farklı bir his yaratacağını fark etmemiştim. Bu çıkıntıları kasıtlı olarak klitorisinin üzerine sürüklüyorum ve küçük bir çığlık atıyor, elleri boynuzlarımı sıkıca tutuyor. Çıkardığı şiddetli sesleri seviyorum, bu yüzden daha fazlasını yapıyorum, alay ediyorum ve fiske atıyorum, kalçalarını kavislendirene kadar yalıyorum ve ovuyorum, klitorisini çalıştırırken ağzıma doğru itiyorum.

"M'tok. M'tok. Çok yakın." Sanki onu hayal kırıklığına uğratacakmışım gibi hayal kırıklığı içinde inliyor. Ona sahip olduğumu, onu sertçe boşaltacağımı söylemek istiyorum ama son iki avuç dolusu gün içinde vücudunu öğrendim. Ona dokunduğumda tempoyu veya basıncı değiştirirsem, serbest bırakılmasını kovaladığını öğrendim. Bu yüzden ona cesaret verici sözler söylemek için bile durmuyorum. Sadece devam ediyorum, devam ediyorum ve kalçaları titreyip ürperdiğinde, sınırda olduğunu anlıyorum. Devam ediyorum ve Calida iniltili bir çığlık attığında, amcığı serbest bırakılmasıyla dolup taşıyor.

İhtiyacım artıyor ve inliyorum, kıvrımlarını yalıyorum ve başımı itene kadar onu tadıyorum. Benim eşim. Vücudu kollarımda yumuşak ve uysal, benim için hazır, istekli ve ıslak. Kendime engel olamayarak tekrar tadına bakıyorum ve boynuzlarımı bir kez daha ittiğinde, kalçasının iç kısmını ısıırıyorum.

"Bir dakika, M'tok," diye söylendi. "Nefesimi toplamama izin ver."

Şimdiye kadar yaptığım en zor şey olmasına rağmen başımı onun tatlılığından kaldırmaya zorluyorum kendimi. Güneş doğana kadar yüzümü oraya gömmek, onu tekrar tekrar tatmak ve serbest kalışının çığlıklarından, boşalırken kalçalarının boynuzlarıma bastırmasından zevk almak istiyorum.

Bu diŖiye bir ömür yetmez.

İsteksizce doğrulup ona bakıyorum. Calida  n mdeki kürklere yayılmış, nefes nefese, yüzü kızarmış bir halde. Dudakları sanki ısırılmış gibi şişmiş ve yelesi yüzünün etrafında karmakarışık bir bulut gibi. Memeleri de kızarmış durumda ve elimi kalçasının kabarıklığı boyunca gezdirdiğimde, dokunuşumla titremesi hoşuma gidiyor.

"Seninle işim bitmedi," diye yemin ediyorum ona. Eşimin  zerine eğildim, ağırlığımı bir elimle onun yanına verdim.

güzel, şişmiş ağzını öpmek için eğildiğimde bile omuz. "Seninle işim asla bitmeyecek, Calida'm. Bu sadece seni ilk kez boşaltışım. Bu geceden sonra her sabah seni ağzımda, her akşam da sikimi amının derinliklerinde istiyorum. Bu güzel memelerinin uçları kalkana kadar okşanmasını ve amının iyice yalandığından emin olacağım. Senin için iyi bir eş olacağım, Calida." Dilimi alaycı bir hareketle onunkine sürüyorum. "Bekle ve gör."

Küçük bir inilti çıkarıyor, öpücüğüme doğru eğiliyor ve eli sikime uzanıyor. Parmakları üzerimde gezinirken küçük bir nefes çekiyor. "Şimdiden çok sertleşmişsin."

"Bu bir rezonans. Sürekli sana ihtiyaç duyuyorum, eşim." Burnumu onunkine sürüyorum ve onu kavıyorum. "Çok ihtiyacım var, Calida."

Sözlerim karşısında ürperiyor ve sonra bir bacağını kaldırıp topuğunu arkama gömüyor. Kuyruğum otomatik olarak baldırına dolanıyor ve onu orada tutuyor. "O zaman al beni, M'tok. Daha fazla beklemeyelim."

"Ters dönmelisin. Bu iş böyle yapılır." Başını eğdi. "Öyle mi?"

Şimdi ona şüpheyle bakan benim. "Kitlerin nasıl yapıldığını bilmiyor musun?"

Calida kıkırdar. "Evet, teşekkürler. Ama bunu bu şekilde yapabileceğimizi biliyorsun değil mi? Yüz yüze?" Uzanıp çenemi okşuyor. "Birbirimize bakarak mı?"

Gördüğüm çiftleşmeleri hatırlamaya çalışıyorum ama onlar çok ama çok uzun zaman önceydi. Öyle olsa bile, hiç kimsenin yüz yüze çiftleştiğini hatırlamıyorum. "İnsanlar böyle mi yapıyor?"

"İnsanlar bunu pek çok farklı şekilde yapıyor," diye beni rahatlatıyor. "Nasıl istersen öyle yapabiliriz ama ilk kez sana bakmak istiyorum. Lütfen. Bu benim için çok önemli."

Eğilip onu öpüyorum, gözlerindeki belirsiz bakışı yok etmek istiyorum. "Nasıl istersen öyle yapacağım. Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Güzel eşim bana gülümsüyor ve diğer bacağını kalçalarımın doluyor. Beni hafifçe ileri doğru iterek kendisine doğru sürüklüyor ve sonra sikim amının üzerinde duruyor ve tenimiz birbirine yapışıyor. Zevkle inliyorum, uzunluğumu ıslak kıvrımlarında yukarı ve aşağı okşayarak vücudunun benimkine karşı hissinin tadını çıkarıyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor ve beni yakından izliyor, gözleri duygu dolu. Onu tekrar öpmek için eğiliyorum ve khuilerimiz birbirlerine şarkı söylüyor, birleşik titreşimleri etrafımızdaki dünyayı sarsıyor gibi görünüyor.

Onunla böyle birlikte olmak iyi hissettiriyor. Doğru.

Amcığı kaygan ve sikime karşı davetkâr, ben de ona sürtünerek sikimin başını kıvrımlarının arasından geçiriyorum. Klitorisinin üzerinde hareket ettiğinde nefesi kesiliyor ve başka bir vuruşla kalçalarını sallıyor, hareketleri benimkiyle eşleşiyor.

Birlikte hareket ederken "Daha fazla çıkıntı," diye mırıldanıyor. "Tanrım, burada ölüyorum." "Ölüyor musun?" Sözleri bana bir şey söylüyor ama hareketleri başka bir şey.

"İyi ölüyorsun," diye söz veriyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Devam et. Yaptığın şeyi bırakma."

Daha fazla kafa karıştırıcı insani şeyler söyleyemeden eğilip onu tekrar öpüyorum. Bunu yaparken, sikimi ıslaklığının içinden tekrar geçiriyorum ve sonra göbeğinin girişine doğru bastırıyorum. Burada sıcak ve kaygan ve içine girme ihtiyacı beni bunaltıyor. Vücuduna karşı sallanıyorum, girişine hafifçe itiyorum.

Calida'nın nefesi kesiliyor ve tırnakları derime batıyor. Tüm vücudu altımda titriyor. "Yap şunu," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

Nasıl reddedebilirim? İnliyorum, onun sıcaklığına doğru itiyorum. Çok sıkı, inanılmaz derecede sıkı, sıcak, ıslak ve ılık. Vücudu beni daha derine çekiyor ve kendime yavaş gitmemi, acele

etmememi söylesem de kendimi durduramıyorum. İtiyorum, itiyorum, itiyorum ve daha yarısına bile gelmeden inliyor ve sallanıyor

Kalçalarını.

"Harika hissediyorsun, M'tok. Yani-"

Bir nefes tıslamasıyla derinlere dalıyorum, sonuna kadar sokuyorum.

Sesi bir gıcırtya dönüşüyor. "-Dolu." Elleri tekrar omuzlarımda kenetleniyor, her yerimi içine alırken gözleri kocaman açılıyor. "Tamam. Bir dakikaya ihtiyacım var." Calida'nın nefesi hızla kesiliyor, vücudu geriliyor. Sanki sikimin etrafında bir yumruk sıkıyormuş gibi hissediyorum. Ve durmamı mı istiyor? Elimden geldiğince hareketsiz kalıyorum ama bu bir işkence. O kadar iyi hissediyor ki -o kadar sıkı ki- ona tekrar tekrar dalmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama kısa, yumuşak eşimin çok küçük, benimse çok büyük olduğumdan endişeleniyorum. "Canım yanıyor Sen?"

"Hayır," diyor, hâlâ nefessiz. "Hayır. Sadece alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Gerçekten çok büyüksün ve uzun zaman oldu." Altımda kıvranıyor, ağırlığını değiştiriyor ve ben tekrar inleyerek gözlerimi kapatıyorum. Khui'nin şarkısı bedenlerimizde mırıldanıyor ve onunkinin, içindeki sikime karşı neredeyse zonkladığını hissedebiliyorum.

İşkence. Hepsi işkence. İşkencenin en iyisi ama yine de işkence. Calida ağırlığını tekrar kaydırıyor ve sonra sertçe titriyor. "Seğirdin." "Ben ne?"

Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından çıkarıyorum.

"Seğirdin." Meme uçlarını göğsüme bastırıyor, meme uçları tenimi sıyrıyor ve neredeyse kontrolümü kaybediyorum. "Tekrar yap."

"Yine ne yapacaksın? Hareket etmemeye çalışıyorum. Seni incitmek istemiyorum." "Hayır, hareket et-"

"Ama biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin-"

Garip diliyle sinirli sinirli bir şeyler söylüyor, sonra yelemden bir avuç tutup çekiyor. "Çekil, lanet olası."

Tıslıyorum, tutuşunun acısı garip bir şekilde yoğun anı artırıyor ve bileğini elime alıyorum. Bileğini başının üstünden kürklerin üzerine sabitliyorum ve kendime engel olamayarak içine giriyorum. Vücudumun kendine has bir aklı var ve derinlere daldığım anda donup kalıyorum, onu incitip incitmediğimi görmek için bekliyorum.

Calida inliyor, başı geriye doğru eğiliyor. "Oh.

Tanrım. Siktir." "Ne?"

Titriyor, memeleri titriyor. "Mahmuz. Tanrım. Mahmuzun. İnanılmaz bir şey. Başta emin değildim ama şimdi..." Kısık bir inilti duyulur. "İnanılmaz."

Bu artık onunla özgürce çiftleşebileceğim anlamına mı geliyor? Yavaşça, temkinli bir şekilde hareket ediyorum, yüzünü izliyorum. Yüzünde bir mutluluk ifadesi belirliyor ve ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken bile gözleri kapanıyor. Hâlâ kavrayışında sıkışmış olan eli seğiriyor ve sonra diğer elini onun yanına koyuyor. "Beni yere yatır," diye nefes alıyor. "Hoşuma gidiyor."

Altımda tutulmaktan hoşlanıyor mu? Boğazımdan kısık bir hırıltı yükseliyor ve iki bileğini de elime sıkıştırıp sertçe içine pompalıyorum. Nefes nefese kalıyor ama bacakları her zamankinden daha sıkı bir şekilde kalçalarımın etrafında titriyor ve tekrar içine giriyorum. Ve tekrar. Bileklerini başının üzerinde tutmak çiftleşmemize heyecan verici bir unsur daha ekliyor - Calida'm dövüşmeyi ve aynı zamanda fethedilmeyi sevdiği için mi? Cevabım yok ama önemli değil. Önemli olan tek şey onun benim olması.

Derin darbelerden sonra derin darbelerle içine giriyorum, amcığı sahip olduğum her şeyi sıcak, ıslak bir kolaylıkla alıyor. Hayal edebileceğimden daha iyi hissediyor, yumuşak vücudu verici ve duyarlı. Tohumum kesemde sıkılaşıyor, yankılanmaya hazır, ama eşime vuruyorum, bu çiftleşmeyi

onun için iyi hale getirmeye kararlıyım. Onu tekrar boşaltmak için. Hareketlerimi artırıyorum, ona daha hızlı ve daha sert vuruyorum, çünkü her itiş meme uçlarını en baştan çıkarıcı şekilde zıplatıyor ve iki elimi bileklerine koyduğumu, onu sertçe inleyene ve amcığı etrafımda sıkılaşıana kadar onu sıkıştırdığımı fark etmiyorum.

horoz.

Hava dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor ve sonra eşime tüm benliğimle sahip çıkıyorum. Onun içine giriyorum, çılgınca itiyorum, harekete geçen şeyi durduramıyorum. Kanım kulaklarımda uğulduyor, neredeyse khui'min sesini ve Calida'nın zevk çığlıklarını bastırıyor.

Eşim tekrar altımda titriyor ve sonra küçük bir çığlık atıyor. Amcığı etrafımda kasılıyor, beni her zamankinden daha sıkı kavlıyor ve etrafımda boşaldığında bunun nasıl bir his olduğunu anlıyorum.

Ve sonra tüm kontrolümü kaybettim. Boşalıyorum, vücudum bir yay kirişi gibi geriliyor ve tekrar içine girip amını tohumlarımla dolduruyorum. İçimden bir sel gibi akıyor, durmadan geliyor ve ben boşalırken onu okşamayı bırakamıyorum. Ancak son tohum damlaları vücudumu terk ettiğinde eşimin üzerine yığılıyorum, her yönden tamamen tükeniyorum.

Söyleyecek

sözüm yok.

Düşüncelerim

yok.

Güç yok.

Nefes yok.

Tohum yok.

Sadece altımda yumuşak, sahiplenilmiş bir eş, kalçaları ıslak ve serbest bırakılmamla titriyor. Dünya kendini düzelttiğinde ve nerede olduğumu fark ettiğimde onun ağzını öpüyorum. "Seni incittim mi?"

"Ha?" Calida bana göz kırpmıyor, yüz ifadesi benimki kadar şaşkın.

"Çiftleşmemizle mi? Hevesimle sana zarar vermedim, değil mi?" Ağzına bir öpücük daha konduruyorum, sonra boğazından aşağıya doğru alay ediyorum. Ona dokunmadan duramıyor gibiyim ve aletim onun derinliklerinde istekli bir uyum içinde seğiriyor. Başkalarıyla konuştuğumda bazı rezonansların hemen "tutmadığını" ve birçok çiftleşme gerektirdiğini biliyorum. Gençken bunun korkunç bir şey olduğunu, erkeğin belki de bir şeyleri doğru yapmadığını düşünürdüm.

Şimdi, hemen gerçekleşmeyen bir rezonansın iyi bir şey olduğunu, kutlanması gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Dişimi çiftleştirmek için her türlü bahaneyi kabul ederim, ne olursa olsun. Onu sık sık tohumumla doldurmak mı? Bu bir hediye, sorun değil.

"Hayır, hiçbir yerim acımıyor," diye fısıldıyor ve sonra ağırlığının altında biraz kayıyor. "Yine de ağırsın."

Sırıtiyorum ve kollarımı beline doluyorum, sonra sırtüstü dönerek onu yanımda taşıyorum. Artık üstümde olanın kendisi olduğunu fark ettiğinde bir itiraz sesi çıkarıyor ve aletim hareketle birlikte vücudunun sıcak kavramasını terk ediyor. "Böyle daha mı iyi?"

Yelelerini gözlerinden uzaklaştırıyor, bana bakarken yanakları kızarıyor. Otururken memeleri cazip bir şekilde sallanıyor ve ilgimi çekiyor. "Mahmuz konusunda beni uyarmalıydın."

Kaşlarımı çattım. "Seni uyardım mı? Hiçbir işe yaramıyor."

Calida homurdanır. "Hiçbir şey yapmıyor. *Hombre*, o şey her şeyi yapıyor." Tekrar titriyor ve ifadesinden bunun iyi bir titreme olduğunu anlayabiliyorum. "Diğer kızlar bundan bahsetti ama ben düşündüm ki... şey, hayır, bunu hayal edebileceğimi sanmıyorum."

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Yani mahmuzumu kullanarak seni kürklerimin içine daha erken çekebilirdim? Bunu bilmek güzel."

"Ölümcül bir silahla saldırı" diyor, sonra da yaptığı şakaya kıkırdıyor. Anlamıyorum ama mahmuzumu bir silaha benzetmesi kulağa gurur verici geliyor.

"Ve altımda tutulmaktan hoşlanıyorsun," diye belirtiyorum.

"Sen yapana kadar sapık olduğumu fark etmemiştim." Göğsümün üstünde kıvranıyor. "Sonra bundan ne kadar hoşlandığımı fark ettim."

"Yani beğendin mi? İyi miydim?"

Calida ayağa kalkıyor, amının kaygan sıcaklığı baştan çıkarıcı bir şekilde sikime baskı yapıyor. "Pekâlâ. Hiç pişman değilim."

"Benimle birlikte olması dışında," diye belirtiyorum.

Dudağını ısıırıyor ve sonra bana utangaç bir bakış atıyor. "Pişman olduğumdan bile emin değilim."

Ve göğsüm sanki bana en büyük hediye verilmiş gibi kabarıyor. Onu çaldığımda istediğim her şey buydu. Eşimi, yoldaşımı, dişimi istiyordum. Şimdi ona sahibim ve o hayal ettiğim her şey... ve daha fazlası.

"Yine de bir noktada sana ilaç vereceğim," diye dalga geçiyor benimle. "Bana yalan söylediğin için. Bundan hoşlanmıyorum."

Gülümsüyorum ama içimden ona yalan söylediğim diğer yolları düşünüyorum. Buzda beceriksizmişim gibi davrandım. Onu köye geri götürecekmışim gibi davrandım. Kaybolmuş gibi davrandım. "Artık yalan yok," diye kabul ediyorum.

Beni öpmek için eğildiğinde, bunun gerçek olduğuna yemin ediyorum. Artık aramızda yalan yok. Ona yalan söylemek istediğimden değil. Gerçeği tercih ederim. Ama kollarıma düşmesini sağlamak için olayları manipüle ettiğimi asla bilmemeli... çünkü eşim kin besleyebilir ve onu bir daha asla kaybetmek istemiyorum.

CALLIE

Fine. İtiraf ediyorum.
Ben... mutluyum.
Kürklerin içinde yuvarlanıyorum ve M'tok'un kuyruğuna uzanıyorum. Hızlı bir
vuruş asla

onu uyandırmayı başaramaz ve genellikle uyandığında sarılma zamanı ister. Kucaklaşma zamanı
hızla 'Callie'yi memnun etme' zamanına dönüşür ve bu da hızla 'tavşanlar gibi sevişme' zamanına
dönüşür.

Dostum, sabahları seviyorum.

Beni kendine çekerken M'tok'un iri bedenine biraz daha sokuluyorum, hâlâ uyukluyor. Birlikte
olduğumuzdan beri uyku düzeni tamamen değişti. Eskiden erken kalkıp bana kahvaltı hazırlardı,
ama şimdi... şimdi yatakta oyalanıyor ve benden bile geç uyuyor. Sanırım onu yıpratıyorum.

Bu düşünceyle ağzımı tatmin edici bir gülümseme kaplıyor ve onu hafifçe uyandırmaya çalışarak
kuyruğunu okşuyorum.

Rezonansa gireli bir hafta oldu. Bitlerimizin hangi noktada öfkeli mırıldanmalarını bırakıp daha
yumuşak ve ince bir şeye dönüştüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim hâlâ onun dokunuşuna bağımlı
olduğum ve günler geçtikçe bunun rezonansla daha az, M'tok'la daha çok ilgisi olduğundan
şüpheleniyorum. Birlikte kürklerin içinde iyiyiz - aslında harikayız - ama bundan da öte, kişiliklerimiz
birbirine karışıyor. M'tok biraz hesapçı olabilir ama benim cesur tarzımla iyi uyum sağlıyor. Beni
doğru yerlerden vuran sinsi bir mizah anlayışı var ve onunla konuşmayı her zaman büyüleyici
buluyorum. Hayvanlar ve buradaki hayatın pratik gerçekleri konusunda titiz olmama aldırıyor.
Temizlik konusunda titiz ve titiz olduğu kesin ama benim üzerime titiyor ve her konuda bir
numaralı önceliğinin ben olduğum çok açık.

Buna kızmak zor.

Rezonansa gireli bir hafta oldu ve tek bir şikayetimin bile olmadı. Yatakta her bir araya gelişimizde
-ki çok sık bir araya geliyoruz- bir öncekinden daha iyi olduğunu hissediyorum. M'tok daha önce de
iyiydi ama vücudumu ve beni neyin tahrik ettiğini öğreniyor ve artık beni çıldırtması uzun

sürmüyor. Dayanıklılığı da arttı. Bakire eşim, dayanabilmek için dokunmadan önce mastürbasyon yapmak zorunda kalan adamdan çok yol kat etti.

Sadece seksi düşünmek bile içimi sızlatıyor ve ona biraz daha yaklaşıyorum.

memelerini çıplak göğsüne dayıyor ve kuyruğuna bir kez daha el işi benzeri bir vuruş yapıyordu.

"Kadın," diye mırıldanıyor, eli kıcıma kayıyor ve onu sıkıyor. "Çok sabırsızsın. Avcının uykuya ihtiyacı var."

Homurdanıyorum. "Affedersiniz. Sevgilisiyle oynamaktansa uyumayı tercih eden bir adamla çiftleştiğimi fark etmemiştim."

İri eliyle popomda daireler çiziyor, sonra yanaklarımı ayırıyor, parmaklarını kalçalarımın arasından geçirerek göbeğimi buluyor ve içime doğru itiyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Kuyruğunu sıkıca kavıyorum, bir ayağımı kaldırıp kalçasına koyuyorum ki parmaklarını üzerimde kullanabilsin. "Yani sana dokunarak seni uyandırmamı istemiyor musun?"

"Ben de öyle bir şey demedim." Büyük bir parmağını içime sokuyor, okşuyor ve sonra hafifçe kısıyor, böylece geçen gece bulduğumuz içimdeki hassas noktaya sürtünebiliyor. Şimdi G noktasının ne olduğunu biliyor mu? Kafayı takmış durumda ve yemin ederim beni paramparça etmekten hoşlanıyor.

Ben de bu konuda iyiyim. Hiç bu kadar sert, bu kadar hızlı ya da bu kadar sık boşalmamıştım. M'tok şimdiye kadar sahip olduğum en iyi aşık ve mahmuz ve dil çıkıntıları sadece bonus üstüne bonus. Parmaklarıyla amımı okşuyor, başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve ben ona yapışmış, zavallı bir yaratık gibi miyavlayarak beni yıldızları görece kadar sert bir şekilde boşaltıyor.

Öpüşüyoruz ve sonra parmakları sıcaklığımdan kayıyor ve beni sırtüstü itiyor ve sonra tekrar gülünç derecede sert boşalana kadar beni beceriyor.

Akıllara durgunluk veren iki orgazmın ardından kemiksiz ve doygun bir hale geldiğimde beni öpüyor, battaniyeleri üzerime örtüyor ve ardından temizlenmek için mağaranın arkasındaki sıcak su damlasına doğru ilerliyor. Oyma çay bardağında sıcak suyla geri dönüyor ve ben tembelce onun işe koyulmasını izlerken ateşi körüklüyor. İri bedeninin hareketlerini izlemek bir zevk ve M'tok'la birkaç hafta yaşadıktan sonra rutinini biliyorum. Hareketlerini biliyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini, bir anlığına kaskatı kesilip sonra işine geri döndüğünde, fincana birkaç kuru çay yaprağı serptiğinde anlıyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Çayımız bitmek üzere." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Merak etme. Senin için daha fazla yaprak avlayabilirim."

"Bunun içinde mi?" Şu anda bile rüzgârın uğultusunu duyabildiğim ön mağarayı işaret ediyorum. Hava çoğu zaman korkunç ve bu da "acımasız mevsim" teriminin yanlış bir isimlendirme olmadığını anlamamı sağlıyor. Gerçekten de acımasız. "Hiç dışarı çıkmamı istemiyorum. Çayı atlayabiliriz."

"Başka şeylerimiz de azaldı," diyor, sesi eşit. Yatağa doğru ilerliyor, fincanı dikkatle bana uzatıyor ve doğrulduğumda battaniyenin aşağı kaymasını ilgiyle izliyor. Göğüs dekolteme bayılıyor ve bu yüzden ona göstereceğim pek çok "kaza" var.

Ben böyle utanmazım.

"Neyimiz az? Suyumuz var, değil mi? Yani... yemek?" Çayı yudumluyorum, bugün yine zayıf olduğunu fark ediyorum. Dün de zayıftı, ama benim için ayırdığı için olduğunu fark etmemiştim. Meğer balayı sisi içindeymişim ve erzaklarımıza zerre kadar dikkat etmemişim.

"Kurutulmuş

balıklarımız var-"

Yüzümü

buruşturuyorum.

"-ve çok fazla değil." M'tok öne doğru uzanıyor, saçımın bir tutamını çekiştirip parmağına

doluyor. Bana sürekli dokunmayı seviyor. Buna takıntılı, gerçekten. "Ve yakıtımız azaldı."

"Oh." Bunu düşündüm. Azaldığımız onca şey arasında yakıt en önemlisi. Aç olmak berbat bir şey ama yakındaki gölden daha fazla balık alabiliriz. Gerçi bütün dağ keçileri gitmiş. Onlar

günlerdir geri gelmedi ve bu da gübre olmadığı anlamına geliyor. Birkaç gün yiyecek olmadan idare edebiliriz ama yakıtsızlık bizi tamamen perişan edecek ve bu havanın düzeleceğine dair hiçbir işaret yok. "Sanırım dünya bize köye geri dönmemizi söylüyor, ha? Sonsuza kadar burada kalamayacağımızı mı?"

Beni inceliyor, sert yüzü şaşırtıcı derecede çekici. Kızgın kaşları ve sert bir ağzı ne zaman sevmeye başladım? Çünkü şimdi tamamen tahrik ediciler. "Sahilde sana güzel bir kulübe yapmıştım."

Çayımдан bir yudum daha alarak, "Eminim şimdiye kadarki en iyi organize edilmiş kulübe," diye mırıldandım. "Yani ben orada kalacağım ve sen de S'bren'in yanına mı taşınacaksın?"

M'tok kaşlarını çatıyor, sanki bu düşünce ona tamamen hakaretmiş gibi. "Tüm bunlardan sonra beni eşin olarak istemiyor musun?"

"Ah, bilmiyorum." Sesimi hafif ve havadar tutuyorum. Dalga geçtiğimin farkında değil mi? "Artık senden o kadar nefret etmiyorum ama... biraz endişeliyim."

"Neden?" Gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Kampta bütün o derileri göreceğini ve tahrik olacağını düşünüyorum. Beni tamamen unut ve sonra seni çadırlardan birine aletini sokarken bulayım-"

Boğazından kısık sesle hırlıyor ve çay bardağını elimden kapıyor, sonra da beni kürklerin üzerine yatırıyor.

Bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde tutarken sahte bir protestoyla ciyaklıyorum. "Buna sahipken bir çadıyla çiftleşeceğimi mi sanıyorsun?" M'tok bir elini kalçalarımın arasına kaydırıp amımı avuçluyor.

Nefesim kesiliyor, ona karşı kıpırdanıyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. "Bilmiyorum. Siz ada çocukları çok uzun zamandır yalnızdınız. Sadece söylüyorum-"

M'tok tekrar hırlıyor ve sonra beni öpüyor. İnliyorum, tahrik oluyorum. Ellerimi tutmasına bayılıyorum. Tahrik olmak için bunu yapmak zorunda olduğumdan değil, ama oyunumuza biraz renk katıyor ve ben de baharata bayılıyorum.

Ben de onunla birlikte olmayı seviyorum. Ben oynadığımda onun da oynamasını seviyorum. Şu anda bile bana kızgınmış gibi davranıyor, itaatsiz ifademe ters ters bakıyor. "Sen benim gibi bir avcı için zalim bir eşsin."

"En zalimi." Öpücükler arasında alt dudağını hafifçe ısıyorum.

"Sana karşı acımasız olmalıyım," diyor ve bacaklarımın arasındaki eli kıvrımlarımın üzerinde geziniyor. "Belki de seni burada kızdırmalı ve bana yalvarana kadar rahatlamanı sağlamamalıyım."

Oh lanet olsun. Şimdi daha da tahrik oluyorum. Altında sertçe kıvranıyorum. "Yapmasan iyi olur."

"Benim güzel dostum, sana ne istersem yapabilirim. Senin insan kolların benim pençelerimi kırmak için bile çok cılız." Ve bana eskiden beni kızdıran ama şimdi çok tahrik eden o kibirli bakışını atıyor.

Bileklerimi tutan elini itiyorum ve o haklı. Kurtuluş yok. Yine de beni üzme yerine inliyorum ve kalçalarımı ayırıyorum, beni parmaklarken diğer elini memnuniyetle karşılıyorum.

"Ne kadar dikkat dağıtıcı," diye mırıldanıyor, çenemi öpüyor ve ısıyor. "Kürklerin içinde biraz daha oynamadan önce bilmem gerek. Biraz daha kalıp balık yiyelim mi? Yoksa köye dönüş yolunu mu bulmalıyız?"

Gözlerinin içine bakarak durakladım. Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bir yanımda kurduğumuz bu küçük mutlu yuvayı terk etmek istemiyor ama aynı zamanda açlıktan ölmek de istemiyorum ve mevsimin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. M'tok kar yağışına alışık değil, tıpkı benim gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kal ya da git, seninle olduğum sürece umurumda değil."

Bu beni eritti. Ona bakıyorum, sonra düşüncesizce sert ağızını öpüyorum. "O zaman belki burada kalırız. Birkaç gün üst üste balık yiyebilirim. Eğer güvenli olmadığını düşünüyorsan, geri döneriz." Kalçalarımı elinin altında baştan çıkarıcı bir şekilde oynatıyorum. "Aceleml yok."

M'tok'un gözleri bana bakarken sertleşiyor. "Ben de değilim."

M'TOK

I Gece vakti sebepsiz yere uyanıyorum. Elimi yüzümde gezdiriyorum, yanımda uyuyan eşimin bedenine dokunuyorum. Poposu kasıklarına bastırıyor ve bu iyi hissettirse de uyanma nedenim bu değil. Karanlıkta uzanmış, sessiz bir şekilde, neden uyanacağımı Gösterinin bekliyorum.

kendisi.

Mağaranın önünden bir hırıltı ve hışırtı sesi geliyor. Hayvan kokusu, ıslak kürk ve kir kokusu alıyorum.

Ah.

Calida'nın deyimiyle kılılı "keçi" yaratıklar. Eğer durum buysa, yiyecek tedariki sorununuz çözülmüş demektir. Yumuşak kalbi yemek için bir tane öldürmemden hoşlanmayacaktır ama ete ihtiyacımız olduğunu biliyor. Olabildiğince sessiz bir şekilde kürklerden sıyrılıp mızrağımı mağara duvarındaki yerinden alıyorum.

"Ne oldu?" Calida kürklerin içinde oturmuş, beni izliyor.

Yanına eğilip parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Yandaki mağarada keçilerin sesini duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Yemeğimiz için bir tane avlayacağım."

Burnunu kırıstırıyor ve fısıldayarak cevap veriyor. "Islak köpek gibi kokan şey bu mu?"

Dalgınca başımı sallıyorum, sonra uzaktaki girişe doğru sürünüyorum. Mağaranın içindeki kıvrım nedeniyle ön tarafta ne olduğunu henüz göremiyorum ama bu ürkek keçilerin de beni göremediği anlamına geliyor. Arkamdan bir kürk hışırtısı geliyor ve ardından Calida'nın küçük eli sırtıma dokunuyor.

"Ben de sizinle geliyorum," diye fısıldıyor.

Hiç şaşırmadım. Calida gerektiğinde sert ve korkusuzdur. Öyle bile olsa, bu beni gülümsetiyor. "Bir ya da iki keçiyle başa çıkabilirim," diye onu rahatlatıyorum.

"Biliyorum. Ama yine de geliyorum." Ve çıplak sırtımı okşadı.

İleriye doğru sürünüyoruz, adımlarımız sessiz. Eşimin kısa bacaklarını geçmemek için hareketlerimi yavaşlatıyorum. O da benim gibi sessizce hareket ediyor ve yaratıklar

yaklaştığımızdan habersiz seslerini çıkarmaya devam ediyor.

Sonra mağaradaki virajı dönüyoruz ve ziyaretçilerimizi görebiliyoruz.

Onlar keçi değil.

Ne olduklarını bilmiyorum.

Calida arkamdan yumuşak bir "Ne oluyor lan?" diye mırıldanırken bile hemen doğruluyorum.

Mızrağımı sıkıca kavradım.

Öyle bile olsa, bizi görüyorlar.

İlk içgüdümlerim onların insan olduğu yönünde. Tıpkı bizim gibi uzun uzuvları, kolları, bacakları ve kuyrukları var. Ancak benzerlik burada bitiyor. "Parmaklarının" ucunda uzun, ölümcül pençeler var, gözleri büyük ve tuhaf ve keçiler gibi kürkle kaplılar. Çömelip çantalarımızı karıştırıyorlar ve bir tanesi kurtardığım kurutulmuş balığı gagalı ağzıyla vahşice parçalıyor.

Üç kişiler ve biz onları görünce duraksadığımız anda başlarını kaldırıyorlar.

Biri öfkeyle kükreyerek uzaktan bize saldırıyor. Bir diğeri çantama yapışıp onu göğsüne bastırarak birkaç adım geri çekiliyor, diğeri ise kurutulmuş balık ipini kaptığı gibi mağaradan fırlıyor.

Geride kalan bana tekrar tısılıyor ve gagasını şaklatıyor.

"Geri çekil," diyorum Calida'ya, onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ben hallederim." "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum." Sahilde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Avcıların beni uyardığı diğer yaratıkları hatırlamaya çalıştım ama zihnim rezonansla çok meşguldü. Dikkatimi vermedim. şimdi keşke etseydim diyorum.

En iri olanı başını kaldırıp tekrar ötüyor, diğer ikisi mağaradan kaçışırken bir elini sallıyor. Uzaklardan daha fazla yuh sesi duyuyorum ve kafa derim diken diken oluyor. Bir sürüde bunlardan kaç tane var?

Calida'nın geriye doğru birkaç adım attığını duyuyorum ve gerginliğin bir kısmı azalıyor. İyi oldu. Ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olur. Eğer bu yaratıklardan sadece biri saldırırsa, bununla başa çıkabilirim. Dışarıdan daha fazlasının gelmesinden endişeleniyorum. Beş ya da daha fazlası üzerimize saldırırsa eşimi koruyabileceğimden emin değilim.

Ve onu korumak en önemli şey.

Kuyruğumu sinirli ve uyarıcı bir şekilde sallayarak ilerliyorum. Yaratık geri adım atmayınca dışlerimi gösteriyorum. Erzaklarımı yedi, eşimden yiyecek çaldı ve şimdi de onu tehdit mi ediyor? "Eğer gitmezsen seni post olarak giyeceğim," diye ölümcül bir sesle uyarıyorum onu.

Bana tekrar kükrüyor, ama sanki benimle savaşmak mı yoksa kaçmak mı istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir adım geri gidiyor.

"*Vamonos!*"

Arkadaşım yanıma koşuyor ve ben onu durduramadan bir şeyi ileri doğru fırlatıyor. Ateşin üzerinde yemek pişirmek için kullandığımız su kesesi. Islak bir sıçramayla yaratığa çarpıyor ve dün geceden kalma eski çay hem üzerine hem de mağaranın zeminine sıçrıyor.

O şey çığlık atıyor ve geriye doğru kaçıyor.

Bağırarak ve mızrağımı sallayarak peşinden gidiyorum. Mağaradan hızla çıkarken uluyor ve giriş ağzına ulaştığımda, yamaçlara kaçışan ve olabildiğince hızlı uzaklaşan yaratıklardan başka bir şey görmüyorum. Bunun yerine onları sayıyorum, görüş alanımdan çıkmadan önce iki el yaratığı - altı- not ediyorum. Ay ışığıyla kaplı kara kuşkuyla bakıyorum, acaba daha kaç tanesi görüş alanımın hemen dışında saklanmış, beni izliyor.

Geri gelip bizden daha fazlasını çalabilmeleri için tekrar uyumamı

bekliyorlar. "M'tok?" diye sesleniyor eşim, sesi endişeli. "Gittiler mi?"

Arkamı dönüp başımı sallayarak içeri giriyorum. "şimdilik."

"Mağaranın önünde ateş yakmalıyız," diye öneriyor Calida. "Onları uzak turalım."

Akıllica. Onu yakalayıp göğsüme bastırmak istiyorum... sonra da kendini riske attığı için onu sarsmak. Yine de su numarası zekiceydi. "O şeyler her neyse, çok ürkekler. Onu böyle korkutmakla akıllılık ettin."

Övgüm karşısında şaşırmış ve memnun görünüyor. "Sadece içini boşaltabilmen için dikkatini yeterince dağıtmak istedim."

Yüzümü buruşturdum. "Onları yemeyeceğiz."

"Tanrım, hayır." Calida burnunu tutuyor. "Ama sanırım biz buraya gelmeden önce burada ne yaşadığını biliyoruz."

Homurdanarak mağaradaki dağınıklığı karıştırıyorum, son yakıt parçalarını bulup girişin yanındaki eski ateş çukuruna atıyorum. Eğilip ateş yakmaya başlıyorum. "Geri dönmeleri ihtimaline karşı girişi gözetle. Mızrağımı al."

Ateş çukurunun yanına oturdu ve beni hafifçe itti. "Sen git girişi koru. Ben ateş yakabilirim."

Başımı sallıyorum. Mantıklı geliyor. Yine de ayağa kalkmadan önce onu sıkıca kendime çekiyorum ve yüzümü yelesine gömüyorum. Çıplak halini vücuduma yaslayıp kokusunu içime çekiyorum, zarar görmemiş olması beni rahatlatıyor.

Hem eşimi hem de taşıdığı yavruyu düşünmek zorundayım ve bu düşünce içimi büyük bir korkuyla dolduruyor. "Seni koruyacağım," diye yemin ediyorum ona.

"Biliyorum." Sesi nazikti. "Sana güveniyorum. Sorun yok. O şeylerin burada olduğunu bilmiyordun, yoksa beni getirmezdin."

Kelimeleri söylesem bile beni anlıyor. Alnına bir öpücük daha konduruyorum ve sonra mızrağımı alıp girişi izlemeye koyuluyorum. Bu gece bana uyku yok... ya da burada olduğumuz başka bir gece. Onu bu tehlikeli yere ben getirdim. Bunun gibi mükemmel bir mağaranın terk edilmiş olmasının bir sebebi var.

"Tanrım, her yere sıçmışlar," diye inliyor Calida. "Burada ne kadar kaldılar?"

"Yeterince uzun." Dişlerimi sıkıyor, eşimin kollarımda savunmasız bir şekilde uyuduğu yere ne kadar yakın olduklarını düşünmemeye çalışıyordum.

"Yemin ederim her şeyin üzerine sıçtılar. Ugh. Ve koku." Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Dokundukları her şeyi yakmalıyız."

Bakışlarımı kayalıklardan ayırmadan eğlenerek homurdanıyorum. Yangında ona yardım etmek istiyorum ama şimdilik onu korumam daha iyi. Bunun yerine sessiz kalıyorum. Yanlış yaptığım her şeyi düşünüyorum. Mağarada kuruması için yiyecekleri korumadan astım. Mağaranın girişinde ateş yakmadım. Bölgedeki izleri ya da kalıntıları hiç kontrol etmedim. Bu soğuk topraklarda kaari olmadığı için adadan çok daha güvenli olduğunu düşündüm. Ben kamufle olup kara karışabilirim ama eşim bunu yapamaz. O tamamen savunmasız.

Artık her şey değişiyor. Mağaranın önünde sürekli ateş yanacak. Calida ve ben bıçak taşıyacağız. Yaratıklar tekrar gelirse onları korkutmak için fazladan su dolu keseler bulunduracağız...

Ve buradan ayrılacağız. Berrak, mehtaplı geceye

bakıyorum. Eğer hava uygun olursa, sabah yola çıkacağız.

Eşimi hiçbir şey için riske atmayacağım. Burada, dağ mağaramızda huzurlu olması önemli değil. Eğer o tehlikedeyse benim için huzur yok.

CALLIE

M Yeti'ler gittikten sonra ortalık sessizleşti. En azından yeti olup olmadıklarını bilmiyorum, ama beynimin onlara bir isim vermesi gerekiyor ve "iğrenç kardan adam" çok fazla ağız dolusu. Ateşi yaktıktan sonra, sıçıkları ve işedikleri deri parçalarını içine atıyorum.

ve lanet şeyler her yere sıçtı ve işedi. İlk birkaç geçici nakış parçamın bulunduğu yedek tuniğimin mahvolduğunu gördüğüm için üzgünüm ve onu alevlere ekliyorum. Her zaman başka bir tunik yapabilirim.

Benim endişelendiğim M'tok. Bana ailesi öldürüldüğünde orada olmadığı için kendini suçladığını söylediğini hatırlıyorum. Ekmek kırıntılarını takip edebiliyorum ve şu anda zihninin nasıl çalıştığını biliyorum - kaybolduğu ve beni dağlara getirdiği için kendini suçluyor. Bu kimsenin suçu değil.

Bu biraz onun hatası ama iyi niyetliydi. Ve ben mutsuz değildim. Aslında mutsuzluğun tam tersiydim. Buraya geldiğimden beri -hatta rezonansa girmeden önce bile- depresif ve huzursuz hissediyordum. Nefret ettiğim bir adamla rezonansa girmek bunu daha da kötüleştirdi. Ama son zamanlarda hiç üzülmedim ya da mücadele etmedim. Bunun bir kısmının seks endorfinlerinden kaynaklandığına eminim ama kendimi neşelendirmek için Steph'in "beş şey" listesine ihtiyaç duymadım. Sadece M'tok'la konuşmak bile yardımcı oluyor. Dikiş ve nakış da yardımcı oluyor. Güzel şeyler yapmayı ne kadar sevdiğimi ya da çirkin, şekilsiz deri kıyafetler giymenin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Şimdi tuniklerimi nasıl geliştirebileceğimi, iplik boyaları için deneyebileceğim renkleri, bir pelerinin ya da bir çizmenin kenarına koyabileceğim desenleri düşünüp duruyorum. Kendimi... ilham almış hissediyorum.

Ben mutluyum.

Artık mutlu olduğuma göre, M'tok'un üzülmesini ya da endişelenmesini istemiyorum. Girişin yakınında beklerken ona bakıyorum, soğuk dağları tarıyor ve yabancıları izliyor. Hâlâ çırılçıplak, uzun saçları sabahın erken esintisinde dalgalanıyor. Şafak henüz sökmedi, bu da havanın çok soğuk olduğu anlamına geliyor. Kendi tuniğimi giymekle ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ve yatağımıza

geri dönüp onun tuniğini ve battaniyesini alıyorum, onları dışarı taşıyorum ve battaniyeyi yavaşça omuzlarına örtüyorum.

"Bir daha asla uyumayacaksın, değil mi?" Alay ediyorum. Gerçi yarı şaka yapıyorum.

Bana attığı bakış kendini suçlama dolu.

"Hadi, genişişim." Battaniyeyi üzerine örtüyorum. "Kimse yaralanmadı. Gittiler. Her şey yoluna girecek.

Tamam."

"Geri gelebilirler," diye uyarıyor beni. "Daha fazla sayıda." Belli ki bardağın boş tarafını gören bir adam.

"Eğer hava uygun olursa, sabah yola çıkıyoruz."

Kollarımı tuniğimin üzerinde kavuşturuyorum, acı soğukta titrememeye kararlıyım yoksa o battaniyeyi bana verecek. "Gidebiliriz. Benim için sorun değil."

Başını yavaşça sallar. "Seni köyden asla almamalıydım. Amacım asla senin hayatını tehdit etmek ya da seni tehlikeye atmak değildi. Bunu asla istemeyeceğimi bilmelisin." M'tok bana acı dolu bir bakış attı. "Sadece bana bir şans vermeni istedim."

"Seni suçlamıyorum." Bir parmağımı alnından çıkan uzun, gururlu boynuzlarından birinin kavisi boyunca hafifçe gezdiriyorum. "Burada mutluydum. Yani, beni yanlış anlama. Fırsatını bulduğumda seni uyuşturmaya devam edeceğim ama pişman değilim." Ve ona gülümsedim. "Sen de olmamalısın."

"Tek pişmanlığım sizi tehlikeye atmış olmamdır."

"O zaman sabah yola çıkarız ve bahsettiğin o kestirme yolu buluruz. Sence yollar açık olacak mı?"

Bana sert bir bakış attı. "Öyle olmasalar bile, gidiyoruz. Gerekirse seni taşıyım." Buna güldüm... ama sonra ciddi olduğunu anladım.

Lanet olsun.

BEN DE UYUYAMADIĞIM İÇİN EŞYALARIMIZI TOPLUYORUM. M'TOK KAYALIKLARA DİKKATLE BAKIYOR. ama hiçbir yeti bizi rahatsız etmek için geri dönmedi. Her şey sessiz. M'tok'un şu anda kendisiyle bu kadar hüsrana uğramış olmasından hoşlanmıyorum, bu yüzden çantayı kasıtlı olarak ultra dağınık bir şekilde paketliyorum, böylece daha sonra üzerinde ineklik yapabilir. Bu ona yapacak bir şey verir.

Zaten bavula koyacak çok şey yok. Yiyecek depolamak için hazırladığımız şeyler yok edildi, bu yüzden yiyecek malzememiz yok. Su bulmak kolay ama yedek tuniklerimiz çöpe atıldı ve yakıldı. Benim boyalarımı alamayız ve M'tok'un normal çantasını da götürdükleri için elimizde sadece avcı mağarasından aldığımız yedekler kaldı. İkimiz için de giysiler, onun mızrağı, bıçaklarımız, birkaç pişirme kabı, bir su tulumu, birkaç olta takımı ve paketlenmiş kürkler var. M'tok'un yedek tuniğinde ellerimi meşgul etmek için yaptığım tüm nakışlar gitmiş. Mevcut tuniğinin kollarında birkaç küçük sarmaşık var ama tüm o emeği kaybetmekten nefret ediyorum.

Yine de, yetilerin pis kokusundan sonra, onu tekrar giymesini isteyeceğimi sanmıyorum. Üstüne sıçıktan sonra olmaz. Ona yenilerini, daha iyilerini yapabilirim. Kişiliğine uygun ve farklı renklerde olanlardan. Kabileye döndüğümüzde daha fazla deneme yapabileceğim. Geri döneceğim için garip bir şekilde heyecanlıyım. Başından beri rezonans konusunda haklı olduklarını iddia eden herkesle ve onların kendini beğenmiş suratlarıyla yüzleşeceğim için değil, bir sonraki bölüme başlamaya hazır olduğum için. Yeni bir hayata başlamaya hazırım - M'tok'un eşi olarak, anne adayı olarak, bir giyim tasarımcısı olarak. Bir gece akşam yemeği için iyi bir pozole bile yapabilirim. Patates değil, hominy'ye yakın bir şey. Göreceğiz bakalım.

Hayatta artık seçenekler varmış gibi geliyor. Her gün bir öncekinden biraz daha parlak görünüyor.

Yassı bir kayanın üzerine karıştırdığım kırmızı boyayı elime alıyorum ve düşünerek inceliyorum. "Biliyor musun, senin kestirme yolunu aramak yerine her zaman geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz."

"Hm?" M'tok dönüp bana baktı. Zavallı adam yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu

halkalar var. Göğsüm şefkatle sıkışıyor. Hah. Onca insan arasında M'tok'a karşı sevgi. Anladım.

Bir ay önceki Callie bu düşünce karşısında aklını kaçırdı. Ama ondan hoşlanıyorum. Onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Onunla olmayı seviyorum. Eğer yarın giderse... üzülürüm. Gerçekten üzülürdüm.

Yıkılmış.

Sıkıntılı düşüncelerden arınmak için başımı sallayarak boyayı işaret ediyorum. "Gitmeden önce bunu kullanmak ister misin?"

Gözleri parlıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Gitmeden önce mağara duvarını süslemek ister misin?"

"Belki bir ya da iki el izi." Omuz silkiyorum. "Bu sana yanlış mı geliyor?" "Hayır. Hoşuma gidiyor."

"O zaman gel." En parlak resimlerin olduğu arka mağarayı işaret ediyorum. "Nasıl olsa güneş doğmak üzere. Ziyaretimizi anmak için mağaraya işaretimizi koyacağız ve sonra yolumuza gideceğiz."

Bana katıldığında, mağaranın arka tarafına, sıcak suyu (gerçekten özleyeceğim) ve daha fazla sarkıtın yanından geçerek, dört silahlı insanın soluk hatlarının hala görülebildiği arka duvara kadar yol gösteriyorum. Duvarın en tepesindeki eller dokunamayacağımız kadar yüksekte ama bizimkileri onlarınkinin yanına koymak doğru olmazdı zaten.

Büyük, güçlü uzaylıma bakıyorum. Yüz ifadesi düşünceli, duruşu hâlâ temkinli, sanki şu anda mağarada saldırıya uğramamızı bekliyormuş gibi. Kalbim o komik küçük sıkışmalarından birini daha veriyor ve ona gülümsüyorum. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ona.

Ve gerçekten öyle olduğunu hissediyorum.

M'tok çeneme dokunuyor. "Beni şimdi gördüğüne sevindim," diyor. "Sadece rezonansı değil, arkasındaki avcıyı da."

Ben de bundan memnunum. Utanç verici bir şey söylememek için ona göz kırpyorum ve elimi kırmızı boyaya bastırıyorum. "Benimkinin bu duvardaki ilk beş parmaklı el izi olacağını düşünmek çok garip."

"Benimkini hemen yanına koyacağım, böylece senin benim garip dişim olduğunu ve başkasının olmadığını bilecekler," diye alaycı bir şekilde teklif ediyor.

Kıkırdıyorum ve duvarı inceliyorum, sonra tam benim hizama büyük bir el izi koymaya karar veriyorum. Elimi soğuk taşa bastırıyorum ve kaldırdığımda elim mükemmel bir şekilde kırmızıyla çizilmiş, dört parmağım ve başparmağım fark ediliyor. Bir an imzalasam mı imzalamasam mı diye düşünüyorum... ama imzalamamaya karar veriyorum. Bu mağaradan geçecek başka bir insan olmanın çekici bir yanı var. Kim olduğumu açıklamama gerek yok.

M'tok elimi tutuyor ve kendi elini benim boya kaplı elime bastırıyor. "Boyayı paylaşmak mı?" diye soruyorum, dokunuşu midemi bulandırıyor.

Beni tahrik eden o keskin bakışlarıyla bana gülümsüyor. "Ya da sadece eşime dokunmak için bir bahane istedim."

Nasıl hissettiğini biliyorum. Elimi bir süre daha onunkine bastırıyorum ve sonra elini duvara koyabilmesi için geri çekiliyorum. Benimkinin tam üstündeki yeri seçiyor ve onun izi farklı görünüyor - parmakları uzun ve zarif, benimki yuvarlak ve genişken onun avuç içi yalın. Bu şekilde yan yana durduğumuzda son derece yabancı görünüyoruz.

"Mükemmel," diyor. "Tıpkı benim kadınımla gibi."

Onun olaylara bakış açısını seviyorum. Bu an için sakladığım bir kürk parçasını alıp önce kendi

elimi, sonra da onunkini siliyorum ve bunu yaparken listemi düşünüyorum. Bugün için minnettar olmam gereken beş şey.

Her biri önümdeki büyük, uzun boynuzlu adam.

M'TOK

W

Arkadaşımın dağın dik yamaçlarından aşağıya, ilk seferinde kaldığımız avcı mağarasına geri dönmemiz yönündeki "önerisini" kabul ediyorum. Benim kestirme yolumu aramaktansa "uzun yoldan" gitmenin daha akıllıca olduğunu düşünüyor. Ona hiçbir zaman

ve

amacımın onu dağın daha yukarısına götürmek olduğunu söyledim. Onu kasıtlı olarak tehlikeye

attığımı düşünmesini istemiyorum.

Mağara erzak dolu ve son gördüğümüzden beri ziyaretçiler tarafından dokunulmamıştı, bu

yüzden eşime güzel bir yemek hazırladım ve çantamı doldurdum, sonra onu kürklerin içine

sürükledim ve iki kez boşalana kadar dilimi kullandım ve sonra onu aldığımda üçüncü kez. Calida o

gece kollarımda uyudu, vücudu benimkine yakındı. Güven dolu. Sevecen. Mükemmel.

Çok yorgunum ama kabileye döndüğümüzde ne olacağı konusunda endişelenmekten kendimi

alamıyorum. Yalanlarım eninde sonunda ortaya çıkacak ve Calida'nın bunları nasıl karşılayacağını

bilmiyorum. Çok öfkeleneneceğinden şüpheleniyorum. Yalanlarımdan hoşlanmıyor ve onu kendi

tarafıma çekme çabalarımda şimdiden çok sinsi ve sinsi davrandım.

Yaptıklarından asla pişman olmayacağımı söylemiştim ama şu

anda pişmanım. Onu şimdi kaybedemem. Hiç olmadığım kadar

mutluyken olmaz.

Eğer dağ mağaramız güvenli olsaydı? Hala orada onunla olurum. Sonsuza kadar onunla orada

kalabilirdim. Kendi klanımızı kurabilir, keçiler gibi dağın kayalıklarına ve dik yamaçlarına

tırmanmayı öğrenebilirdik. Balık yer, atalarımın mağarasında yaşar ve mutlu olurduk. Başka

kimseye ihtiyacımız olmazdı. Hatta kardeşimi ve çalınan eşini gelip bizimle kalmaları için davet

edebiliriz. Belki R'jaal ve T'chai'yi bile. Bu soğuk yerde Uzun Boynuz klanını yeniden

başlatabiliriz. R'jaal eşimi benden asla almayacak. Ona güveniyorum.

Kabilenin geri kalanından o kadar emin değilim.

Gölge Kedi dişimi çaldığını öğrendiğinde, protesto edeceklerinden eminim. Hiçbiri yankı

uyandırmadı. Dişimle birlikte geri çekilmemi klan ateşkesimize ihanet olarak görecekler. Calida'nın

benimle rezonansa girmiş olması önemli olmayacak çünkü yaptıklarımın S'bren'i etkilediğini ve dişimi çaldığını bilecekler.

Ciftleşmemiş dişi. Haksız değiller; S'bren iyi bir avcı ama nazik bir dev. O bir lider değil. Fikirleri olan benim.

Yani bu da benim hatam olacak.

Arkadaşımın, arkadaşı P'nee'nin de kaçırıldığıının farkında olmadığı aklıma geliyor ve bu da yığınma eklemem gereken bir başka yalan.

O gece hiç uyuyamadım. Düşünecek çok fazla şey var. Eşimin ihanete uğramış hissedebileceği çok fazla yol var. Rezonans gerçekleştiği için kırılğan bağımızın parçalanabileceği çok fazla yol var. Sonunda ona sahip olduğum için eşimi kaybetmemin çok fazla yolu var.

BİZ DAHA SAHİL KÖYÜNÜ ÇEVRELEYEN KAYALIKLARA ULAŞAMADAN DİĞERLERİ PEŞİMİZE DÜŞÜYOR.

Sahile yakın vadilerden birini geçip eve doğru ilerlerken T'shen bize yaklaşıyor. Bize uzun, sert bir bakış atıyor ve dostumu inceliyor.

"Hey, Taushen," diyor Calida parlak bir sesle ve elime uzanıyor. "Geri döndük. Herkes bizi özledi mi?"

Bana düşünceli bir bakış attı. "R'jaal ve Raahosh'un seninle konuşmak isteyeceğini biliyorsun." "Bunu biliyorum. Korkmuyorum." Bir bakışla ona meydan okuyorum.

"Neden?" Calida T'shen'e boş bir gülümseme veriyor ve elimi sıkıyor. Bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum.

T'shen sadece başını sallar. "Eşimden böyle konularda ağzımı kapalı tutmam gerektiğini öğrendim. Bunu liderlerimiz tartışmalı, bu avcı değil." Çantayı omuzlarımdan alıp kendi teçizatına ekledikten sonra bizimle aynı hizaya geldi. "İkiniz de yorgun görünüyorsunuz."

"Birkaç uzun gece oldu," diye başlıyorum, mağaramıza saldıran kıllı canavarları düşünerek. Calida sadece kıkırdıyor ve beni dürtüklüyor. "Palavracı."

T'shen homurdanıyor.

Boynuzlarımın dipleri ısınıyor ve eşime bakıyorum. Koluma yapışmış, bana gülümsüyor ama yüz hatlarında garip bir ifade var. T'shen'in yanında çok... kıkırdıyor. Neler oluyor? Onu inceliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, özellikle de sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı uzun süre tuttuğunda. O zaman daha sonra özel olarak konuşuruz.

Köye giden uçurum patikalarından inerken başka bir avcı da bize katılıyor. Gren. Sonra Th'rand. V'dis. Daha kampa varmadan etrafımız sarıldı ve nedenini biliyorum. Eşimle tekrar kaçmamamı sağlıyorlar. Bu onun korunması için.

Döndüğümüzde böyle bir şey olacağını biliyordum. Garip bir şekilde bundan memnunum. Elbette Calida'yı korumak istemeliler. O benim için ve hepimiz için çok değerli. O bir can taşıyıcı ve kabilenin değerli bir parçası. Bütün dişiler değerlidir. Sayılarımızın artık eşit olması önemli değil; biz avcılar, bir daha asla başka bir dişi görmeyi beklemediğimiz uzun mevsim dönemlerini hatırlayabiliriz.

Grup bizi R'jaal ve R'hosh'un beklediği ortadaki ateşe doğru yönlendiriyor. Diğerlerinin çoğu dağılmış durumda ve L'z kucağında yeni doğmuş yavrusuyla eşinin yanında oturuyor, yavrularından biri de ayaklarının dibinde oynuyor. Biz yaklaşıırken bizi inceliyor. Hepsi öyle. Hem R'jaal'ın hem de R'hosh'un yüzlerinde sert kaşlar var ve R'hosh'un kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyor.

"Geri döndüler," diyor T'shen, gereksiz yere.

R'hosh başını sallıyor, çirkin, yaralı yüzünde bir şefin soğuk öfkesi var. "Hepiniz burada bekleyin." Onlar

bunlar benim için değil, etrafımızı saran avcılar için.

Kimse hareket etmiyor. Hiçbir şey denemediğimizden emin olmak için buradalar... hiçbir şey denemediğimden.

L'z ayağa kalkıyor ve kucağındaki yeni doğmuş yavruyu hemen eşine uzatıyor. "Ahsoka'yı bir dakikalığına alabilir misin tatlım?"

R'hosh kiti otomatik olarak alıyor, omzuna koyuyor ve altına bir havlu yerleştiriyor. Büyük eliyle, kitin gazını çıkarmak için küçük sırtını ovuyor.

L'z'in tekrar oturmasını bekliyorum ama yürümeye başlayan çocuğu kucağına alıp R'jaal'e uzatıyor. "Aayla'yı alabilir misin?"

A'yla kıkırdayarak kollarını açıyor ve R'jaal kiti alırken sert ağzı küçük, şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor. "Onu neden bana veriyorsun?"

L'z tuniğinin önünü düzeltiyor ve beslenmesi bittiği için bir kez daha bağlıyor. "Raahosh bebeği olduğunda daha sakın olma eğiliminde. Onu korkutmak istemediği için kendini kaybetmez. Aynısını senin de kullanabileceğini düşündüm." İkisine de parlak bir gülümseme veriyor. "Hoşça kalın! Ben Devi'yle birlikte sahile hangi saçmalıkların vurduğuna bakmaya gidiyorum. Siz ikinize iyi eğlenceler." Bana ve Calida'ya göz kırpmıyor ve dönüp gidiyor.

R'jaal kaşlarını çatıyor ve itiraz etmek için ağzını açıyor.

Aayla hemen onun yanaklarını okşuyor, kıkırdıyor ve kaşları çatılıyor. "Kürkün var!"

"Sadece birazcık," diye mırıldanarak R'hosh'a bakıyor. "Eşin çok zeki."

"İmkânsız biri," diye onaylıyor R'hosh, ama memnun görünüyor, omzundaki kiti sallıyor ve okşuyor. Odağı bir kez daha bize dönüyor. "Peki sen ne diyeceksin?"

Ben daha konuşmadan Calida elimi sıkıca kavırıyor ve bir adım öne çıkıyor. "Kafam karıştı. Başımız belada falan mı?"

İki lider ona bakıyor. Ben de bakıyorum.

Arkadaşım onlara sadece kirpiklerini kırıştırıyor, yüz ifadesi tamamen masum.

"İyi misin, C'lie?" R'jaal soruyor, bakışları bana doğru kayıyor. "Yaralanmadın mı?"

Yaralanmadın mı?

Üzgün müsün?"

Yüz ifadesi şaşkınlaşıyor. "Neden incineyim ya da üzüleyim ki?"

R'hosh kollarındaki genci rahatsız etmemek için alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşuyor. "M'tok seni çaldı-"

"Ne?" Calida alay eder. "Hayır, yapmadı. Onunla kendi isteğimle gittim."

Etraftaki erkeklerde hafif bir güvensizlik dalgası var. "Sen mi?" Aayla çenesini okşarken bile R'jaal ona inanmayan bir bakış atıyor. "M'tok'tan nefret ediyorsun."

"Belki de herkesi şaşırtmak için ondan nefret ediyormuş gibi yapıyorumdur?" Bunu çok makul bir şekilde söylüyor, sanki öyle olması gerekiyormuş gibi. "Bu ne ilk ne de son kez olurdu."

"Ama..." R'jaal bıkkın bir ses çıkarıyor ve çenesini okşamaya devam eden Aayla'ya kaşlarını çatıyor. "Bu dikkat dağıtıcı."

"Liz de bu yüzden yaptı," diye onaylıyor R'hosh. Gözlerini Calida'ya dikeyyor. "Eğer M'tok'la kendi isteğinle gittiysen, Cal-ee, neden kimseye bir şey söylemedin?"

Arkadaşım kaşlarını çatı. "Birini kontrol etmem gerektiğini fark etmemiştim. Lanet olsun. Burada hepimizin yetişkin olduğunu sanıyordum." Köyü işaret ediyor. "Ava çıkarken herkesin bir geçiş kartına ihtiyacı var mı?"

"Bunun farklı olduğunu biliyorsun," diyor R'hosh bana bakarak.

Şaşkın ifademi daha nötr bir hale getiriyorum. Arkadaşımın sözleri karşısında ben de en az diğerleri kadar şaşkınım. Onlara benimle isteyerek geldiğini mi söylüyor? Çayına ilaç katıp gece onu dışarı taşımama rağmen mi?

"O zaman bu bir kaçırma değil?" R'jaal, R'hosh'a bakar.

"Pfft. Tabii ki hayır." Calida yanına dönüyor ve kolumu göğsüne doğru sarıyor. "Sadece bazı şeyleri çözmek için biraz yalnız kalmak istedik."

"Peki ya kardeşi S'bren?" R'hosh sorar.

"Peki ya o?" Calida yüzüne yine o boş gülümsemeyi yerleştiriyor.

"Pen-ee'yi, senin M'tok'la isteyerek ayrıldığın gece çaldı." R'hosh açıkça şüpheci. "Belki de S'bren'le yalnız kalmak istemiştir? Onlara sormalısın." Calida omuz silkiyor. "Ben görmedim ya da." Büyük bir esnemeyle savaşıyor. "Burada işimiz bitti mi? Yoksa bize biraz daha ders mi vereceksiniz? Çünkü ben gerçekten yorgunum. Kırılğan hamile kadın falan." Karnını okşuyor ve bana yumuşak bir bakış atıyor.

"Yorgun musun?" Yanağına dokunuyorum.

"Çok fazla yürüdüm, sence de öyle değil mi? Ayrıca her türlü nedenden dolayı yorgunum." Yine o tuhaf kirpik hareketini yaptı ve koluma yaslandı. "Artık eve gidebilir miyiz? Yoksa hayali bir kaçırma olayı yüzünden başımız hâlâ belada mı?" Sivri bir bakış attı R'hosh. "Bunun sizin için geleneksel olduğunu duymuştum. Öyle bir şey olduğundan değil."

R'hosh ona kaşlarını çatıyor, tam da omzundaki yavru tam boy bir geçirti çıkarırken. Yüzünde bir gurur ifadesi belirliyor ve kızını diğer omzuna taşıyarak zıplattıyor. "Git. Dinlen. Eminim daha sonra sana soracağımız başka sorular da olacaktır."

"Eminim yapacaksın." Calida bana bakıyor. "Artık kulübemize gidebilir miyiz?"

R'jaal'ın onun sözlerini duyunca şaşırmış gibi bakmasını görmezden geliyorum. Kulübemiz. Tanıdığı Calida benimle aynı kulübeyi paylaşmak şöyle dursun, yakınımda bile olmak istemezdi. Ama yanımdaki Calida tatlı, sevecen ve yapışkan, bana taparcasına bakıyor. Diğerlerine benimle kendi isteğiyle gittiği yalanını söylüyor.

Bu... garip.

Elimi çekiştirerek beni gruptan ve kabilenin evinin merkezi alanından çıkarıp kumsaldaki kulübe kümesine doğru götürüyor. Herkesin bize nasıl baktığının bilincinde olarak yolu göstermesine izin veriyorum. Fısıltıları, uzaktan gelen bir insan dışısının hafif kıkırdamasını duyabiliyorum ve sırtımda birçok göz hissediyorum. Calida, eğer bunlardan herhangi birini fark ettiyse, hepsini görmezden geliyor.

Yine de doğru kulübeye gidiyor ve bu beni eğlendiriyor. "Hangisinin benim olduğunu biliyorsun o zaman?"

"Tabii ki. Beni yeterince kızdırırsan hangisini yakacağımı bilmem gerekiyordu." Bana doğru alaycı, normal bir gülümseme fırlatıyor.

Buna gülüyorum. "Tahmin etmeliydim."

Calida platformun üzerine çıkıp botlarındaki kumu silkeleyene ve kapının üzerindeki deri örtünün altına girene kadar sessiz. Onu takip ediyorum, onun için hazırladığım kulübe hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Kulübeyi onun gözünden görmeye çalışıyorum; türlerine ve şekillerine göre düzenlenmiş kurutulmuş ot demetleri, özenle istiflenmiş kuru yiyecek sepetleri, renklerine göre düzenlenmiş ve en verimli şekilde sıkıca bağlanmış kürk demetleri. Ağlarım ve olta takımlarım duvar boyunca kancalara dizilmiş durumda ve ateş çukuru birkaç günlük avlanma sırasında seçtiğim simetrik taşlarla kaplı. Genel olarak, kulübenin geniş ve ferah olduğunu ve eşimle mevsimleri geçirmek için sıcak ve cazip bir yer olacağını düşünüyorum, ama umarım o da beğenir.

Arkadaşım kulübeyi incelerken ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu tam da hayal ettiğim gibi." "Öyle mi?" Umarım sesindeki bu zevktir.

"Yani, evet. Battaniyeler bile renk kodlu." Başını sallıyor ve omzunun üzerinden bana sırtlıyor.

"Yine de burayı evimiz yapmak için bir şeye ihtiyacın var."

"Bu da ne?"

"Duvarda birkaç kırmızı el izi. Çocuklarımız geldiğinde onlar da kendilerininkini oraya koyabilirler."

Göğsüm şefkatle kabarıyor ve bir kez daha elini tutarak onu kendime doğru sürüklüyorum. "Calida." Adı boğazımda boğuk bir şekilde düğümleniyor. "Onlara yalan söyledin. Hepsine. Benimle isteyerek geldiğini söyledin."

"Tam bir Slytherin'im, değil mi?" Bana gururlu bir bakış attı. "Senin kitabından bir sayfa aldım." "Ama neden?"

Calida bana bakıyor. "Çünkü aramızda olanlar aramızda kalır. Ne yapacaklar, seni kapı dışarı mı edecekler? Bunu Raahosh için yapmadılar ve Liz'i çaldığını biliyorum. Palavradan başka bir şey yapmayacaklarını biliyordum." Omuz silkiyor. "Ben de blöflerini karşıladım. Yalan söylediğimizi anlamaya çalışarak birkaç gün oflayıp puflayacaklarından eminim, ama bununla başa çıkabilirler."

Yanağına dokunuyorum, zeki, akıllı eşim karşısında dehşete düşüyorum. "Ben böyle bir dişiye layık değilim."

"Uyuşturulmaktan kurtulacağını sanma bu arada," diye fısıldıyor. "Bunu sana kızdığım zamanlar için saklayacağım."

Kıkırdıyorum. "Yeterince adil."

Calida başını eğerek kürkleri gösteriyor. "Kulübeyi vaftiz etmek ister misin? Çünkü yorgunum diye şaka yapmıyordum." Sonra bir elini sikime doğru kaydırarak tamamen uykuyu düşünmediğini gösteriyor.

Birdenbire ben de öyle oldum.

CALLIE

E Kabilede herkes etrafımızda dolanıyor. Belki benim huysuz görünümlü M'tok'um hariç. Kimse onun etrafında parmak ucunda dolaşmıyor. Bana patlamak üzere olan bir dinamit lokumu gibi davranıyorlar. Sabah M'tok'un kulübesinden çıktığım anda insanlar beni izlemeye başlıyor. Beni gözlüyorlar.

Meraklı ifadelerle ve yumuşak seslerle konuşuyorlar, sanki bir tür travmadan kurtuluyormuşum gibi. Komik mi üzücü mü bilmiyorum. Kadınlar mağarasından eşyalarımı almaya gittiğimde herkes tuhaf davranıyor. Göz teması kurmuyorlar. Yanlış bir şey olduğundan değil, benim yanımda nasıl davranacaklarını bilmediklerinden. Yatağımın toplandığını ve tüm eşyalarımın bir sepete yerleştirildiğini fark ediyorum. Ya benim ölü olarak geri dönmemi bekliyorlardı... ya da bir şekilde M'tok'un kulübesine taşınmamı bekliyorlardı. Eğlenceli. Hâlâ rezonansı tamamlamamış olsaydık eminim çok kızardım ama artık tamamladığımıza göre içimde kızacak bir şey bulamıyorum.

Hayatıma devam etme vakti geldi.

Penny'nin yatağının benimkinin yanına düzgünce yığıldığını fark ettim. Yani kayıp olduğu ve S'bren'in onu kaçırdığı doğru mu? Dönüşümüzde M'tok ve bana yaklaştıklarında diğerlerinin bu konuda konuştuklarını duymak beni sarstı ama ne demek istediklerini anlamam biraz zaman aldı. Penny kaçırılmıştı, muhtemelen benim gibi uyuşturulmuştu, iyi ve tatlı S'bren tarafından, gösteriyi kardeşinin yönetmesine izin veren koca adam tarafından.

Tüm bunların beyninin M'tok olduğuna on dolarına bahse girerim. Buna sinirlendim ama koca S'bren'i ve haftalardır Penny'ye yönelttiği hayranlık dolu bakışları düşünüyorum. Güvende olacağından eminim ama sinirliyim. Ben de iyi bir kızgınlık yaratmaya çalışıyorum ama sadece ne kadar mutlu olduğumu düşünüp duruyorum. İşlerin ne kadar yolunda gittiğini. Belki de bu kızgınlığı daha sonraya, hayattan daha az memnun olduğum zamana saklarım.

Eşyalarımı kulübeye yerleştirdikten sonra, M'tok yanımda olmadan kendimi garip bir şekilde yalnız hissediyorum. Bu sabah R'jaal ve iki sa-khui kapımıza geldi ve M'tok'un onlarla ava gitmesi konusunda ısrar ettiler. M'tok sadece beni öptü ve taze et getireceğine söz verip onlarla birlikte gitti. Ya özel bir azar işitiyor ya da kanka muhabbeti yapıyor ama ben ikincisinden şüpheleniyorum.

Sanki

Yine de bunu bekliyordu ve endişelenmemem için gitmeden önce kıcımlı sevgiyle sıktı. Endişelenmedim. Başının çaresine bakabilir.

Artık Öfkeli Callie olmadığım için diğerleriyle nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum. Bütün gün kulübede saklanabilirim ama bu pek heyecan verici değil. Bunun yerine, M'tok için yaptığım ve geride bırakmak zorunda kaldığımız süslü tuniği düşünüyorum. Belki burada boyalarla arası benden daha iyi olan biri vardır. Farklı bitkilerimiz var, bu da denenecek farklı şeyler anlamına geliyor.

Ve denemek için heyecanlıyım. Kulübeden çıkıp ana ateşe doğru ilerliyorum ve düşünüyorum. Hannah tüm bitkileri almış olacak ve ne depoladığımızı biliyor olacak. Birkaç kâse ya da tabağa ihtiyacım olacak, bu da herkesin kap kacak olarak kullandığı temizlenmiş kemiklerden ne yağmalayabileceğime bakmak için depo çadırına gitmem gerektiği anlamına geliyor. Brooke'un saçında hâlâ pembe uçlar var, bu da bana evde boyayla uğraşmaya alışkın olduğunu gösteriyor. Belki burada da denemeler yapmıştır.

Brooke'u ana ateşin yanında, Harlow'un parlak kızıl saçlarını örerken görüyorum. Uykulu görünüyor, pembe-kahverengi saçları başının iki yanında ikiz kuyruklar halinde toplanmış. Harlow bebeğini kucağına almış, bir yandan da ateşin üzerindeki büyük keseyi karıştıran ve Devi'ye bir şeyler pişirmeyi öğretiyor gibi görünen Gail'i dinliyor. Devi geniş gözlerle dinliyor, elinde kaşıkla başını sallıyor.

"Karides çayını kaçırıldım mı?" Diğerleriyle birlikte otururken sordum.

Harlow bana nazikçe gülümsüyor, ufaklığı kollarında sallıyor. "Henüz karides çayı yok. Devi sabah lapası yapmayı öğreniyor."

"Sabah lapası. Ben buna hazırım." Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Eğer vaktin varsa, yarınki ders için beni de yaz Gail." Bir an düşünüyorum ve sonra bir "Lütfen" ekliyorum.

Gail önce şaşırır, sonra memnun olur. "Pekâlâ. Vaza'ya Z'hren'i iki sabah üst üste alacağını söyleyeceğim.

Yemek yapmayı öğrenmek ister misin?"

"En azından kahvaltı," diyorum dizlerime sarılarak. "Mağarada kurutulmuş balıktan başka bir şey bulamadık ve bu bir daha tekrarlamak istemeyeceğim bir deneyim. Ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi."

Kadınlar sempati içinde inliyor. Brooke başını sallıyor, karmaşık bir örgü örerken parmakları Harlow'un saçlarına gömülmüştür. "Dur tahmin edeyim. M'tok göğsünü döven bir adamdı ve balığın tüm öğünler için gayet iyi olduğuna yemin ediyordu, değil mi? Taushen'e insanların kahvaltıda balık sevmediğini söyleyip duruyorum ve o da bana deliymişim gibi bakıyor. Ona dedim ki, sen bir de hamile olup yüzü ve yüzgeçleri olan bir şey yemeyi dene, teşekkürler."

Harlow burnunu kırıştırarak, "Benim için önemli olan yüzü değil kokusu," diyor. "Hamile ya da değil." Devi ve Gail kıpırdanmaya dönerken bir an beni inceliyor. "Peki... bu sabah yeni eşini sürükleyerek mi götürdüler?"

"Av gezisi," diye kabul ediyorum. "Biliyor muydun?"

"Rukh, Rukhar'ı da yanında götürdü," diyor Harlow. "Bu yüzden bunun zor bir av gezisi olmadığını, sadece hızlı bir gezi olduğunu ve muhtemelen avlanmaktan çok konuşulacağını biliyordum."

Brooke, Harlow'un örgülerinden birini bağlarken, "Dün gece kampta bir sürü palavra sıkıldı," diye itiraf ediyor. "Sana doğru davranması gerektiğini bildiğinden emin olmaları gerektiğine, kampta işlerin nasıl yürüdüğüne, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapamayacağına ve senin duygularını hesaba katması gerektiğine dair şeyler, falan filan. Moral konuşması ile nutuk arasında bir şey, ama hepsi zararsız, söz veriyorum. Sen mutlusun, o da mutlu ve bu karşılıklı bir kaçıştı ve

senin isteğın dışında değildi, değil mi?"

"Doğru," diye yalan söyleyerek onları rahatlatıyorum. "Sonu iyi biten her şey iyidir." Bitirdiği örgüye başımı sallıyorum. "Benim saçımı da yapabilir misin?"

"Tabii ki!" Brooke heyecanlanmış görünüyor. "Bayan Doğal Kızıl ile işim biter bitmez ellerimi saçlarına sokmak isterim."

Brooke'un saçma sapan coşkusundan hoşlandığım için gülümsüyorum. Kabile ile mutlu görünüyor ve

onun yeri. Nadine ya da Penny gibi büyük bir avcı olmadığını biliyorum. Kendi işlerini yapan birkaç kadın var. Bu hoşuma gidiyor ve kaçınılmaz olanı dilemeyi bırakmanın zamanı geldi. Geride bıraktığım ailemi düşündükçe kalbim biraz sıkışıyor ama onlar da benim mutlu olmamı isterdi. Bu yüzden mutlu olacağım. "Pembeye kendin mi boyadın?"

"Yaptım ama Dünya'da. Burada sıcak pembe için doğru kombinasyonu bulamadım. Henüz." Bir elini kaldırıyor ve parmaklarını çapraz yapıyor.

Verdiği cevap beni heyecanlandırıyor ve dik oturuyorum. "Boyalarla mı uğraşıyorsun o zaman? Tuniklerime nakış yapmak için biraz iplik boyamak istemiştin, ama sineğe yapışmasını sağlayabildiğim tek renkler kırmızı ve yeşildi. Artık döndüğümüze göre, başka renkler de denemek istiyorum."

Brooke bana heyecanla bakıyor. "Bir sürü yaprağı ve meyve mağarasından arta kalanları karıştırıp farklı tonlarda saç boyası yapmaya çalışıyordum. Eminim iplikle de benzer bir şey yapabiliriz. Kulübemizin arkasında koca bir deney bölümüm var. Bir göz atmak ister misin?"

"Çok isterim."

Gail kaşığını bize doğru sallayarak, "Önce ikinizin de yemek yemesi gerekiyor," diyor. "İkiniz de hamilesiniz. Bebeklerin yemeğe ihtiyacı vardır."

Ve kızardım, çünkü haklıydı. Hamileyim. Ve açlıktan ölüyorum. Garip bir şekilde, ders vermeyi seviyorum. Annem tarafından azarlanmak gibi. Düşüncesizce ayağa kalkıp Gail'in yanına gidiyorum ve ona sarılıyorum.

O da gülerek bana sarılıyor. "Bu ne içindi?" "Anne olduğum için." Ve benimkini özlediğim için.

Sırtımı sıvazladı. "Bu anne bu sabah sana iki katını verecek. Karnını doyurmalısın."

YEMEK YEDIKTEN SONRA BROOKE'LA BOYALAR HAKKINDA KONUŞTUK VE O DA BANA EVİNDE NE ÜZERİNDE ÇALIŞTIĞINI GÖSTERDİ.

Kulübe. Bir deniz canlısından gelen koyu, esmer bir mordan, çamaşır suyu gibi kokan ve "sormamam gereken" maddeler içeren ama beyaz iplik için iyi olacak bir kaseye kadar üzerinde çalıştığı bütün bir renk yelpazesi var. Renkler üzerinde birkaç uzunlukta sinew başlatıyoruz, oturup ıslanmalarına izin veriyoruz ve sonra beklemekten başka yapacak bir şey yok. Brooke kuşluk uykusuna yatmaya karar veriyor ve hamileliğinin yeni yeni ortaya çıkmaya başladığı hafif şiş karnını işaret ediyor. "Bu gerçekten kuşluk ve öğleden sonra şekerlemelerini seviyor. Bazen ikisini de. Birkaç saat sonra tekrar gelin, ipliklerinizi kuruması için asalım ve ne elde ettiğimize bakalım."

"Tekrar teşekkürler," diyorum ve düşüncesizce ona da sarılıyorum. "Kesinlikle geri geleceğim." Kıkırdayarak sırtımı sıvazlıyor. "Bugün çok mutlusun. Bunu görmek güzel."

Mutlu olmak iyi hissettiriyor. Şu ana kadar ne kadar büyük bir kara bulutun altında yaşadığımı fark etmemiştim. Yaklaştığımda herkesin bana temkinli bakmasına şaşmamalı. Muhtemelen birlikte yaşamak pek eğlenceli olmamıştır. Daha iyisini yapmak için aklıma bir not alıyorum. Bunun zor olacağını sanmıyorum. Konuşacak M'tok varken olmaz. Onunla konuşmayı onunla kavga etmekten çok daha fazla seviyorum... ve garip bir şekilde onu şimdiden özledim. Bu gece kampa dönmesini dört gözle bekliyorum. Sadece gülümsemesini görmek için bile sabırsızlanıyorum.

Öpücükler, sarılmalar ve üzerime titremesi. Saçlarıma dokunması ve çok büyük popomu sanki gördüğü en güzel şeymiş gibi sıkması. Onun etrafında olmak bile beni mutlu ediyor. Mutlu olmayı

seviyorum.

Brooke'un kulübesinden çıkıyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Baktığım her yerde insanlar meşgul. Küçük çocukları olan anneler -Harlow, Liz, Angie, Gail- ateşin yanında oturuyor.

ve konuşuyorlar. Bekâr kızlardan birkaçı sahilde Gölge Kedi klanından bazılarının balık tutmasını izliyor. Kıyıda biraz daha uzakta Devi ve eşi N'dek bir şeylerle uğraşıyorlar ve Devi'nin kuyruğunun Devi'nin bacağına dolandığını buradan görebiliyorum, sanki ona tutunmak istiyormuş gibi. Çok tatlı. Bir tarafta Lauren ve Hannah arkadaşlarıyla konuşuyor, kulübelerin yakınındaki boş bir alanı işaret ediyorlar ve şu anda yaşadıkları çadırlardan bıkip daha kalıcı bir şey seçip seçmediklerini merak ediyorum. Lauren bir şeye gülüyor ve sonra eşinin koluna dokunuyor ve kuş-yarasa şeyi başının üstünden onunkine doğru kanat çırpıyor. J'shel uzun örgüsünü savuruyor ve Hannah ile birlikte başını eğerek uzaktaki bir şeyi işaret ediyor.

Tamam, kampta olmak ve eşinin sensiz ava çıkması çok yalnız hissettiriyor. Belki de titizliğimi yenip avlanmayı öğrenmeliyim, böylece birlikte daha çok vakit geçirebiliriz. Ya da belki bundan sonra daha çok balık tutabilir. Bir şeyler işte. Çünkü herkesin erkeğiyle vakit geçirmesini kıskanıyorum, benimki ise şafak vakti sürüklenerek ava götürülüyor ve azarlanıyor.

Sadece birkaç hafta sonra bu kadar bağlanmış olmam garip. Acaba bu normal mi yoksa bundan daha fazlası mı var? M'tok avdan hiç dönmeseydi nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum. Sadece gitti. Burada olmak istemediğine karar verdi.

Bu düşünce beni felç ediyor ve vücuduma soğuk bir dalgalanma gönderiyor. Bağırsaklarım çalkalanıyor.

Evet, tamam, bu kadar yeter. Titriyorum, bu hissi üzerimden atıyorum ve Marisol'u aramaya karar veriyorum.

Arkadaşımı "hurda" mağarasında buldum. Ravenclaw mağarası demeyi seviyorum, çünkü tüm zekiler burada takılıyor. Mari içeri girdiğim anda ayağa fırlıyor, yüzünde büyük bir sevinç ifadesi var. "Dönmüşsün! Seni tekrar ne zaman göreceğimi merak ediyordum." Hemen İspanyolca'ya geçip bana gülümsüyor. "Gel de sarıl bana kardeşim."

Mağarayı geçiyorum ve onu kocaman, sıkıca kucaklıyorum. Bu sabah o kadar çok sarıldım ki, daha öğle yemeği bile olmadı. Ben sarıldıkça o da gülüyor ve tüm bu sarılmaların o kadar da kötü olmadığını anlıyorum. Omzunun üzerinden T'chai'nin elinde bir sepet parçayla Mari'nin çalıştığı normal masasına doğru yaklaştığını görüyorum. Göz ucuyla bizi izliyor ama merak ettiğini biliyorum.

"Ev cephesinde işler nasıl?" Ona İspanyolca soruyorum. "İyi bir şey kaçırdım mı?"

"Her şey sakın. Bütün haberleri veren sensin!" Kolumu okşadı. "Gel, otur ve bana her şeyi anlat." Dönüp T'chai'ye bakıyor. "Arkadaşıma bir koltuk ayarlayabilir misin?"

"Elbette." Yüz ifadesi sert ama dönüp Mari'nin yanındaki taburelerden birini çekiyor. "Size ateşten çay getireyim mi?"

"Bu harika olur, teşekkür ederim." Ona gülümsüyor, sonra elimi tutuyor ve giderken onu izliyor. O gider gitmez bana dönüyor, sesi alçalıyor. "İspanyolca anlayabildiğini biliyorsun, değil mi? Çevirmen çipi."

"Bizi duymasını istemiyor muyuz?" Şaşırdım. Marisol'un vücudunda sinsi bir kemik bile yok. O tanıdığım en nazık, en çekingen insan - benim Latin kutup zıttım. "Her şey yolunda mı?"

Elimi okşayarak "Her şey yolunda," diye söz veriyor. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne?"

"Rezonans."

Sorusu beni ürküttü. "Kafam karıştı, rezonansa girdiğini sanıyordum."

"Yaptım." Mari dudağını ısırır. "Bittiğinde nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Her şey tamamlandığında." Göğsüne dokunuyor, yüz ifadesi o kadar üzgün ki içim acıyor. "Bitiremedik, biliyor musun? Şimdi sadece belirsizlik içindeyiz. Ebeveyn değiliz, rezonans arkadaşı değiliz..."

sadece arkadaştan daha fazlasıyız ama tam olarak başka bir şey değiliz. Sanırım her şey sakinleştğinde nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum. Onun hakkında farklı hissediyor musun? Hamile hissediyor musun? Ne hissediyorsun?"

"Oh." Sözleri beni biraz rahatsız etti. T'chai'nin ona nasıl baktığını gördüm ve "arkadaştan daha fazlası" gibi hissettiğini biliyorum ama adalıların insanların düşündüğünden farklı düşündüğünü de biliyorum. Mari'nin bana şifacının içindeki her şeyi kapattığını ve artık kendini "doğru" hissetmediğini nasıl söylediğini de hatırlıyorum. Zavallı arkadaşım. Ne diyebilirim ki? "Farklı hissetmiyorum, sadece rahatlamış gibiyim. Sanki gelmiş geçmiş en iyi orgazmdan çıkmış gibiyim."

Gülüyor.

"Sadece iyi hissediyorsun. Mutlu. Rahatlamış. Hamile hissetmiyorum, ama belki daha sonra o da devreye girer." Karnıma dokunuyorum, Brooke'un aylar önceki rezonanstan sonra karnında oluşan küçük şişkinliği düşünüyorum. "Çok daha sonra olabilir."

"Ama mutlusun?" Yüzünde hüzünlü bir ifade var. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Artık dünyaya kızgın değilim. Ya da ona. Yani, beni yanlış anlamayın, o imkansız biri olabilir ama birbirimizi çözüyoruz."

"Aşık mısın?" Eğiliyor ve fısıldıyor. "Diğer herkes rezonansa girdiği anda aşık oluyor gibi görünüyor."

Düşünerek göğsümü ovuyorum. "Bitin nerede bittiğini ve Callie'nin nerede başladığını bilmek zor, biliyor musun?"

Rezonans yüzünden mi mutluyum yoksa onun sayesinde mi? Bilmiyorum."

"Sen aşıksın," diyor ısrarla. "Bunu söyleyebilirim."

"Emin değilim-"

"Öylesin. Anlık olabilir ama bu yanlış olduğu anlamına gelmez. Kendinize güvenin. İçgüdülerine güven. Keşke ben de benimkine güvenseydim."

Arkamızda bir boğaz temizleniyor. Mari'nin üzgün ifadesi yerini yumuşak bir ifadeye bırakıyor ve bana gülümsüyor, ardından aynı iyi niyetli gülümsemeyi T'chai'ye veriyor. "Çay için teşekkür ederim."

Fincanı ona uzatıyor, sonra bir tane de bana veriyor. Arkadaşına dönerek onu inceliyor. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim." Maskesi biraz kayıyor ve hiç de iyi görünmüyor. Onun bu kadar zor rol yaptığını görmek kalbimi kırıyor ama aptalca bir sırıtış takınıyor ve bana el hareketi yapıyor. "O zaman bana tüm dedikoduları anlat. Onunla kendi isteğinle mi ayrıldın?"

Mari'ye ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken göz kırpıyorum. T'chai hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyor. Onun arkasında durmuş, onu yakından izliyor. Ara sıra bana bakıyor, bu da sözlerimizi dinlediğini gösteriyor ama odağı her zaman ve tamamen Marisol'un üzerinde.

"Ah... ilk başta pek istekli değildim," diye itiraf ediyorum. "Bana ilaç verdi ve beni götürdü ve uyandığımda oldukça kızgındım. Ama başının belaya girmesini istemiyorum, o yüzden bu üçümüzün arasında kalacak."

T'chai homurdanıyor. "Bu S'bren'in bir dişiyle birlikte ortadan kaybolmasını da açıklıyor. Seninle aynı gece P'nee ile ortadan kayboldu. Biz de bundan şüphelenmiştik. M'tok'un aklına bir fikir geldiğinde, peşini bırakmaz."

"Fark ettim," diyorum kuru bir sesle.

"S'bren lider değil. O ailedeki tüm zekâ M'tok'ta." Alnına vuruyor. "Ama S'bren güçlü ve sadık. P'nee'ye iyi bir eş olacaktır."

Penny onu isterse, ama Penny biraz erkek delisidir, ama Tia'dan farklı bir şekilde. Tia tüm kalpleri kazanmak istiyor. Penny düğün istiyor. Bence evlenme fikrine aşık. Aslında, S'bren bu kıza deri bir gelinlik ve kürklü bir duvak alırsa, onun peşinden pirinç gibi koşacağından hiç şüphem yok. "Mmm. Onları görmedik."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Buluşmaları gerekiyorduyrsa da bu hiç gerçekleşmedi. Bir gece bir avcı mağarasında kaldık ve sonra M'tok beni köye geri getireceğini söyledi ama kestirme bir yol bulmaya çalışırken kaybolduk."

"Ne?" T'chai yine araya giriyor. "Kayıp mı?"

"Evet. Dağların arasından geçmemiz gereken bir yol vardı ama M'tok kayboldu." Gözlerini bana dikti. "Köye dönmek için... dağlara mı gittiniz?"

Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor. "Dediğim gibi, kaybolduk."

"Ah." T'chai bana inanmış gibi görünmüyor ama Mari koluna dokununca sustu. "Demek dağlara gittin," diyor Mari. "Nerede kaldın?"

Onlara maceralarımızı, duvarlarında el izleri ve şekiller olan büyük mağarayı bulmamızı, dağ keçilerini ve M'tok'un buza düştüğü ilk balık tutma maceramızı anlatıyorum.

Bu T'chai'nin tekrar içeri girmesine neden oldu. M'tok'un bir hata yaptığını ve ayaklarının altındaki buzı kırdığını söylediğimde, büyük Uzun Boynuz avcısı alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Ne?" Hikayemi yarıda keserek soruyorum. "Şimdi ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Bir şey yok." Ama sanki bir sırrı varmış gibi gülümsüyor. "Hiçbir şey değil. Çıkar ağzındaki baklayı."

T'chai uzun bir süre beni inceledi. Bir süre sonra, "M'tok titizdir," dedi. "Benim kullanacağım ifade 'anal retentive' olurdu ama evet, fark ettim."

"Bu kadar dikkatli bir avcının bu kadar çok hata yapacağını mı düşünüyorsun? Seni çalmak için bu kadar uzun süre plan yaptıktan sonra?"

Gözlerimi ona diktim. "Yani beni kandırdığını mı söylüyorsun?" T'chai omuz silkiyor. "Sen onun eşisin. Onu en iyi sen tanırsın."

Öyle mi? Çünkü şimdi düşünüyorum da, M'tok ne zaman bir "hata" yapsa bu onun lehine oldu. Bizi kaybettirdi... bu da bizi dağdaki mağaramıza götürdü ve bizi köye geri götürmedi. Suya düştü ve ben onu vücudumla ısıttım ve bu aramızdaki buzları milyonlarca şekilde kırdı. Ondan sonra, rezonans her şeyin doğal bir uzantısı gibi görüne kadar öpüştük ve seviştik.

T'chai haklı. Beni uyuşturup kaçırmayı planlayan adam böyle küçük şeyleri umursamazdı. Sinsi Slytherin M'tok benimle oynadı.

Ama sanki ben de işin içindeymişim gibi ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Şimdilik gitmem gerekiyor." "Öyle mi?"

Mari hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Bu kadar çabuk mu?"

"Brooke'un kulübesinde bir şey unuttum," diyorum ayağa kalkarken. "Biraz iplik. Dikiş üzerinde çalışmam gerekiyor." Elini okşuyorum ve sözlerimin acısını hafifletmek için gülümsüyorum. "Bu gece ya da yarın sana yetişirim, tamam mı?"

Çünkü bugün, beni manipüle eden ve aptal yerine koyan uzaylıdan biraz intikam almam gerekiyor. Üç kez güvenimi kötüye kullandı; bana ilaç verdi, beni köye geri götüreceği konusunda yalan söyledi (Lost! Evet doğru!) ve buzun üzerinde aptal numarası yaptı, böylece onu ısıtmak için onunla çıplak sarılmak zorunda kaldım.

Yine de iki kişi sinsi bir oyun oynayabilir.

M'TOK

B O gece kampa döndüğümde, duymak istediğim son şey başka bir sa-khui avcısının eşime nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ders vermesi. Eğer mutsuz olursa tehdit ediliyorum, onu nasıl memnun edeceğim söyleniyor ve insanların sevdiği şeyler hakkında öneriler veriliyor. Sanki Calida'mın

Sa-khui avcılarındaki tüm ağabeyler kabilesi ve hepsi onun benimle mutlu olmasını sağlamaya kararlı.

Buna aldırmıyorum, çünkü bu kadar çok kişinin dostuma sahip çıkmasından memnunum. Ama tek istediğim Calida'nın yanına dönmekken onların seslerini duymaktan yoruldum. Bugün onu çok özledim. Kampa döndüğü ve güvende olduğu, arkadaşlarının yanına döndüğü için mutluyum ama aynı zamanda onun yanında olmak istiyorum. Konuşacaklarını biliyorum ve sinsi M'tok'unun sandığından daha sinsi olduğunu öğrenmesinden endişe ediyorum.

Ve benim tatlı eşim kızdığında kin tutabilir.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, eşim ortaya çıkıyor. Ateşin yanında duruyor, T'shen'in pembe yeleli eşiyle konuşuyor, yüzünde bir gülümseme var. Dışarısı karanlık, bu da kabilenin akşam yemeği için toplanacağı anlamına geliyor ve kamptan güzel kokular yayılıyor. Eşim için eve semiz bir dvisti getirdim ama onu daha sonra kesmek üzere depo çadırlarından birine asabilir ve bu geceyi onun yanında geçirebilirim.

Ateşe yaklaşıyorum ve Calida beni görür görmez gözleri parlıyor. Bana düşünceli bir bakış atıyor, sonra bana doğru yöneliyor.

Yaklaştığı anda sırtarak onu kollarıma çekiyorum. "Seni özledim, dostum." "Özledin mi?" Bana gülümsüyor ve yanağını okşuyor. "Bütün gün seni düşündüm."

"Yaptın mı?" Memnun oldum.

"Ah, evet. Seni çok düşündüm." Ses tonunda tuhaf bir ton var ama gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Tuniklerinden birini süsledim ve senin için hazırladım. Gidip benim için giyer misin? Ben burada bekleyeceğim."

Bugün beni düşündüğü için memnunum. Benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş. Yine de

gözlerinde neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden olan garip bir bakış var. Calida'mı tanıyorum. Nasıl düşündüğünü bilirim ve aklı kesinlikle paylaşmadığı bir şeye odaklanmış durumda. "Hemen döneceğim," dedim.

ona söz ver. "Tabii benimle gelmek istemiyorsan?" Ona baştan çıkarıcı bir bakış attım.

Calida bir süre düşündükten sonra eliyle ateşi işaret ediyor. "Ben burada bekleyeceğim." Bakışlarında beni uzun süre oyalamayacağını gösteren sinsi bir vaat var. Ben de mümkün olduğunca çabuk kulübeme dönüyorum. Bahsettiği tunik orada, önünde küçük, tekrar eden çizgilerden oluşan alışılmadık bir desen var. Ne olduğunu anlayamıyorum ama önemli değil. Eşimin beni düşünmüş ve bunu benim için yapmış olması yeterli. Başıma ve boynuzlarıma geçiriyorum, yeleme yakasından çekip çıkarıyorum ve sonra eşime göstermeye gidiyorum.

Ateşe bir kez daha yaklaştığımda, dişilerden biri yanımdan geçiyor. T'ia. Kolunu S'ssah'inkine bağlamış bir şekilde duruyor ve beni görünce donup kalıyor. Sonra kıkırdıyor, eliyle ağzını kapatıyor ve yanındaki erkeğe bir şeyler fısıldıyor, o da kaşlarını çatıyor. Eşimi kamptan çaldığım için hâlâ üzgün olduklarına şüphe yok. Bırak üzülsünler. Ben istediğimi aldım. Fikirlerini umursamadığımı göstermek için onlara genişçe gülümsüyorum ve ilerliyorum.

Ateşin yanına gittiğimde, daha fazla insan fısıldıyor ve bakıyor. Birkaçı kıs kıs gülüyor. Arkadaşım M'rsi ile derin bir sohbete dalmış görünüyor ve ben onun yanına gittiğimde Calida bana dönüp genişçe gülümsüyor. Çok geniş.

"Sana çay yaptım." Fincanı bana uzattı.

Ondan alıyorum ve hemen burnuma visshek'in tatlı kokusu değişiyor. Yanımdan geçen başka biri -L'z- göğsüme bakıyor ve homurdanıyor. Eşimin yanındaki M'rsi bana bakmaktan kasıtlı olarak kaçınıyor, ağzı seğiriyor.

Aha.

O zaman farklı olan da bu. Gülümsemesi tatlı olsa da eşimin gözlerindeki bakış biraz zorlayıcı.

Yalanlarımı biliyor. Biri ona söyledi ya da o gerçeği fark etti. Ve şimdi benden intikam almak için oyun oynamaya karar verdi. Elimdeki fincanı inceliyorum, visshek burnu olan herkes için bariz. Sonra eşime bakıyorum, bakışlarını tutuyorum ve fincanın tamamını yudumluyorum.

Gülümsemesi genişler.

Bu gülümseme bana her şeyin yolunda olduğunu hissettiriyor. Calida bir tür oyun oynuyor ve belki de ona yalan söylediğimi öğrendiği için sinirli ama benden nefret etmiyor. Eğer öfkeli olsaydı, öfkesi gözlerinden okunurdu ve benim de gülümsemem olmazdı. Bu yüzden fincanı ona geri veriyorum ve eğiliyorum. "Visshek'in üzerimde çalışması uzun sürmez. Beni özel olarak azarlayabilmen için kulübemize çekilelim mi yoksa herkesin önünde çökmemi mi istersin?"

Kollarını benimkilerden birine dolayarak bana tutunuyor. "Seni azarlamayacağım. Sadece verdiğim sözü yerine getiriyorum." Ve kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Öyle mi?" Ona gülümsüyorum, şimdiden damarlarımda dolaşan otu hissediyorum. İlk başta biraz, ama geçen her nefeste daha da güçlenecek.

M'rsi'nin yüzü kıpkırmızı ve gözlerimin içine bakmıyor. "Ben artık gidiyorum." Elini ağzına bastırıyor ve tekrar göğsüme bakarak aceleyle uzaklaşıyor.

Kampın etrafına bakıyorum ve herkes beni eğlenerek izliyor. Eşimi kendime yaklaştırıp kulağına eğilerek fısıldıyorum: "İçimden bir ses tünüğimde bir sorun olduğunu söylüyor. Bu desen de ne?"

"Üzerine küçük bir şey yazmış olabilirim." Bana fazla tatlı bir gülümseme daha veriyor, parmakları göğsümün üzerinde, tasarımın tam üzerinde oynuyor.

"Bu da ne?"

"Ben bir pislik suratım' diyebilir."

Kahkahalarla havlıyorum. Ah, kesinlikle kızgın. Nedense verdiği tepkiden gurur duyuyorum. Benim

Calida güçlü ve iri yarı değil, bu yüzden iğnesi ve bir fincan çayla savaşıyor. "Bunu konuşmak için kulübemize mi gidelim yoksa beni bu gece yalnız mı bırakacaksın?"

Sessiz bir davetle elimi ona uzattım, bekliyordum.

Hiç tereddüt etmeden elini benimkinin içine sokuyor ve gruptan ayrılıp kulübemize geri dönerken bir zevk dalgası hissediyorum. Tüm bunlara rağmen benimle birlikte olmayı seçiyor.

Ne olursa olsun, onu kaybetmedim.

Hissettiğim rahatlatma çok büyük ve sırtımdan duramıyorum.

"Sana ilaç verdiğim için bu kadar mutlu görünmemelisin," diye mırıldandı arkadaşım kulübemize dönerken. "Bu işin eğlencesini biraz kaçırıyor."

"Çayın kokusunu alabiliyorum," diyorum. "Ve bunu bana yapacağına söz vermiştin, işte sana fırsat. Bundan sonra tüm borçlar ödenecek."

"Bundan pek emin değilim. Görünüşe göre birinin bana söylediğinden daha fazla borcu varmış."

"Öyle mi?" Zihnimi onun söylediklerini daha yavaş kavırıyor, visshek hızlı çalışıyor. O koymuş olmalı

içkime çok şey kattı.

"Evet," diyor Calida kulübemiz görüldüğünde. "Sözde birlikte kaçtığım adam ortaya çıktı.

Görünüşe göre yön bulma konusunda iyi olması gerekiyor. T'chai asla kaybolmadığını söylüyor."

"Huh." Kulübenin merdivenlerini çıkmasına yardım ediyorum, sonra ona katılıyorum, peşinden içeri girmeden önce botlarımı silkeliyorum.

"Görünüşe göre bu adam da asla ayaklarının altındaki buzı kırmak gibi aptalca bir hareket yapmaz.

İlginç değil mi?"

"Çok." Onu kollarımın arasına almak istiyorum ama uzuvlarım ağırlaşıyor ve gözlerim kapanıyor. Kürklerimize doğru tökezliyorum ve yorgun bir şekilde sırtüstü uzanıyorum.

Arkadaşıma yanıma oturduğunu hissediyorum, elleri bir sonraki anda kemerime gidiyor. "Bana yalan söyledin, değil mi? Kabul et."

"Kabul ediyorum," diyorum, kelimelerim yavaş. "Delirdin mi sen?"

"Çok kızgın olmalıyım ama en çok kızdığım kısım bana söylememiş olman." Bir bacağını kalçalarımın üzerine kaydırıyor ve sonra amını kasıklarına sürüyor. "Bu rezonans olayını yapmaya karar verdiğimizde sana her şeyi kabul ettiğimi söylemiştim ama sen yine de benden sır sakladın. Bu benim kitabımda hayır-hayır demek. Bana söylemeliydin, böylece bu konu hakkında konuşabilirdik. Sinsi bir piç olman beni şaşırttı mı sanki?" Homurdanıyor ve ona odaklanmaya çalıştığımda görüşüm iki katına çıkıyor. "Sen bir Slytherin'sin. Bu senin kanında var."

"Ben... özür dilerim." Ben de ciddiydim. Kendisini dahil edilmemiş gibi hissetmesini istemedim. "Sana söylemedim... çünkü seni kaybetmek istemedim... tekrar."

"Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin, *cabron*." Zihnindeki bulanıklığın içinden dostumun bana gülümsediğini görüyorum. "Seni visshek'e alıştıracağım ve ben karar verene kadar seni rahatlatmayacağım." Parmak ucuyla çeneme dokunuyor. "Sinsi bir orospu çocuğu olduğun zaman bunu ateşli bulduğum için şanslısın."

Gülüyorum. Ya da gülmeye çalışıyorum. Bir huff olarak çıkıyor. "Visshek... sende olduğu gibi bende de işe yaramıyor."

"Hayır mı?" Amını tekrar sikime sürüyor ve sertleşmediğimi fark edince kendi dilinde bir şeyler mırıldanıyor. "Ne-"

"Uyuyacağım..." Mırıldanıyorum. İstedikim son şey olmasına rağmen bunu yapıyorum.

SONUNDA UYANDIĞIMDA BAŞIM SERSEMLEMİŞ VE ÇARPIYORDU. OTURDUM, BAŞIMIN TABANINI OVUŞTURDUM. ve odaklanmaya çalış.

Hâlâ kulübemdeyim. Ateş kısık, kömürden başka bir şey yok, bu da bir süredir sönmekte olduğu anlamına geliyor. Yanımdaki battaniyeye kıvrılmış olan eşim derin bir uykuda. Kamp sessiz ve ayağa kalkıp kapı kanadına doğru süründüğümde, dışarıya hızlı bir bakış gecenin zifiri karanlık ve bulutlu olduğunu, yıldızların gizlendiğini gösteriyor.

Henüz erken o zaman.

Rahatlamak, temiz hava alıp kafamı boşaltmak için dışarı çıkıyorum ve kısa bir süre sonra içeri dönüyorum. Arkadaşımın uyumasını izlerken taze, soğuk suyu yudumluyorum ve dün geceki konuşmamızın kırıntılarını ayıklamaya çalışıyorum.

Onu kandırdığım için değil, sadece kandırıldığımı itiraf etmediğim için kızgındı. Bunu başkalarından öğrendiği için kızgındı. Bunu öğrendiğim için rahatladım ve aynı zamanda, daha önce bu kadar imkansızken beni bu kadar affetmesinden etkilendim.

Calida kürklerin içinde yuvarlanıyor, sanki beni arıyormuş gibi uyuduğum yere doğru ilerliyor. Battaniyeler omuzlarından düşerek çıplak sırtını ve poposunun kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Bu kez, vücudunu görünce sikim canlanıyor ve dün gece bana karşı nafile sürtünmesini -belki de- hatırlıyorum.

Visshek'in beni tahrik edeceğini ve muhtaç hale getireceğini düşünerek bana eziyet etmek mi istedi? Eğer öyleyse, eşimin neredeyse benimki kadar sinsi bir damarı var. Sırıtarak suyumun kalanını geri atıyorum ve battaniyeye dönerek vücudunu kendime doğru çekiyorum. Poposunu sikime, sırtını da göğsüme yaslıyorum. Uykusunda yumuşak bir ses çıkarıyor ve elimi kalçalarının arasına sokup amının sıcaklığını arıyorum. Klitorisini kolayca buluyorum ve sikimi arka tarafına sürttüğümde bile ovmaya başlıyorum.

Bu sefer çıkardığı ses acılı ve muhtaç bir ses ve bana karşı titriyor, boğazının kenarına sokulduğumda inliyor.

"Sen... uyandın..." diye soluk soluğa kalçalarını elime doğru sallıyor.

"Öyleyim." Çenesini ısıriyorum, parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum ve sonra tekrar klitorisinin etrafında dönüyorum. "Bana işkence edebilmen için durmalı mıyım?"

"Sikeyim hayır." Ben amcığını okşarken o da bana doğru geriliyor, poposunu sikime doğru sallıyor. "Tanrım, sana ihtiyacım var."

Benim de ona ihtiyacım var. Boynunun yan tarafını yalıyorum, sonra uyluklarını ayırmadan önce kulağını öpüyorum. Sikimi arkadan göbeğinin girişine bastırıyorum ve ben uzunluğumu onun sıcaklığına doğru ilerletirken o kıvranıyor, küçük zevk sesleri çıkarıyor. Mahmuzumun ucu poposunun yanakları arasına baskı yapıyor ama bu açıyla ona iki kez nüfuz edecek kadar derine inemiyorum.

Bir dahaki sefere. Şimdilik, eşimin kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum, sırlıslıkla amcığı ben onun sıcaklığına pompalarken bile elimi ıslatıyor. Çıglık atıyor, hızla boşalırken amcığı etrafımda sıkılıyor, suları kanalını dolduruyor. İnliyorum ve sıcaklığına sığ bir şekilde iterken bile klitorisini çalıştırmaya devam ediyorum, tekrar gelmesini istiyorum, zevkini duymaya ve gelirken beni sıkan o sıkı tokayı hissetmeye ihtiyacım var. O zaman ben de boşalabileceğimi bileceğim. Onun zevki benim zevkim haline geldi ve o yanımda olmadıkça bırakmak istemiyorum.

Vücutlarımız birlikte sallanıyor, ben klitorisinin ucuyla oynarken ve vücutlarımızın her sallanma hareketiyle ona daha derinden girerken hareketlerimiz aynı anda. Uyarılmasının tekrar çok fazla olduğunu anlıyorum. Kolumu kavriyor, tırnakları beni kazıyor ve amcığı shaftımın etrafında daha sıkı ve daha sıkı sıkıyor. Sonra çıglık atıyor ve yüzünü koluma gömüyor, amcığı uzunluğumun

etrafında titrerken dişlerini ısırıyor.

Kendi salıverilmem içimde patlıyor ve ona doğru ilerliyorum, yanındaki kürklere yığılmadan önce son güçlü itişlerimle onu dolduruyorum.

Derin nefesler çekerken her şey sessiz, diğer tek ses khuilerimizin sesi. Daha önce kızgın ve açlık dolu olan şarkı şimdi nazik ve neredeyse eğlenceli. Bazen o kadar sessiz oluyor ki artık farkına bile varmıyorum ve bu içimi garip bir acıyla dolduruyor. Calida'yı göğsüme doğru çekip vücuduma yaslıyorum ve bunu yaparken başının arkasını öpüyorum. "İntikamını mahvettiğim için özür dilerim."

Boşalırken beni ısırdığı koluma bir öpücük konduruyor. "Bu senin hatan değil. Seni farklı etkileyeceğini düşünmemiştim bile. Sadece çok heyecanlandım ve her şeyi enine boyuna düşünmedim."

"İyi bir p l a n d ı , " diye itiraf ediyorum. "İğneni bana karşı kullanman hoşuma gitti. Ne demişti?"

"Ben bir pislik suratım." Sesi eğlence doluydu. "Artık aramızda yalan yok, yoksa bir sonraki tunik herkese aletinin ne kadar küçük ve siğilli olduğunu söyleyecek."

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. "İkisi de değil ve sen bundan hoşlanıyorsun." Kıkırdıyor, koluma sokuluyor. "Seviyorum."

"Çünkü benden hoşlanıyorsun. Kabul et."

"Seni seviyor olabilirim." Calida bu sözleri söylerken nefesini tutuyor. "Beni seviyor musun?"

Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm ama insanların farklı olduğunu ve kelimelere ihtiyaç duymaları gerektiğini hatırladım. "Dışarıdan kızgın ve hırıltılı bir şekilde üzerime atladığın andan beri seni seviyorum." Saçlarına bir öpücük daha konduruyorum. "Kendime dedim ki, orada iyi bir dişi var, vahşi ve eşim olmaya layık."

"Bu kadar bodur olması çok kötü," diye alay ediyor. "Ve deri yüzlü."

"Onun bodur vücudunu ve deri yüzünü seviyorum." Elimini geniş kalçasında gezdiriyorum. "Her şeyini seviyorum... ama en çok ruhunu seviyorum."

Kollarımda dönüp bana gülümsüyor ve khi'i'm daha yüksek sesle şarkı söylüyor. Sanki sevincimi biliyor ve paylaşmak istiyor.

EPILOG

CALLIE

I Sabah bulantılarının beni bir Mack kamyonu gibi vurması iki hafta kadar sürüyor. Harlow bazı insanlarda daha erken başlayıp daha geç bittiği konusunda beni uyarmıştı ama ben hazırlıklı değildim. Bir sabah uyandım, nefes nefese kalmıştım ve zar zor midemdeki her şeyi kaybetmeden önce oyulmuş kaseler.

M'tok hemen yanıma geliyor ve saçlarımı tutuyor. "Yediğin bir şey mideni mi bozdu?"

"Bebek," diyorum kuru kusmalar arasında. "Bebek mi yedin?"

Gülmemeye çalışarak kalçasına vuruyorum, çünkü eğer yaparsam burnumdan kusmuk geleceğinden eminim. Birkaç kez daha kuru kusuyorum ve sonra kulübenin ahşap zeminine yığılıyorum. Dalgaların karaya attığı odunları bulmasına çok ama çok sevindim çünkü ahşap bir zemine sahip olmak kumdan milyonlarca kez daha iyi. Evimizi gerçek bir ev gibi hissettiriyor ve bağırsaklarımı kustuktan sonra yanağımın altında serinliyor. Cennet. Nefesimi tutabildiğimde ve her şey durulduğunda gözlerimi kapatıp kendimi açıklıyorum. "Sabah bulantısı. Diğerleri yakında geleceğini söylemişti. Sanırım geldi."

"Ah... bebeğimiz." Sesinde büyük bir gurur var. Terli yüzümden geriye doğru saçlarımı okşuyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, elinin dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Seilmeyi sevdiğimi biliyor ve elini saçlarımda gezdirmesi en sevdiğim şeylerden biri. "Yaşayacağım. Şimdiden iyiye gidiyor."

"Size karides çayı getireyim," diye teklif ediyor.

"Burada bekle." Sanki bir yere mi gidiyorum?

"Teşekkür ederim, *cariño*."

Saçlarımı tekrar okşuyor, sonra bir çift tozluk ve bot giyiyor, pelerinini omuzlarına atıyor ve kulübemizden dışarı çıkıyor. İçeri giren o küçük esinti bile korkunç derecede soğuk. Tüm soğuk hava dalgalarını sona erdirecek bir soğuk hava dalgası geldiği için son birkaç gündür daha da kötüleşti. Diğerlerine göre bu normal vahşi mevsim havası, ancak normalde korunaklı olan sahilimiz bile soğuğu hissediyor. Hala dağlardaki mağarada olsaydık nasıl olurdu hayal bile

edemiyorum. Sanırım metlakların, yani sa-khui'lerin yeti dediği şeylerin bizi bu hale getirmesi iyi bir şey.

Git.

Yine de M'tok'un kardeşi S'bren için endişelendiğini biliyorum. Hâlâ Penny ile birlikte dışarıda. Döndüğümüzden beri birkaç hafta geçti ve onlar daha da uzun süredir yoklar. Bunun bir anlamı olduğundan değil - avcıların aylarca mağaralarda mahsur kaldığına dair hikayeler var, bu yüzden tüm avcı mağaraları çok iyi besleniyor - ama M'tok'un endişelendiğini biliyorum.

Bir süre sonra, midem sakinleştğinde, yavaşça doğruluyorum ve her şeyi test ediyorum. Biraz zayıfım, biraz titriyorum ama onun dışında iyiyim. Su kabımızın üzerindeki buzı kırıp yüzümü yıkıyorum, sonra da en sevdiğim tuniğimi giyiyorum.

Bunları ortaya çıkarmak bile beni mutlu ediyor. Biraz zaman aldı ama tuniğimin kol manşetleri ve etek ucu boyunca parlak kırmızı çeyrek boy çiçeklerim var, ayrıca boyunda da iki parlak kırmızı çiçek var. Sadece bu küçük eklemeler bile çok fazla renk kattı ve bana annemin nakışlarını hatırlatıyor ve onu giydiğimde onu düşündüğümü biliyormuş gibi hissettiriyor. Ortaya çıkan sonuçtan gurur duyuyorum ve Icehome köyündeki diğer pek çok insanın iğne işimden etkilenmesinden gurur duyuyorum. Sırada tunik isteyenlerin listesi var ve Mari de benim sıradakim. Onun kişiliğine uygun tatlı ve narin bir şey düşünüyorum.

Sonra midem bulanıyor ve tekrar uzanıp kaseye bir kez daha sarılıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor ama yine de uzun bir an. Tanrım, yarı uzaylı bir bebeğin insan vücudu için normal bir hamilelikten daha zor olabileceği konusunda beni uyarmışlardı, ama bu düşündüğümünden daha zor. Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdim. Bağırsaklarımın yatışmasını beklerken değişmemiş karnıma dokunuyorum. Henüz bir bebek belirtisi yok ama bu düşünce beni şimdiden heyecanlandırmaya başladı. M'tok'un zeki beynine sahip küçük bir çocuk çok eğlenceli olurdu. Muhtemelen ergenlik çağında cehennem olur, ama bu yıllar alır. Ve dostum bir aileye sahip olma düşüncesinden o kadar heyecan duyuyor ki bebeğimiz için bir şeyler yapmaya başladı bile. Daha dün gece bir hamak dokumaya başladı ve bana Uzun Boynuz'un kitler için sık sık hamak kullandığını söyledi.

Lanet bebeğimi bir hamağa koymayacağım, ama bunu ona söylemedim. Eminim bir şey için yeniden kullanabiliriz. Ayrıca. Yüzünde o saygılı ve heyecanlı ifadeyle bana bakarken tartışacak durumda değildim.

M'tok'a aşık olmak dünyadaki en kolay şeydi. Öfkemi ve üzüntümü bir kenara bıraktığımda, onunla birlikte olmak bana doğru geldi. Hızlı olması ya da benim fikrim olmaması önemli değil. Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Büyük uzaylımı seviyorum ve hayatımda hiç bu kadar değer verildiğimi hissetmemiştim.

Sinsiliği ya da kurnazlığı umurumda bile değil. Sadece beni eğlendiriyorlar. Artık bir takımımız gibi beni her zaman bilgilendiriyor ve ben de en çok bunu takdir ediyorum.

Dostumu düşünerek tekrar doğruluyorum ve her şey yolunda gittiğinde giymesi için bir tunik çıkarıyorum. Ona yeni bir sürpriz yapmak istiyorum. 'Ben bir pislik suratım' tuniği anımı sevdim, ama o an geçtikten sonra kendimi suçlu hissettim. Giysiler zor bir meta ve yapımı için çok fazla saat gerekiyor. Onunkini mahvetmek hoşuma gitmedi, bu yüzden tüm dikişleri söktüm ve parlak yeşil ipliklerle süslü bir asma deseni işledim ve içine sarı bir çiçek ördüm, böylece onu giydiğinde annesini düşünebilir.

Klişe, biliyorum. O adam söz konusu olduğunda hormonal bir aptal oluyorum.

Sanki düşüncelerim dostumu çağırmış gibi, elinde bir fincanla geri döndü. Yanıma çömelip dumanı tüten çayı uzatırken endişeli bir ifadesi var. "Bütün kabukları ayıkladım çünkü görünüşlerinden hoşlanmadığını biliyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Gerçekten çok tatlı bir adam. Sahildeki en titiz kız ben olabilirim - karides çayının lezzetini ve verdiği tekmeyi seviyorum, ama nasıl yapıldığını görmek... en sevdiğim şey değil. Yemeğimin (ya

da ieeğimin) suratlı olmasından hoşlanmadığımı biliyor. Ona minnettar bir glmsemi veriyorum ve fncanı alıp yudumluyorum. Bu kadarcık çay bile midemi rahatlatıyor ve yanıma oturup beni kendine çektiğinde omzuna yaslanıyorum. "Teşekkür ederim. Bu harika bir şey."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "R'jaal'a bugün onunla avlanmayacağımı söyledim. Kendini iyi hissetmiyorsun, o yüzden ben balık tutacağım."

"Benim için planlarını değiştirmene gerek yok," diye itiraz ediyorum. R'jaal ile vakit geçirmeyi sevdiğini ve "geleceğe daha iyi hazırlanabilmek" için karda daha fazla avlanmayı hedeflediğini biliyorum ama kampta kalmasına da içten içe seviniyorum.

"Yapacak çok balık var," diyor yüzündeki inatçı ifadeyle. "Pekâlâ. O zaman balık tutalım."

"Ben balık tutacağım. Sen de kıyıdan güvenli bir mesafede kürklerin üzerinde oturacak ve dikiş dikeceksin."

Çok otoriter. Yine de umurumda değil. "Pekâlâ. Şu mavi keseli çirkin şeyleri yakalayabilecek misin bir bak. Mavi mürekkep boya için iyidir."

Homurdanıyor, kolumu ovuşturuyor. "Bunlar dip sürüngeleleri. Ağırlıklı bir ağ getireceğim ve onları avlayacağız."

"Sanırım suya gireceksen, sana yaptığım yeni tuniği giyemezsin." Kucağımdaki katlanmış deriyi gösteriyorum. "Sanırım onu başka bir zamana saklamamız gerekecek."

"Yeni tunik mi?" Kıkırdama olabilecek bir ses çıkarıyor. "Peki bu ne diyor?"

Gülüyorum. "Öyle bir şey yok. Gerçi sana üzerinde bir şeyler yazan bir tunik yapsaydım, üzerinde 'Calida'nın Malıdır, Dokunma Riski Size Aittir' yazardı."

M'tok başını geriye atar ve güler. "Sert dostumdan sert bir uyarı. Bunu sevdim."

Gülümsüyorum, son derece memnunum. Bu fikri sevdim. Belki de tuniğinin etek kısmına biraz parşömen işi yaparım ve bunu poposuna harflerle yazarım. Bu düşünce beni eğlendiriyor ve M'tok'un bunu takacağını biliyorum. Kabilenin önünde benim olarak damgalanma düşüncesine bayılır.

"Çayını iç," dedi bana sertçe. "Sana yemek getireyim mi?"

"Belki de o kısmı beklemeliyiz," diyorum. "Şimdilik bağırsağıma tek seferde sadece bir şey koyayım." Ben içerken sırtımı okşuyor ve bitirdiğimde ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra ben botlarımı giyerken hasta olduğum kaseyi temizlemeye gidiyor.

Uzaktan birinin seslendiğini ve kumda çıtırdayan ayak seslerini duyuyorum. Uzun bir süre her şey sessiz ve M'tok'un biri tarafından çekildiğini anlıyorum. Midem tekrar bulanıyor ve geçene kadar yanağımı tahtaya bastırarak uzanıyorum.

Bir süre sonra M'tok kafasını kulübemize soktu, yüzü sevinçle doluydu.

"Calida! Kardeşim P'nee ile birlikte döndü!" Mutluluktan gözleri ıslı ıslı parlıyor ve onun için duyduğum rahatlamayla neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Pelerinimi çekip kulübenin girişine yöneliyorum, verdiği habere şaşıyorum. Çekip gitmesine şaşmamalı. "Bu harika. Yankılandılar mı? İyiler mi?"

"Ben istemedim-"

"Sormadın mı?" Şaşıarak yankıladım. Görünüşe göre herkesin aklındaki ilk şey rezonans. Özellikle Gölge Kedi klanı, S'bren'in yankılanana kadar Penny'yle dönmeyeceğine ikna olmuştu ve bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyorlardı. "Nasıl sormazsın?"

Gülüyor, elini bana doğru uzatıyor. "Çünkü diğer kabileden ziyaretçiler ve görmek isteyeceğin bir şey getirdiler."

Huh.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Depresyon hakkında konuşalım.

Depresyon hakkında okumak istemiyorsanız, yılan sembolüne kadar atlayın :) Bunun bazıları için tetikleyici olabileceğini anlıyorum.

Bu kitapta buna ÇOK hafifçe değiniyorum. Çok hafifçe ama bu insanların yaşadığı çok gerçek, gerçek bir şey. Depresif bir kahraman yazmak çok zordur çünkü kahramanın tanımı bir şeyleri gerçekleştiren kişidir. Gerçekte, depresyondaki bir kadın kahraman aylarca yatağından çıkmayabilir. Haftalarca düş almayabilir ya da biriyle konuşmak için mücadele edebilir. Bu da kitabın yazımını zorlaştıracaktır.

Ancak Ariana'nın kitabını yazdığımdan beri, en azından buz gezegeninde BAZILARININ depresyon yaşayabileceği gerçeğine bir selam vermek istedim. Bu durumda, sevdiklerini kaybetmenin yasını tutan bir durumun yol açtığı depresyonu tercih ettim. Callie'nin umutsuzluğu ve hayal kırıklığı, etrafındaki şeylere karşı ilgisizliği, bunların hepsi depresyonun ayırt edici özellikleridir. Kendini milyonlarca şekilde gösterebilir ve tıpkı anksiyete gibi, Dünya'da onu tedavi etmenin de milyonlarca yolu vardır.

Callie, ruh halini dengelemeye yardımcı olacak bir cootie'ye ve bir şifacıya sahip olduğu için şanslı. Yaslanabileceği arkadaşları ve dikkatini dağıtacak bir rezonansı var ama bu sihirli bir şekilde iyileştiği anlamına gelmiyor. Diğer taraftan çıkması aylar ve aylar (veya yıllar) alabilir ve bu sorun değil. Herkes nasıl ihtiyaç duyuyorsa öyle işler ve bu oyunda utanılacak bir şey yoktur.

Her depresyon vakası bir durumdan kaynaklanmaz. Ve bu da sorun değil. Depresyonun pek çok çeşidi vardır ve ben burada herkese sihirli bir şekilde beş olumlu şey söyleyip kendilerini daha iyi hissedebileceklerini söylemeyeceğim. *Bunun bir kurgu olduğunu* söylüyorum ve amacım bunu elinizin tersiyle itmek ve depresyonu iyileştirmenin parmak şıklatmak kadar kolaymış gibi davranmak değil. Callie'nin durumu son derece hafifti ve ona biti ve şifacısı 'yardım' etti. Her vaka farklıdır. Doğru ilacı alana kadar yıllarca mücadele eden insanlar tanıdım. Bazılarının diyet, egzersiz ve günlük tutma rejimine başlayarak kendi başlarına bu durumdan kurtulduklarını biliyorum. Hala her gün mücadele eden ve her zaman mücadele edecek olanları da tanıyorum.

Bunların hepsi tamamen geçerlidir.

Temelde tüm bunları, dışarıda bu durumla boğuşan insanlara şunu söylemek için yazıyorum: Siz gerçeksınız, duygularınız önemli ve etrafınızdakiler iyi olsa bile iyi olmamanız tamamen normal. Nasıl hissettiğinizi hissetmeye ve ihtiyacınız olduğu kadar uzun süre dayanmaya hakkınız var.

(Ve *My Favorite Murder* podcast'inin bilgece sözleriyle, "Eğer kendi

serotonin, mağazadan satın almak iyidir." İlaç oyununda utanılacak bir şey yoktur ve bazı şeyleri atlatmak için yapmanız gerekeni yaparsınız).

Sadece seni sevdiğimi ve senin de sonsuza dek mutlu olmayı hak ettiğini bil.

Tamam! Tamam! Tüm bunları söyledikten sonra Callie ve M'tok'un dinamiklerinden bahsedelim. Onlar benim Lizzie ve Bay Darcy'ye çok benziyorlar, yanlış adımlarla başlıyorlar ve işler oradan daha da kötüye gidiyor. Bu dinamikle oynamak istedim. Klasik bir şey, değil mi? Ayrıca, bir tanışma-sevişmenin ters gitmesine kesinlikle bayılıyorum. Bana milyonlarca kez Callie ve M'tok'un neden birbirlerinden bu kadar nefret ettikleri soruldu, ben de uzun süre oturup bunu düşündüm. M'tok'un Callie'yi kendi gözünde nasıl gördüğünü anlamaya çalıştım. Boylarıyla (boynuzları ve diğer özellikleri) gurur duyan bir halk olan M'tok için Callie, beklediği gibi biri değil. Ve Callie - kendi sorunlarıyla boğuşan- onun söylediği her şeyi yanlış yorumluyor. Tek bildiği, bu adamın ona saldırgan şeyler söylediği ve sonra da ona aletini göstererek durumu düzeltebileceğini düşündüğüdür.

M'tok'u yazmak eğlenceliydi çünkü ona bir neden vermeden onu 'öfkeli, kaba avcı' köşesine itmek istemedim. Kardeşi S'bren çok tatlı biriyken M'tok neden böyle bir pislik? Ve tabii ki konu kontrol meselesine geliyor. M'tok bir durumun kontrolünü elinde tutmayı sever. Düzeni sever. Her şeyin kurallara uygun olmasını sever. Callie onu şaşırtıyor çünkü kuralları görüyor ve kasıtlı olarak onları görmezden geliyor. Bu konuda ne yapacağını bilemiyor... ve tabii ki durumu bildiği tek yolla kontrol altına alıyor - kadınının çalarak.

(Ayrıca, yazar olarak, iyi bir kadın çalma hikayesine bayılırım).

Callie'nin Harry Potter sevgisi kısmen IPB Wiki'yi yöneten ve süper hayranı olan Hannah ile yaptığım bir konuşmadan esinlendi. Her bir kişinin hangi evde sıralanacağını düşündüğünden bahsetti ve ben de bunu bir adım öteye taşımak zorunda kaldım. Oynamak eğlenceliydi ve düşündüm ki Star Wars ineği bir kahramanım olabiliyorsa, bir Potterhead de olabilir, değil mi?

Bir de... Sona yaklaşıyorum. Bir nevi. ÜZGÜNÜM, ÜZGÜN DEĞİLİM?

Demek istediğim, çift mutlu ve o son birkaç satırı okumak zorunda değilsiniz. Kitaptan aldığınız keyfi kesinlikle değiştirmeyecek. Callie ve M'tok sonsuza kadar mutlu yaşadılar ve sevimli işlemeli tuniklerle ve dört gözle bekledikleri bir sürü bebekle dolu bir gelecekleri var. Ama şimdi Penny ve S'bren'e neler olduğunu bilmek istiyorsunuz, değil mi....?

Ve gelecek ay öğreneceksiniz. :)

Hayranlarım olduğunuz için çok teşekkür ederim. Gerçekten dünyanın en harika okuyucularına sahibim ve bana Facebook'tan mesaj gönderen veya Amazon'da yorum yazan herkese teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız ve coşkunuz sevdiğim bu dünyada oynamaya devam etmemi sağlıyor. Kadın kahramanlarım bittiğinde ne yapacağımdan emin değilim. Terapi mi? LOL. Daha çok yan ürün. ;) Ya da ikisini de. Kesinlikle ikisi de.

Çok sevgiler,
Ruby <3

ICEHOME ÇALIŞANLARI

'Kazazedeler' (Icehome Kabilesi)

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor, yeni hamile. Marisol'un arkadaşı.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girer. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından 'kapatılır'.

Hannah - Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır. Yeni hamile. Yerleşik işgüzar. Şimdi Veronica'nın asistanı.

Angie - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis'te yankılanır. Şimdi tekrar hamile.

Glory - Angie'ye yerleştirilmiş bir qura'aki klon bebeği. Yeni doğmuş ve çok tatlı.

Willa - Güneyli tınısı olan yetişkin bir kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'e yakınlık duyuyor. Hamile.

Gren (HEN ile kafiyeli) - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü.

Veronica - Gezegendeki en yeni şifacı. Geldiğinde Ashtar'la rezonansa girdi. Biraz sakar. Hasta başı davranışları üzerinde çalışması gerekiyor. Hannah'yi asistanı olarak görevlendirdi.

Ashtar (Ash-TARR) - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" dönüşebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Veronica ile hemen rezonansa girer. Damızlık.

Vordis (Vohr-DISS Floor-Miss ile kafiyeli) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye yankılanıyor.

Thrand ('Bland' ile kafiyeli - kimse ona bunu söylemiyor) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap. Nadine'e benziyor.

Tia - Plaj kampında bir genç. Sessah ile flört ediyor... ve muhtemelen diğer herkesle. Çiftleşmemiş tüm erkeklere kişisel haremiymiş gibi davranıyor.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Avcı ve mücadeleci. Thrand'a benziyor.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Harry Potter hayranı. M'tok'a benziyor. Ayrıca

M'tok'tan çok uzun bir süre nefret eder. Bunu atlatır.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı. A'tam ile takılıyor. A'tam'dan ayrıldım. Karışık bir durum.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Kuzgun - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynler. Şarkı söylemeyi sever.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. İnsan güneşi. S'bren tarafından çalındı.

Devi - Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Bilim adamı inek. Saç çevirici. Dinozorları sever. N'dek'le rezonansa girer ve yeni hamiledir.

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi. Bir zamanlar hemşireydi. Bir çeşit palyaço.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor ve bunu kimse anlayamıyor.

Eski Kabileden (Croatoan)

Raahosh (Ruh-HOSH) - Croatoan kabilesinin avcısı. Karmakarışık boynuzları var. Liz ile çiftleşti ve 3 kızı var, Raashel, Aayla ve şimdi de Ahsoka. Genelde etrafta olmak hoş değildir (eşi hariç).

Liz - Raahosh'un huysuz insan eşi. Raashel, Aayla ve yeni doğan Ahsoka'nın annesi. Yıldız Savaşları ineği. Tuzlu.

Raashel (Ruh-SHELL) - Liz ve Raahosh'un en büyük kızı. Biraz ispiyoncu.

Aayla (Ay-LAH) - Liz ve Raahosh'un ortanca çocuğu. Gren tarafından büyülenmiş.

Ahsoka (Uh-soh-kuh) - Liz ve Raahosh'un yeni doğan kızı.

Sessah (SESS-uh) - Croatoan'dan bekar, sırık gibi, genç sa-khui. Şu anda Icehome'daki tüm bekar kadınların gözlerini kamaştırıyor.

Rukh (ROOKH) - Croatoan kabilesinin avcısı ve eski yayıncı. Eşi Harlow'dur. Raahosh'un kardeşi, Rukhar'ın ve şimdi de Daya'nın babası.

Harlow - Rukh'un eşi, Rukhar ve yeni doğan Daya'nın annesi. Mardok'a parçalanmış gemilerden çalınan/yağmalanan teknoloji konusunda yardımcı olur.

Rukhar (ROOKH-arr) - Harlow ve Rukh'un küçük oğlu.

Daya (DIE-uh) Harlow ve Rukh'un yeni doğan kızı.

Farli (FAR-lee) - Az sayıdaki sa-khui dişisinden biri. Mardok ile çiftleşti ve Chompy adında evcil bir dvisti var. Hamile.

Mardok (Mar-DOCK) - Buz gezegeninde kalmayı seçen eski asker. Teknoloji gurusu. Farli ile çiftleşti.

Taushen (Tow (inek ile kafiyeli)-SHEN) - Avcı ve Brooke'un eşi. Icehome kampına yeni geldi.

Brooke - yakın zamanda Taushen ile çiftleşti. Dünya'daki kuaför, Icehome kampına yeni geldi. Beş dakikadan fazla hareketsiz oturan herkesi örер. Hamile.

Güçlü Kol Klanı

K'thar (Kuh-THARR) - Avcı, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor. Kki/Fat One'ın sahibi.

J'shel (Juh-SHELL) - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'ya benziyor. Çok neşeli. Uzun örgülü. Pis konuşur.

N'dek (Nuh-DECK) - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti. Artık depresyonda değil ve ateşin etrafında çok oturuyor. Devi ile rezonansa girdi ve protez bacağı var.

I'chai (Göz-utangaç) - merhum kadın, Z'hren'in annesi

Z'hren (ZRENN) - Güçlü Kol'un yetim çocuğu, şimdi Gail ve Vaza'nın çocuğu

Şişman Bir/Kki (KUH-kee) - klanın gece kuşu evcil hayvanı

Gail - Z'hren'in evlatlık ebeveyni, bir zamanlar Croatoan'lı olan yaşlı insan dişi. Kabilede ona izin veren herkese annelik yapmayı seviyor.

Vaza - Z'hren'in evlat edinilmiş ebeveyni, yaşlı sa-khui erkeği, bir zamanlar Croatoan'lı. Çoğu kötü olan tavsiyeler vermeyi sever.

Uzun Boynuz Klanı

R'jaal (Arr-JAHL) - Uzun Boynuz'un klan lideri. Biraz yalnız.

T'chai (Tuh-SHY) - Uzun Boynuz'un Avcısı, Marisol ile yankılanır. Adada skyclaw tarafından saldırıya uğrar ve neredeyse öldürülür. Yaraları enfekte olur ve neredeyse ölür, bu yüzden şifacı rezonansını durdurur.

M'tok (Muh-TOCK) - Uzun Boynuz'un Avcısı, Callie'ye benziyor. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sever.

Biraz sinsice.

S'bren (Suh-BRENN) - Avcı, M'tok'un kardeşi. M'tok'un beynine karşı kas gücü (Pinky?). Kadınların etrafında hödük. Penny'i kendisi için alıyor.

Gölgeli Kedi Klanı

I'rec (I WRECK) - Klan lideri. Bir çeşit bok karıştırıcı.

O'jek (Oh-JECK) - Avcı. Sessiz.

A'tam (Uh-TAMM) - Hunter, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Şu anda Bridget yüzünden kafası karışık.

U'dron (Ooh-DRONN) - Avcı. Fisher. Sportif bir tip. İyi davul çalar.

DAHA FAZLA OKUMAYA MI İHTİYACINIZ VAR? BİRKAÇ ARKA LİSTE ÖNERİSİ!

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited, öyleyse neden geçmiş listemde bir gezintiye çıkıp nelerin ilginizi çekeceğini görmüyorsunuz? İşte havanızda ne olduğuna bağlı olarak birkaç öneri. Okumaya devam edin!

Icehome'a en baştan başlamak ister misiniz?

[Lauren'in Barbar'ı](#)

[Veronica'nın Ejderha'sı](#)

[Willa'nın Canavar'ı](#)

...ya da EN BAŞTAN başlamak mı?

[Buz Gezegeni Barbarları](#)

Büyük mavi mahmuzlarımızı uzayda uzaylılar mı istiyorsunuz?

[Korsanın Esiri](#)

[Hapishane Gezegeni](#)

[Barbar](#)

Ya da belki bir şekil değiştiren havasındasınızdır?

[Fire In His Blood](#)

[SHIFT: Beş Eksiksiz Roman](#)